

ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மியம்

என்கிற

திருவல்லிக்கேணி

ஸ்தலபுராணம்.

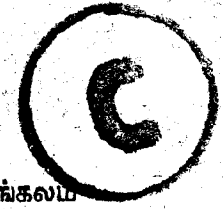
304
2.53.

ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்ட புராண ஸ்லோகங்களும்,
முன்னோரின் தமிழ் வசனமும்

ஸ்ரீ. உ. வே. அ. வீ. நரசிம்மாசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ உழுதமங்கலம்

மானம். நரசிம்மலு நாயுடேவின் குமாரர்

சிந்தாதிரிப்பேட்டை, M. N. அய்யலு நாயுடு என்கிற

M. N. ஆளவந்தார் இராஜாநஜ தாஸர் அவர்களால்

விஜயவாஸ் சித்திரைமீ திருவோணத்தன்று

வேளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ சிவிலி இஞ்ஜினீயர் அண்டு கண்ட்ராக்டர்,

1 தெருவு, சிந்தாதிரிப்பேட்டை, மதராஸ்-2.

1949-1953

All rights reserved

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீபுருந்தாரண்ய மாஹாத்மியம்
என்கிற
திருவல்லிகேகணி
ஸ்தலபுராணம்.

ஸ்ரீபுரஹ்மாண்ட புராண ஸ்லோகங்களும்,
முன்னோரின் தமிழ் வசனமும்

ஸ்ரீ. உ. வே. அ. வீ. நரசிம்மாசார்யரால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

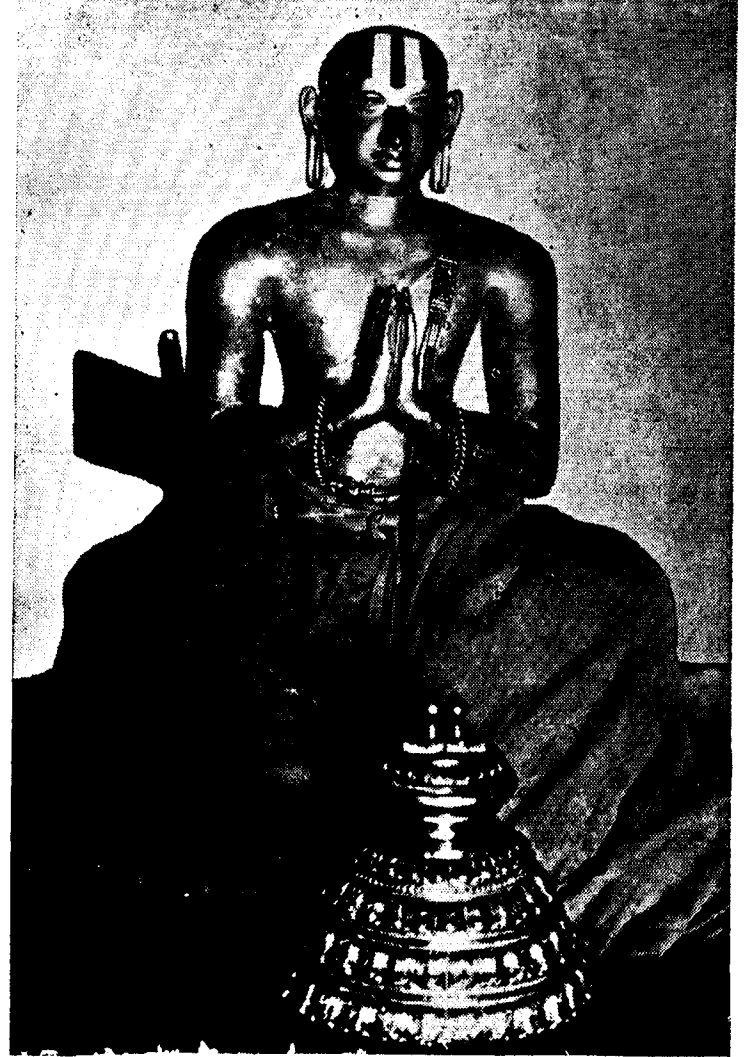
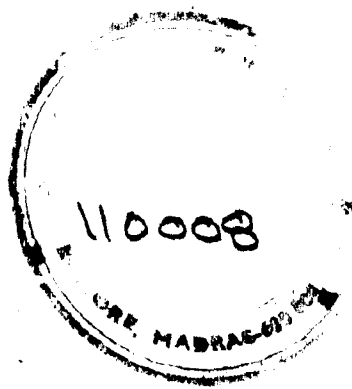
ஸ்ரீ உழுதமங்கலம்
மானம். நரசிம்மலு நாயுடுவின் குமாரர்
சிந்தாதிரிப்பேட்டை, M. N. அய்யலு நாயுடு என்கிற
M. N. ஆளவந்தார் இராமானுஜ தாஸர் அவர்களால்
விஜயவாஸ் சித்திரையிற் திருவோணத்தன்று
வெளியிடப்பட்டது.

மெக்கானிகல் சிவில் இஞ்ஜினீயர் அண்டு கண்ட்ராக்டர்,
47, ஐயாமுதலி தெருவு, சிந்தாதிரிப்பேட்டை, மதராஸ்-2.

1949—1953

All rights reserved

ஸ்ரீ. உ. வே. மஹாவித்வான். ஸ்ரீ காஞ்சிபுரம் பிரதிவாதி
பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் திருவடிஸம்பந்தியும், ஸ்ரீ
உழுதமங்கலம் ஸ்ரீ மானம் நரலிம்மலு நாயுடுவின் குமாரகுமான M. N.
அப்பலு நாயுடு என்கிற M. N. ஆனவந்தார் இராமானுஜ தாஸர் அவர்
களால், தமது ஜ்யேஷ்டப்ராதாவான ஸ்ரீமான் M. N. வரதராஜராமா
நுஜ தாஸர் அவர்களின் ரூபகார்த்தமாக இந்த ஸ்ரீப்ருத்தாரண்ய மாஹாத்
மியம் அச்சிட்டு, விஜய சித்திரை திருவோணத்தன்று வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார்.

முகவுரை

இந்தப்புராணம், ப்ருந்தாரண்யமாஹாத்மியமென்றும், கைரவிணீ மாஹாத்மியமென்றும், திருவல்லிக்கேணி மாஹாத்மியமென்றும் திருவல்லிக்கேணி ஸ்தலபுராணமென்றும் வழங்கப்படுகிறது. இந்தத் திவ்யதேசத்திற்குப் புஷ்கரிணியைப்பற்றி, கைரவிணீயென்று ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், திருவல்லிக்கேணியென்று தமிழிலும் திருநாமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கைரவமென்று அல்லிக் கொடிக்குப் பெயர். அதையுடைய தீர்த்தமாகையால், கைரவிணீயென்று பெயர்: அதன்பர்யாயமே திருவல்லிக்கேணி யென்பது. இந்தத் திவ்யதேசத்துக்கு, ப்ருந்தாவனமென்றும் ப்ருந்தாரண்யமென்றும் இந்தப்புராணத்தில் திருநாமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ப்ருந்தா என்றால் துலசியென்றும், இது துலிக்காடாயிருந்தபடியால் இதற்கு அந்தத்திருநாமம் வந்ததென்றும் தெரிகிறது. துலஸீவனமென்றும் துலஸீகானனமென்றும் ப்ருந்தாவனமென்றும் ப்ருந்தாரண்யமென்றும் கூறுவதால், இவையெல்லாம் ஒரேபொருளுடையன என்று ஏற்படுகிறது.

இந்தத் திவ்யதேசத்தில் ஐந்து எம்பெருமான்களும் ஐந்து புண்யதீர்த்தங்களும் உள்ளன. இந்த ப்ருந்தாரண்யத்தில், ப்ருகு அத்தரி மரீசி மார்க்கண்டேயர் ஸுமதி ஸப்தரோமா ஜாலி என்று ஏழு மஹர்ஷிகள் தவம்புரிந்தார்கள். இந்தத் திவ்யதேசத்துக்கு அடையாளம் காட்டுவதற்காக, முதலத்தியாயத்தின் திருநீர் மலையைப்பற்றி ஸங்க்ரஹமாகவும், மைலாப்பூரைப்பற்றி விசேஷமாகவும் நிரூபித்துள்ளார். மயிலாப்பூரில் ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய வைபவத்தையும் கொஞ்சம் காட்டியுள்ளார். 40-ஆம் சுலோகம் முதல் முழுவதும் ப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மியமும், கைரவிணீமாஹாத்மியமும் விரிவாயுள்ளன. மற்றும் ஒன்பதாமத்தியாயம் முழுவதும் கைரவிணீமாஹாத்மியமே. பத்தாவது அத்தியாயத்திலும் 510-ஆம் சுலோகம் முதல் 532-வரை கைரவிணீமாஹாத்மியம் விளக்கமாகவுள்ளது.

இரண்டு மூன்று ஆகிய இரண்டு அத்தியாயங்களில் வேதவல்லித்தாயார் ஆவிர்பாவமும் திருக்கல்யாணமும் மந்நாதனுடைய வைபவமும் கூறப்பட்டுள்ளன. மந்நாதனை ரங்கநாத

னென்றும் வழங்குவர். மூலவர் சயநத்திருக்கோலமாகையால், இந்த வ்யவஹாரம் ஏற்பட்டதாகும்.

“யதோமந்நாத இத்யாஹ-வேதவல்லீஸு-சிஸ்மிதா,
ததோமந்நாத இத்யேவ-விஸ்ருதோபவந்நாயே” (146)

என்ற ஸ்லோகத்தினால், வேதவல்லித்தாயார் மந்நாதனென்று சொன்னபடியால், மந்நாதனென்ற திருநாமம் ஏற்பட்டதென்று இந்தப் புராணமே சொல்லுகிறது. திருமங்கையாழ்வார் என்னையாளுடையப்பனென்று இத்திருநாமத்தின் பொருளையே விளக்கிக்காட்டியுள்ளார். என்னையாளுடையப்பனென்றே பெரியோர்கள் வழங்குகிறார்கள். மூன்றாமத்தியாயத்தின் கடைசியில் இம்மந்நாதனுடைய ஆவிர்ப்பாவத்தைக் காட்டும் ஸ்லோகம்

“மாகமாஸே மஹாதேஜா: த்வாதஸ்யாம் ஸஹரிஸ் ஸ்வயம்,
ப்ராதூராஸ ப்ருகோஸ்தஸ்ய ஹ்யாஸாமே புண்யகர்மண:”
என்பது. மூன்றாமத்தியாயத்தோடு மந்நாதன்வைபவம் முடிவடைகின்றது. இந்த மந்நாதன், ப்ருகுமஹர்ஷிக்கு ப்ரத்யக்ஷமானவர்.

இந்த திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஐந்து எம் பெருமான்களையும் திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாஸனம் செய்திருக்கிறார். திருமொழியில் இரண்டாம் பத்தில் மூன்றாம் திருமொழி முழுவதும் இந்தத்திவ்யதேசவிஷயமே. அதில் இந்த மந்நாதன் விஷயமான பாசரம், இரண்டாவது ‘வேதத்தை’ இத்யாதி. திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் இந்த மந்நாதனை ஒரு பாசரத்தினால் மங்களாஸாஸனஞ்செய்துள்ளார். அந்தப் பாசரம்:—

“தாளா லுலகமளந்த வசைவேசொல்
வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான்—நீளோதம்
வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக்கேணியான்
ஐந்தலைவாய் நாகத்தனை” என்பது.

பேயாழ்வார் இந்தத்திவ்யதேசவிஷயமாகப் பொதுவாக ஒரு பாசரம் ஸாதித்துள்ளார்: அந்தப் பாசரம்:—

“வந்துதைத்த வெண்டிறைகள் செம்பவள வெண்முத்தம்
அந்திவிளக்குமணிவிளக்காம்—எந்தை
ஒருவல்லித்தாமரையாள் ஒன்றியசீர்மார்பன்
திருவல்லிக்கேணியான் சென்று” என்பது.

அழகியசிங்கர் வைபவம்.

நான்கு ஐந்து ஆறு ஆக மூன்று அத்தியாயங்கள், அழகிய சிங்கர் வைபவத்தைக் கூறுகின்றன. இவருடைய ஆவிர்ப்பாவ ஸ்லோகங்கள்:—

“ஸததர்ஸ விமாநஸ்ய மத்யே பாஸ்கரரோசிஷ:,
ஆவலீகம் பரமம் தேவம் நரவலிம்ஹஸ்வருபிணம்” (204)

ஸாரதாப்ரதீகாஸம் ஸாரதேந் துஸமாநம்,
ரக்தோத்பலதலாபாஷ்டம் ஸடாபடலபிஷணம்” (205)

என்பவை. இவரைப்பற்றின திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாஸனப் பாசரம்—முன்சொன்ன விற்பெருமழிவென்கிற திருமொழிப்பதிகத்தில் எட்டாவது பாசரம்:—‘பள்ளியிலோதி’ இத்யாதி. இவர் அத்ரிமஹர்ஷிக்கு ப்ரத்யக்ஷம். இவரைத் தெள்ளியசிங்கரென்று பெரியோர்கள் அதுஸந்திப்பர்: இதுவும், ‘தெள்ளியசிங்கமாகிய தேவை’ என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசரத்தைப்பற்றி வந்ததாக இருக்கலாம்.

சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வைபவம்

ஏழாவது அத்தியாயம் முழுவதும், சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வைபவத்தை யுட்கொண்டது. இவருடைய ஆவிர்ப்பாவ ஸ்லோகங்கள்:—

“கேசித்த்வத காலேந த்யாயதஸ்தஸ்யவை முநே:
உதங்முகஸ்ய புரத: ப்ராதூராஸ ஜகத்குரு:” (347)

யாத்ருகாலீத் புராராமோ ராஜ்ஞோதஸாதஸ்யஹி,
ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹிதஸ்தாத்ருக் ஸலீத: ப்ரத்யத்ருஸ்யத” ()

என்பவை. இவரைப்பற்றின திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாஸனப்பாசரம், ஷேபதிகத்தில் ஏழாவது பாசரம் “ப்ராதஸம் தம்பி சக்துருக்கனம்” இத்யாதி. இவர், மதுமாதென்னும் மஹர்ஷிக்கு ப்ரத்யக்ஷமானவர்.

பார்த்தஸாரதி வைபவம்

எட்டாவது அத்தியாயம் பெரும்பாலும் பார்த்தசாரதி வைபவத்தை விசேஷமாகச் சொல்லுகிறது. இவ் வெம்பெருமான் வ்யாஸ மஹர்ஷியால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பெற்றவர்: ஆத்ரேய மஹர்ஷியால் ஆராதிக்கப்பட்டவர். இவரைப்பற்றின ஸ்லோகங்கள்:—

“ஸுஇதாரீமபி முநேத்ருஸ்யதே தத்ரமாஸவை;,
ருக்மிண்யாசாநிருத்தேநப்ரத்யும்நேநச ஸேவித: (406½)

ஹலாயுதேநஸஹிதஸ்ததா ஸாத்யகிநா ஸஹ,
பார்த்தஸாரதி ரித்யேவவிஸ்ருதோ ஜகதீதலே” (407½).

என்பவை. இவரைப்பற்றின திருமங்கையாழ்வார் மங்களாஸா
ஸநம்-2-ஆம்பத்து, 3-ஆந் திருமொழியில் 1-3-4-5-6-ஆக ஐந்து
பாசுரங்கள்.

துண்டர மண்டலத்தில் ஸுமதியென்ற மஹாராஜன்
இருந்தான்: அவன் திருவேங்கடமுடையானை வெகுநாலம்
ஸேவித்து, பாரத்யுத்த நிர்வாஹஞ் செய்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை
ஸேவிக்கவேணுமென்று சிந்தை கொண்டான். திருவேங்கட
முடையானும், “ப்ருந்தாரண்யமென்கிற புண்ய கேஷத்ரத்துக்
குப்போவாய். அங்கு உன் மனோதப்படியே ஸேவை ஸாதிப்
போம்” என்று சொல்லியருள, அப்படியே ஸுமதி மஹா
ராஜன் ப்ருந்தாரண்யத்தை யடைந்து பார்த்தஸாரதியை ஸே
வித்து சைத்ரமாஸத்தில் மஹோத்ஸவமும் செய்வித்தான்
என்று இங்கு விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

தேவப்பெருமாள் வைபவம்

எட்டாவது அத்யாயத்தின் கடைசியில் 432-ஆம் ஸ்லோகம்
முதல் அத்யாயம் முழுவதும் தேவப்பெருமாள் விஷயம். இவர்
ஸப்தரோமாவென்னும் மஹர்ஷியின் ப்ரதிஷ்ட்டை. இவரைப்
பற்றின ஸ்லோகம்:—

“ஸோபி ஸம்ப்ரதிஸர்வேஷாம்ப்ராணிநாம் கோசரீபவந்,
வரதோநாம தேவேஸோத்ருஸ்யதே தத்ரவைஹரி:” (436)
என்பது. இவரைப்பற்றின திருமங்கையாழ்வார் மங்களாஸா
ஸநப்பாசுரம்.—ஐடி பதிகத்தில் ஒன்பதாவது “மீனமர்
பொய்கை” இதயாதி.

தீர்த்த வைபவம்

ஒன்பதாவது அத்யாயம் முழுவதும் கைரவிணீதீர்த்த
மாஹாத்மியம். பத்தாவது அத்யாயத்தில் இந்தரதீர்த்தம் முத
லிய ஐந்து தீர்த்தங்களின் மாஹாத்மியம் கூறப்பட்டுள்ளது.
இந்தரதீர்த்த மாஹாத்மியம்—497½, 498½ ஸ்லோகங்கள். ஸோம
தீர்த்த மாஹாத்மியம்—497½, 500½ ஸ்லோகங்கள். மீநதீர்த்த

மாஹாத்மியம்—501½, 502½ ஸ்லோகங்கள். இந்த மீனதீர்த்தத்
தையே ‘மீனமர் பொய்கை’ என்று திருமங்கையாழ்வார் அரு
ளிச் செய்துள்ளார்.

அக்கினிதீர்த்த மாஹாத்மியம்—503½, 504½ ஸ்லோகங்கள்.
விஷ்ணுதீர்த்த மாஹாத்மியம்—505½, 506½, 507½ 508 ஸ்லோ
கங்கள். இதற்குமேல் 509-முதல் 532-வரையில் மறுபடியும்
கைரவிணீதீர்த்த மாஹாத்மியம்: இதற்குமேல், பஸ்ருதி. இந்த
ப்ரகாரம், இந்தப் புராணம் முடிகிறது.

இந்தப் புராணத்தை அச்சிட வேண்டுமென்னும் அபிப்ரா
யம், வெகுநாலமாய்ப் பலர்க்கும் இருந்தது. இப்பொழுது பக
வத் ஸங்கல்பத்தால் அது நிறைவேற்றிற்று.

இதில், பல பிழைகள் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடுமாயினால்,
அவைகளைப் பெரியோர்கள் திருத்திக்கொண்டு எமக்கும் தெரி
விக்கவேணுமாய்ப் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இதை அச்சிடுவிக்கிற விஷயத்தில் ஸ்ரீ உ. வே. வைத்தமா
நிதி முடிம்பை கோபாலக்ருஷ்ணமாச்சார்யஸ்வாமி செய்தன
ஸ்ரீகோசம் ஸாதித்தது, அச்சுக்கு எழுதின காபியை ஆமுலாக்
ரம் கடைகித்ததுச் சோதித்துக் கொடுத்தது, அதை மாத்ருகை
யுடன் ஒத்திட்டுப்பார்த்தது, ப்ருப் பார்த்தது முதலினவாகும்.

அ. வீ. நரலிம்ஹாசார்யர்.

முன்னுரை.

ஆஸ்திகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ! திருவல்லிக்கேணி என்ற இந்த நாமதேயம் கைரவிணி என்ற தீர்த்த விஸேஷப் பெயரின் மொழிபெயர்ப்பாகி, ஸ்தலத்திற்கே பெயராயிற்று: அப்படியுள்ள இந்த ஸ்தலத்தின் மகிமையைத் தெரிந்தகொள்ளவேணுமென்ற எண்ண முடையார் எவர்க்கும் அதற்கு ஸாதகமாக இருப்பது, இந்த ஸ்தலத்தைப்பற்றிய புராணமே யாகும்.

இந்த ஸ்தலபுராணம், ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மியம் என்ற பெயரோடு பத்த அத்தியாயங்களைக் கொண்டதாய்ப் பிரசிந்த ஸ்ரீகோஸங்களிற் காணப்படுகின்றது. இந்த ஸ்தல புராண ஸ்லோகங்கள், பொருளை இனிது விளக்கும்படி முன்னோரெழுதிய தமிழரைநடையைக் கொண்டுள்ளன. ஆகவே இந்தப்புராணப் பதிப்பு, எல்லோர்க்கும், கூறியுள்ள விஷயத்தை இனிது தெரிவிக்கும்.

அவ்வாறான உரைநடையோடுள்ள இந்த ஸ்தலபுராணம் நன்கு பரிசீலித்து அச்சிடப்பட்டிருப்பது, மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இதில், புராணத்தை அச்சிடுவதோடு நில்லாமல், இந்த திருவல்லிக்கேணியின் மங்களாசாசனப் பாசுரங்களும் அவற்றின் பொருளும் நன்கு அமைந்திருக்கின்றன. மேலும் இந்த திவ்ய தேஸத்தின் ஸுப்ரபாதஸ்லோகங்களும் உரையுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளன; ஆகவே, இந்த க்ரந்தம், பலருக்கும் உபயோகமாகுமென்பது, அடியேனது முழு நம்பிக்கை.

17, துளசிங்கப் பெருமாள் } இப்படிக்கு
கோவில் தெருவு, } வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர்.
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை, 7-3-53.

முன்னுரை

“விண்மீதிருப்பாய் மலைமேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய் மண்மீதழல்வாய் இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்” என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே எம்பெருமான் பரவ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சகைளென்கிற ஐந்து நிலைமைகளையுடையவாயிருப்பன். “வைகுண்டேது பரோலோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஐகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரகிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ” என்கிறபடியே ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலெழுந்த ருளியிருக்கும் நிலை பரத்வமெனப்படும். வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண பரத்ருளியிருக்கும் நிலை பரத்வமெனப்படும். எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை யும் அநிருத்த ரூபேண திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை வியூஹ மெனப்படும். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணப்பவதார நிலை விபவ மெனப்படும். “பரந்ததன் பரவையுள் நீர் தொழும் பரந்தான” என்கிறபடியே கருதரியவுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்தறையும் நிலை அந்தர்யாமித்வமெனப்படும். கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் திருவல்லிக்கேணி முதலான திவ்ய தேசங்களிலும் க்ருஷ்ணங்களிலும் தமருகந்த தெவ்வுருவம் அந்வுருவமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை அர்ச்சாவதார மெனப்படும்.

இவ்வைந்து நிலைமைகளுள் பர வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமித்வங்கள் நான்கும் இப்போது நமக்குப் பயன்படாதனவாக, *பின்னொன்றுவணங்குஞ் சோதியாய், ஆசிரயிப்பதற்குரிய ஸௌலப்பயாதி குணங்கள் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிக்குமிடமான அர்ச்சாவதார மொன்றே நமக்குப் புகலாயிருக்கும். அர்ச்சாவதாரங்களுக்குள்ளே ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸனம் பெற்ற திவ்யதேசங்களே தலைசிறந்து விளங்குவன. இத்தகைய திவ்ய தேசங்களுக்குள்ளும், பார்த்தன்தன் தேர்முன்னின்ற ஸௌலப்பயமும் கீதோபதேசம் செய்தருளின பரத்வமும் பொலியுமிடமான திருவல்லிக்கேணி என்னும் தலம் தனிச்சிறப்புப் பெற்றதாகும். முதலாழ்வார்களுடன் திருமழிசைப்பிரான் இத்தலத்தில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்த பெருமையும் திருமங்கையாழ்வார் பதிகம்பாடப் பெற்ற பெருமையும் இத்தலத்திற்கு அமைந்துளது.

ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய கோபுர மென்று புராணப்ரஸித்தி பெற்றவிடமான இத்தலத்தின் பெருமைகளை நாம் ஸ்தல புராணம் கொண்டே அறிய வேண்டியிருத்தலால் அத்தகைய ஸ்தல புராணம் இதுகாறும் அச்சிடப் பெருகிருந்த குறையைத் தீர்த்து பாகவதமணியான ஸ்ரீமான் ஆளவந்தார் தாஸர் இத்தல புராணத்தை மிகஅழகிய முறையில் பெரியார் களைக் கொண்டு பிரசுரம் செய்வத்தானது பக்தர்களுக்கு மிகப்பெரிய விருந்தென்ன தட்டில்லை.

பக்தர்களனைவரும் இவ்வமுதத்தைப் பருகிக் களிப்பார்களாக.

இங்ஙனம்:

சின்ன காஞ்சிபுரம் } ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம்
14-4-53 } அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அணிந் துரை

சரியுபதியான ஸர்வேசுவரன் ஸம்ஸாரி சேதனரான நம்மை உய்விக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி ஆர்ச்சாரூபத்துடன் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய தேசங்கள் பலவாம். அவற்றுள் “நிருவல்லிக் கேணி” என்னும் திவ்ய தேசம் துரிச்சிறப்புப்பெற்றதாகும்.

“வார்த்தை யறிபவர் மாயமுகானந்தி யாவரோ” என்பது பரமா சார்யரான நம்மாழ்வார் திவ்ய ஸூக்தியாம்.

“வார்த்தையறிபவர்-மஹாபாரத மெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்று யிற்றது ஒரு வார்த்தைபாகாதே ப்ரபோஜனவத்தாவதிதே—வார்த்தை யாவது—“மாமேகம்” என்றத்தையிதே-இங்கு வார்த்தை என்கிறது. கீழடங்கலும் கடல் போலே; அதில் அமருதம் போலே இது. அவன் “என்னைப்பிற” என்று சொல்லாபின்றால், இவர்கள் அவனை யொழியவும் பற்றுவர்களோ. மாயவன்-ரஹஸ்யங்களைல்லாவற்றையும் வெளியிட்டாரிதே என்பது ஈடுமுப்பத்தாறாயிரம்.

மேற்கூறிய திவ்ய ஸூக்தியையும், ஈடுமுப்பத்தாறாயிரத்தையும் காணுங்கால், “கையும் உழவுகோலும், பிடித்தசிறுவாய்க்கயிறும், ஸேநா துளி தூஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியிலுடைய சரணகமலங்களே நமக்கு ஆசரயிக்கத்தக்க விஷயம்” என்பது நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ? இந்த எம்பெருமான் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் தலயிதே திருவல்லிக்கேணி.

‘விற்பெருவிழவும் கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும் வீழ செற்றவன் தன்னை, புரமெரி செய்த சிவனுறு துயர் களை தேவை பற்றலர் வியக் கோல் கையில் கொண்டு பார்த்தன் தன்தேர்முன் நின்றானே சிற்றவை பணியால் முடிதுறந்தானே த் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே.’

என்னும் திருமங்கை மன்னன் திவ்யஸூக்தி இங்கு அனுபவிக்கத்தக்கது. இந்த திவ்யதேசத்திற்கு “ஸ்ரீபுந்நாரண்ய கேஷத்ரம்” என்று புராணப்ரஸித்தி உண்டு. இத்திவ்ய தேசத்தின் பெருமைகளை ஸ்தல புராணக் கொண்டே அறிய வேண்டியிருக்கின்றமையின், ஸ்ரீமான். M. N. ஆளவந்தார் இராமாநுஜ தாஸர் இத்தலபுராணத்தை, எளிதில் யாவரும் அறியுமாறு மிக அழகிய முறையில் அமைத்த தமிழுரையுடனும், மற்றும் ஸுப்ரபாதம் முதலிய க்ரந்தங்களுடனும் அச்சிட்டு பத்தஜனங்களுக்கு பெரிய விருந்தாக அளித்திருக்கிறார்.

இந்தூல ஆஸ்திகர் அனைவரும் அனுபவித்து ஆத்மோஜ்ஜீவனம் அடையுமாறு ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி இன்னொரு புரிவாகுக.

கோதாபிலையம்
மாதவன் ஸந்நிதி ஸமீபம்
23-4-53

இங்ஙனம்:
வேங்கடாசாரியார்
காரப்பங்காடு.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முன் சொல்

ஸ்ரீ விஷ்ணு திவ்ய கேஷத்ரங்களில் ஒன்றாகிய திருவல்லிக்கேணியின் கண், பஞ்சேந்திரியங்களாகிய நச்சு நாகங்களால் நலிவுறுகிற சேதனர்கள் உய்யுமாறு ஜகத்பதியாகிய திருநாரணன் ஜவகையருவில் ஆர்ச்சாவ தாரம் கொண்டருளியுள்ளான். இவ்விஷயம் விரிவாக வரைந்துள்ளது வடமொழியில் ஸ்ரீபிருந்தாரண்ய மஹாத்மியம் என்னும் ஸ்ரீபிரம்மாண்ட புராணத்தின் ஓர் பகுதி. அதனை லோகோபகாரமாக வெளியிட சிந்தா திரிப்பேட்டை வாசிகளான ஸ்ரீமான் மானம் நரலிம்முலு நாயுடு எனும் செல்வனும், ஸ்ரீமதி தாயாரம்மாள் எனும் பெயரிய செல்லியும் புரிந்த தவப்பயன் என்ன தோன்றிய ஸ்ரீமான் வரதராஜராமாநுஜ தாஸர் அவர் விநாயர், ஆயினும் அவர் ஆசை ஆர்வத்தற்குமுன்னர் திருநாடு அலங்கரித் தனர். அவரது தம்பியார் ஸ்ரீமான் ஆளவந்தார் இராமாநுஜ தாஸர் என்கிற தாஸ்ய நாமம் வகிக்கிற ஸ்ரீமான் M. N. அய்யலு நாயுடு தம் தமையன் மகோரதத்தை தலைகட்டற்கு இந்த ஸ்ரீபிருந்தாரண்ய மஹாத்மியத்தை பெரியோர் அருளிய உரையுடன் வெளியிட்டனர். அதனோடு திருப்தி பெறாது இத்திருப்பதி ஸம்பந்தமானதும் முன்னோர் அருளியதுமான அனைத்தும் வெளியிடு மனத்தனராய் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸுப்ரபாதம், ஆழ்வார்கள் பனுவல்லியும் உரையுடனும் ஸ்ரீபார்த்த ஸாரதி மங்களம் மூலமும் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். இத்தகையபார் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழ்ந்து மற்றும் வைணவவுலகுக்கு நலங்களை இயற்றுவாராக!

25 சின்னதம்பி முதலி தெருவு, } இங்ஙனம்:
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை, } அடியேன் இளையாழ்வார் தாஸன்.
13-1-53.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீருக்மிணி சமேத ஸ்ரீபார்த்தசாரதி ஸ்வாமிநே நம:

வித்வான் கோயில் நம்மாழ்வாரய்யா அவர்களின்

சிறப்புரை

ஸ்ரீமான் M. N. ஆளவந்தார் இராமாநுஜ தாஸர் அவர்கள் மிகவும் பத்தியுடன் பரம பாவனமான ஸ்ரீபிருந்தாரண்ய மஹாத்மியம் என்கிற திருவல்லிக்கேணி ஸ்தல புராணத்தை தெளிவான தமிழுரையுடன் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருப்பது யாவரும் போற்றத் தக்கதே. ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் நாவலம் பெரிய தீவு என்று புகழ்ந்தருளிய ஜம்பு

தலீபம் மிகச் சிறந்தது. ஜம்புத்தலீபத்திலும் எம்பெருமானும், மெய்யடி யார்களும் அவதரித்தின்ற பாரத தேசம் மிகச்சிறந்தது. பாரத தேசத்தின் வடபாகம் ஸ்ரீபத்திரமும்ரம் முதலான திவ்ய தேசங்களாலும், ஸ்ரீகைமீ சாரணம் முதலிய புண்ணிய ஆரணயங்களாலும், ஸ்ரீகங்கை முதலிய புண்ணிய நதிகளாலும் பகவதவதாரங்களினாலும், மகரிஷி என்ன அவதாரங்களினாலும், பெரும்புகழ் கொண்டுள்ளது. பாரத தேசத்தின் தென் பாகமும், திருவாங்கம் பெரிப கோயில் முதலான திவ்ய தேசங்களாலும் ஸ்ரீதண்டகாரணம் முதலான புண்ணிய ஆரணயங்களாலும் திருக் கோவீர முதலான புண்ணிய நதிகளாலும் ஆழ்வார்களின் அவதாரங் களாலும் ஆசாரியர்களின் அவதாரங்களினாலும் பெரும்புகழ் கொண்டுள்ளது. எனினும் வட நாட்டைவிட தென்னாடு பலமடங்கு திவ்ய தேசங்களால் மிகவும் விளங்குகின்றது. தென்னாட்டுக்குத் தலை நகரமாக விளங்குவது சென்னை மானகரம். இத்தலை நகரத்திற்கு சிறந்த இரண்டு கண்கள் போன்றன, மாட மாமயிலையும் திருவல்லிக்கேணியும். இந்த இரண்டு ஸ்தலங்களையும் சேர்த்தே மஹான்கள் அனுபவித்தார்கள். இத்தால் மிகவும் சிறந்த திருவல்லிக்கேணியின் ஸ்தல புராணத்தை பக்த ஜனங்கள் யாவரும் படித்து பபண்டைவது அவசியமாகும். 108 திவ்ய தேசங்களில் இவ்வொரு திவ்ய தேசமாக கணக்கிடப்பட்டிருப்பினும் இதில் எழற் தருளியிருக்கும் ஐந்து எம்பெருமான்களுக்கும் தனித்தனி மங்களாசாஸ னங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதால் கோயில் திருமலை பெருமான் கோயில் திரு வையோத்தை ஸ்ரீ அஹோபிலம் என்னும் ஐந்து திவ்ய தேசங்களுக்குள்ள பெருமை வாய்ந்தது இத்திருவல்லிக்கேணி என்னலாம்.

ஒரு கிராமத்தின் கேழமத்தை பஞ்சாயத்தார்கள் கூடி நலனிறைப் பதைப்போல சம்சாரி சேதனேஜ்ஜீவனத்தை உத்தேசித்து வெகு அழ கான கடற் கறையின் கண் அமைத்துள்ள இந்த திவ்ய தேசத்தில் ஐந்து எம்பெருமான்கள் கூடி ஒவ்வொருவரும் பஞ்சாம்ருதம் போல் பரமபோக்கியமாக எழுந்தருளி இருக்கின்றனர்.

ஸ்ரீபுருந்தாரணய கேஷத்திர வைபவத்தில் இந்த ஐந்து எம்பெரு மான்களுடைய மஹாத்மியங்கள் தெளிவாக தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதால் கற்றோர்கள் தாமுக்கப்பர் கல்வி தன்னிலாசையுள்ளோர் பெற்றோமென வுக்கு பின்பு கற்பர் என்கிறபடி ஸ்தல புராணம் தமிழில் வரவில்லை என்று நெடுங்காலம் எதிர்பாத்திருந்த பாகவதர்களின் விருப்பமானது ஸ்ரீமான் M. N. ஆனவந்தார் இராமானுஜ தாஸர் அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கும் இந்த புராணத்தை படித்து திருப்தியடைந்து உகப்பர் என்பது உண்மை. இதை வெளியிட்டவரும் படிப்பவரும் ஸ்ரீ புருந்தாரணய கேஷத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீருக்மிணி சமேத ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமியின் திருவருளுக்கென்று மிலக்காகி சதிராக வாழ்ந்திடுவர்.

ஜனரல் மர்சண்ட்
பார்த்தஸாரதி ஸந்திதி
திருவல்லிக்கேணி
சென்னை 10-3-53.

இப்படிக்கு,
ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாசானுதாஸன்
கோயில் நம்மாழ்வாரய்யா,

ஸ்ரீ
பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸுப்பரபாதம் (பதவுரை)	...	1
2. பேயாழ்வார் மங்களாசாஸன பாசரம் (பதவுரை)	...	18
3. திருமழிசைப்பிரான் மங்களாசாஸன பாசரம் (பதவுரை)...	...	19
4. திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாஸன பாசரம் (பதவுரை)...	...	21
5. முதல் அத்தியாயம் ஸ்ரீபுருந்தாரணய கேஷத்ர மஹாத்மம்	...	1
6. 2-வது அத்தியாயம் வேதவல்லித்தாயார் அவதாரமும் மங்கா தன் ப்ருகுமஹருஷிக்கு ப்ரத்யக்ஷமான தம் ...	...	15
7. 3-வது அத்தியாயம் மன்னாத்தன் வேதவல்லிபை ப்ரஹ்மாத்ரி தேவர் ருஷிகள் முன்பாக திருமணம் செய்து கொள்ளல் ...	...	24
8. 4-வது அத்தியாயம் அத்ரிமுனிவர் தபசும், விகடமுனிவரும்	...	30
9. 5-வது அத்தியாயம் அத்ரிமுனிவருக்கு அழகியசிக்கர் ப்ரத்யக்ஷம் ...	...	35
10. 6-வது அத்தியாயம் அழகியசிக்கர், அத்ரி, ஜாபாலி முனிவர் களுக்கு மோக்ஷமளித்தலும் நித்யவாசம் பண்ண இச்சித்தலும் ...	...	42
11. 7-வது அத்தியாயம் ஸுபதர் குமாரரான மதுமானுக்கு ஸ்ரீராமபிரான் ப்ராத்ரு ஸீதா ஸஹித மாக ப்ரத்யக்ஷமாதல் ...	...	49
12. 8-வது அத்தியாயம் ஆத்மேயமஹருஷி ஸ்ரீ வேங்கடக்ருஷ் ணரை வகுடும்பமாக ப்ரதிஷ்டை செய்து ஆராதித்து மோக்ஷமடைதலும் ஸுமதி ராஜன் சைத்ர ப்ரஹ்மோற்ச வம் நடத்தி மோக்ஷமடைதலும் ஸப்த ரோமா மஹரிஷி கஜேந்த்ர வரதனை ப்ரதிஷ்டை செய்து ஆராதித்து மோக்ஷ மடைதலும் ...	...	62
13. 9-வது அத்தியாயம் கைரவிணிதீர்த்த மஹிமை	...	74
14. 10-வது அத்தியாயம் கைரவிணிதீர்த்த மஹிமையும், முத்தகலர் கைரவிணி தீர்த்தத்திலுள்ள மீன்களை அனுக்ரஹித்தலும் ...	...	85
15. அறுபந்தம் ...	...	95
16. ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி மங்கள ஸ்லோகங்கள் ...	...	96
17. தோசார்யரே எம்பெருமானாராக அவதரித்தல்	...	97
18. பேயாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார் நித்யவாசம்	...	98
19. வேங்கடக்ருஷ்ணர் தோசார்யர் வைபவம்	...	99
20. ஸ்ரீக்ருஷ்ணஷ்டகம் ...	...	102

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
		ஸுப்ரபாதம்	
7	15	கோபாலகாச்சா	கோபாலகாச்ச
	28	சங்க	சங்க
8	31	ஸந்தாந:	ஸந்தாந:
	32	சாஸனத்தில்	சாஸனத்தில்

பெரிய திருமொழி

1	6	வெழமும்	வேழமும்
	14	முஷ்டிககாதி	முஷ்டிககாதி
3	23	நஞ்சு	நஞ்சு
4	4	கடைக்குறை	கடைக்குறை
	15	யுகோஸ்ஸவ	முகோஸ்ஸவ
	16	கிராமத்தில்	கிராமத்தில்
	28	சத்திருக்கணும்	சத்திருக்கணனும்
9	12	வாகனரூப	வாகனராய்

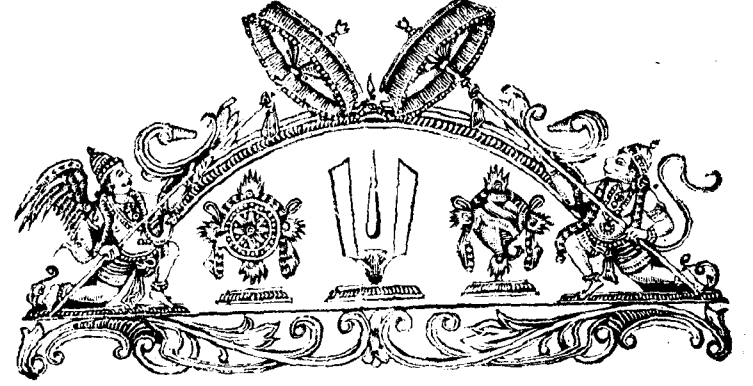
பிருத்தாரண்ய மஹாத்மியம்

5	18	ஸ்மாஹித:	ஸ்மாஹித:
9	9	வீபுல	விபுல
	33	விடுபடுகிறேனே	விடுபடுகிறேனே
11	33	(65)	(56)
12	34	சந்த்ராபண	சாந்த்ராயண
	31	(51)	(61)
14	26	இதி ப்ரஹ்மாண்ட	இதி ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்ட
23	31	புராணே	புராணே
	32	த்விதீயோத்தபாய:	த்விதீயோத்தபாய:
32	13	ஹ்ருத்யா	ஹ்ருத்யா
63	3	ஸமுத்தீயாகம்	ஸமுத்தீயாகம்
80	14	மத்தவாரண	மத்தவாரண
84	21	ப்ருத்தாரண்ய	ஸ்ரீ பிருத்தாரண்ய
92	9	வக்த்வயம்	வக்த்வயம்

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி.

ஸ்ரீமதே ராமதஜாய நம:

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸுப்ரபாதமும்

ப த வ ர ய ம்.

கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராம ! பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே,
உத்திஷ்ட்ட நரஸார்த்தால கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்.

பதவுரை :—

கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராம ! - கௌஸல்யைக்கு நல்ல பிள்ளையாகப்
பிறந்த ராமனே, பூர்வா ஸந்த்யா - விடியற்கால ஸந்த்யை, ப்ரவர்த்ததே-
ஆரம்பிக்கின்றது. நரசார்த்தால ! - புருஷோத்தமனே, தைவம் - பகவா
னல் சாஸ்த்ரமூலமாக நியமிக்கப்பட்ட, ஆஹ்நிகம் - பகலில் செய்ய
வேண்டிய கடமை, கர்த்தவ்யம் - செய்யவேண்டும். உன்னுடைய நியம
னப்படி பகல் கடன்களைச் செய்ப எல்லாரும் காத்துக்கொண்டிருக்
கிறார்கள். அவற்றை அங்கீகரிக்கும் பொருட்டு, உத்திஷ்ட்ட - நீ எழுந்
திருப்பாயாக.

உத்திஷ்ட்டோத்திஷ்ட்டகோவிந்த ! உத்திஷ்ட்டகருடத்வஜ !,
உத்திஷ்ட்ட கமலாகாந்த ! த்ராலோக்யம் மங்கலம் குரு.

பதவுரை :—

கோவிந்த ! - கோவிந்தனே, உத்திஷ்ட்டோத்திஷ்ட்ட - எழுந்திரு
எழுந்திரு, கருடத்வஜ ! - பெரிய திருவடிபை த்வஜமாகவுடையவனே !
உத்திஷ்ட்ட-எழுந்திரு. கமலாகாந்த ! - ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியின் மனத்துக்
கினியனாக இருப்பவனே, உத்திஷ்ட்ட - எழுந்திரு, த்ராலோக்யம்-மூன்று
லோகங்களையும்; மங்கலம்குரு - மங்கலம் செய்வாயாக.

வந்தே ப்ருந்தாவநாதே மணிகணவிலஸத்ஸௌதஹம்மயே
[க்ருஹாட்டயே,
ஸம்ராஜத்தைரவிண்பாஸ்தடபுவி க்ருணிமத்தகோபுரேஸாலாமயே,
ஆந்தாக்யே விமானே முரிகணவிநுதம் பார்த்தஸுஹிதஞ்ச ராமம்,
ரங்கேஸம் ஸ்ரீஞ்ஞஸிம்ஹம் கஜவரவரதம் ஸ்ரீக்ஷிதிப்பயாம் ஸமேதம்.

பதவுரை :—

ஸம்ராஜத்தைரவிண்பாஸ்தடபுவி - தன்னைப்பவங்களுள் விளங்குகிற
கைரவியின் கரையில், மணிகணவிலஸத்ஸௌதஹம்மயே - மணி-
கண - ரத்னங்களின் ஸமுஹங்களால், விலஸத் - பிரகாசிக்கிற, ஸௌத -
ராஜக்ருஹங்களையும், ஹம்மயே - தனிகர்களின் வாஸஸ்தானங்களையும்
உடையதும், க்ருஹாட்டயே - ஸாதாரணக்ருஹங்களால் நிறைந்திருப்பதும்,
க்ருணிமத் கோபுரே - (நாநாவித ரத்னங்களின்) ஒளிகளையுடைய கோபுர
முடையதும், ஸாலாமயே - மதினால் அழகியதுமான, ப்ருந்தாவநாதே -
ஸ்ரீப்ருந்தாரணயக்ஷேத்ரத்தில், ஆந்தாக்யே-ஆந்தமென்னும் பெயரை
யுடைய, விமானே - விமானத்தில் (வீற்றிருப்பவரும்), முரிகணவிநுதம் -
முனிவர்களின் கூட்டங்களால் துதிக்கப்பட்டவரும், (ருக்மிணிஸ்தப்
பாமாஸமேதமுமான), பார்த்தஸுஹிதம்-ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியையும், ராமம்-
(சக்ரவர்த்தித் திருமகனென்று பெரியோர்களால் வழங்கப்படுகிற) ஸ்ரீராம
பிரானையும், ரங்கேஸம் - (என்னையாளுடையப்பெனென்ற திருமங்கையாழ்
வாரால் மங்கலாசாஸனம் பண்ணப் பெற்றவரும் ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளோடு
கூடினவருமான) ரங்கநாதனையும், ஸ்ரீஞ்ஞஸிம்ஹம் - (உபயநாய்ச்சிமார்
களோடு கூடிய) அழகிய சிங்கரையும், ஸ்ரீக்ஷிதிப்பயாம் ஸமேதம் - ஸ்ரீதேவி
பூதேவிகளோடுகூடிய, கஜவரவரதம் - கஜேந்த்ரவரதனென்கிற தேவப்
பெருமாளையும், வந்தே - ஸேவிக்கிறேன், பார்த்தஸுஹிதம் - பார்த்தனென்
றால் அர்ஜுனன், ஸுஹிதனென்றால் ஸாரதி, அர்ஜுனனுக்கு ஸாரத்யம்
பண்ணிப்படியால் பார்த்தஸாரதியென்று பெயர் வந்தது.

மாதஸ் ஸ்ரீர் ஜகதாமஸேஷஜகதாநாதஸ்ய பர்த்து: ப்ரியே !

தத்வக்ஷஸஸ்த்தலநித்யவாஸிநி ஸதா ஸ்ரீவேதவல்லயாஹ்வயே,
ப்ருந்தாரணய நிவாஸி யோகிஸதநே ஸம்பூய வாராங்கிதே:
மந்நாதாமரபூருஹேண ஸஹிதே, கைஸம் ப்ரபாதம் ஸுபம்.

பதவுரை :—

ஜகதாம் மாத! - ஜகன்மாதாவே, ஸ்ரீ: - ஸ்ரீபென்னும் திருநாம
முடைய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே, அசேஷஜகதாம் - ஸர்வஜகத்துக்கும், நா
தஸ்ய-நாதனை, பர்த்து: - பர்த்தாவுக்கு, ப்ரியே! - பிரியமாயிருப்பவளே,
ஸதா தத்வக்ஷஸ்த்தலநித்யவாஸிநி - அவனுடைய திருமார்பில் ஒரு கண்ண
மும் பிரியமாட்டாமல் நிரம்பவாஸம் பண்ணுவவளே, ஸ்ரீவேதவல்லயா

ஹ்வயே-ஸ்ரீவேதவல்லி பென்னும் திருநாமமுடையவளே, ப்ருந்தாரணய
நிவாஸியோகிஸதநே - இந்த ப்ருந்தாரணயக்ஷேத்திரத்தில் நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற ப்ருகுமஹர்ஷியின் திருமானிகையில், வாராங்கிதே: ஸம்பூய -
திருப்பாற்கடலினின்றும் வந்து ஆவிர்ப்பவித்து, மந்நாதாமரபூருஹேண-
மன்னாத்தனாகிற கற்பப்ருக்ஷத்தோடு, ஸஹிதே - கூடியவளே, (உனக்கு)
சுபம் கைஸம் ப்ரபாதம் - சுபமான இரவின் விடிவு (ஸுப்பரபாதம்).

ஸ்ரீமத்வேதலதாம் ஸ்ரிதாம்ருதலதாம் ப்ருந்தாவநே ஸம்ஸ்த்திதாம்,
ஸம்யக்த்ருஷ்டபராவரேண முநிநா ஸம்வர்த்திதாம் தத்திதாம்,
லப்த்வா தாம் ஸமுபேத்ய துத்தஜலதேஸ் தத்தத்தநாமா வஸந்,
மந்நாதாஸரிதகல்பபூருஹ! விபோ! தே ஸுப்பரபாதம் ஹரே!

பதவுரை :—

ஸ்ரிதாம்ருதலதாம் - ஆச்ரிதர்களுக்குக் கற்பகக்கொடிபோன்றவ
ளும், ப்ருந்தாவநே - ப்ருந்தாரணயக்ஷேத்திரத்தில், ஸம்ஸ்த்திதாம் -
நித்யவாஸம் பண்ணுமவளும், ஸம்யக்த்ருஷ்டபராவரேண - (நெஞ்
சென்றும் உட்கண்ணால்) பராவரதத்த்வங்களை நன்றாகக் கண்டறிந்த,
முநிநா-ப்ருகுமஹர்ஷிபால், ஸம்வர்த்திதாம்-நன்கு வளர்க்கப்பட்டவளும்
தத்திதாம் - அந்த ப்ருகு மஹர்ஷிக்கு ஹிதமாயிருப்பவளும், தாம் - அப்படி
ப்ரவரித்தி பெற்றவளுமான, ஸ்ரீமத் வேதலதாம் - எல்லாப் பெருமைகளும்
வாய்ந்த ஸ்ரீவேதவல்லியை, துத்தஜலதே: - திருப்பாற்கடலினின்றும், ஸமு
பேதப் - எழுந்தருளி, லப்த்வா - திருமணம் புணர்ந்து, தத்தத்தநாமா -
அவளால் கொடுக்கப்பட்ட மந்நாதனென்னும் திருநாமத்தையுடையவளாய்
வஸந்(அவி) - இங்கு நித்யவாஸம் பண்ணுகிறாய். ஆச்ரிதகல்பபூருஹ! -
ஆச்ரிதர்களுக்குக் கல்பப்ருக்ஷம்போல் எல்லா அபேஷ்டங்களையும் கொடுப்
பவளே, விபோ! - எல்லாத்திறமைகளும் அமைந்தவளே!, ஹரே! - ஆச்
ரிதர்களுடைய அணிஷ்டங்களெல்லாம் போக்குமவனாகையால் ஸ்ரீஹரி,
பென்னும் திருநாமமுடையவளே!, மந்நாத-என்னையாளுடையப்பனே!,
தே ஸுப்பரபாதம் - உனக்கு நல்விடிவு.

ஸமஸ்த கல்யாண குணைகதாம்ந:
ஸ்வஸக்திலேஸோத்தீகரத பூதலஸ்ய,
ப்ரஹ்மலாதபக்தே: பரிவர்த்தகஸ்ய,
மந்நாத நாம்நஸ்தவ ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை :—

ஸமஸ்தகல்யாணகுணைகதாம்ந: - திருக்கல்யாண குணங்களுக்கெல்
லாம் முகப்பமான வாஸகத்தானமாய், ஸ்வஸக்திலேஸோத்தீகரதபூத
லஸ்ய - தன் சுக்நிலேசத்தால் பூமியை உத்தரித்தவளாய், ப்ரஹ்மலாத
பக்தே: - ப்ரஹ்மலாதுனுடைய பக்தியை, பரிவர்த்தகஸ்ய - மேன்மேலும்

வளர்ப்பவனுமாய், மந்தாததாம்ந: - மந்தாதனென்னும் திருநாமமுடைய தவ - உனக்கு ஸுப்பரபாதம் - நல்விடிவு.

இந்த மந்தாதன் ஸந்திதியில் வராஹப்பெருமானும் அழகிய சிங்கமும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்களாகையால் அதைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு வராஹப்பெருமானைக் காட்டுகிற 'ஸ்வசக்திவேசோத்தருத்ததஸ்ய' என்கிற பதமும், அழகிய சிங்கரைக் காட்டுகிற 'பாஸ்ஸலாதபந்தே: பரி வர்த்தகஸ்ய' என்கிற பதமும் இந்த ச்லோகத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றுணர்க.

ஸ்ரீமத்தகைரவிணீஸரோவரதடே நித்யம் தப: குர்வதே,
ஸம்யக்ஜ்ஞாநவதாம் வராய ப்ருகவே தத்வா த்வபிஷ்டம் வரம்,
ஸப்த்வா தஸ்ய ஸுதாம் ஜகத்த்ரயமுதே தஸ்மை ப்ரஸந்நஸ்யதே
மந்தாதாத்யவ்ஹி ஸுப்பரபாதமகிலாந் த்ராதாம் ப்ரஸீத ப்ரபோ !

பதவுரை :-

மந்தாத ! - ஓ மந்தாதனே, ப்ரபோ ! - எல்லாத்திறமைகளும் அமைந்தவனே, ஸ்ரீமத்தகைரவிணீஸரோவரதடே - பற்பல சிறப்புக்கள் வாய்ந்ததும் ஸரஸ்ஸுக்களில் ச்ரேஷ்ட்டமமான கைரவிணிபென்னும் ஸரதுவின் கரையில், நித்யம் - இடைவிடாமல், தப: குர்வதே - தவம்புரி கின்றவரும், ஸம்யக்ஜ்ஞாநவதாம் வராய - சிறந்த ஜ்ஞானமுடையவர்களில் சிறந்தவருமான, ப்ருகவே ப்ருதமஹர்ஷியின் பொருட்டு, அபிஷ்டம் - இஷ்டமான, வரம் - வரத்தை, தத்வா - கொடுத்து, ஜகத்த்ரயமுதே - மூன்று லோகங்களும் களிக்கும்படி, தஸ்ய ஸுதாம் - அவருடைய குமாரத்தியான வேதவல்லிபை, ஸப்த்வா - மணம்புரிந்து, தஸ்மை - அவருக்கு, ப்ரஸந்நஸ்ய - ப்ரஸன்னனான, தே - உனக்கு, அதப - இப்பொழுது, ஸுப்பரபாதம் - நல்விடிவு. அகிலாந் - எல்லோரையும், த்ராதாம் - பாதுகாக்க, ப்ரஸீத - அருள்புரிவாயாக.

ஸ்ரீமக் ! தராபரவிமோசநதீக்ஷிதம் த்வாம்,
ஸம்போதயந்தி விதிஸங்கர ஸக்ர முக்க்யா:,
ஸ்வாமிந் ! ஜகத்த்ரயவிபோ ! யதுவம்ஸநாத !
ஸ்ரீபார்த்தஸு-ஓத ! பகவந் ! தவ ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை :-

ஸ்ரீமக் ! - பெரிய பிராடிப்பாரோடு நித்ய போகமுடையவனாய் ஸ்ரீமானாயிருப்பவனே ! தராபரவிமோசநதீக்ஷிதம் - தராபரத்தைச் போக்க தீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, விதிஸங்கர க்ரமுக்க்யா: - ப்ரஹ்மா குத்ரன் இத்ரன் முதலியவர்கள், ஸம்போதயந்தி - எழுப்புகிறார்கள். ஸ்வாமிந் ! - எங்களை யாரும் பெருமானே, ஜகத்த்ரயவிபோ ! - மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவே, யதுவம்ஸநாத ! -

யதுவம்ஸத்துக்கு நாதனாய் அவதரித்தவனே, ஸ்ரீபார்த்தஸு-ஓத ! - ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிபே ! பகவந்-ஜ்ஞாநசக்த்யாதிசாட்குண்ய பரிபூர்ணனாய் பகவானென்னும் திருநாமம் படைத்தவனே, தவ - உனக்கு, ஸுப்பரபாதம் - நல்விடிவு. 'தராபரதீக்ஷிதம்' என்ற இடத்தில் 'பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்ட்க்ருதாம்' என்று துஷ்டபிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனங்களிரண்டும் அவதாரப்ரயோஜனமானாலும் சிஷ்டபரிபாலனமே முக்யமென்பது பெரிபேர்களின் கொள்கை. துஷ்டபிக்ரஹம் ஸங்கல்ப மாந்தரத்தாலே ஆகலாம். சிஷ்டபரிபாலனமோவென்றால் அப்படியன்று; அவர்களுடைய பரிமாற்றங்களுக்குத் தகுந்தபடி திருமேனிப்போடு நேரே வந்து ஸேவை ஸாதிக்க வேண்டுமாகையாலே. ஆயினும் ஸ்ரீ பகவதத்தில் 'பூமிர்த்ருப்த்ருபவ்யாஜ' இப்பாதிபால் க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு துஷ்டபிக்ரஹத்தை முக்யமாகச் சொல்லியிருக்கையால் இங்கும் அதை உட்கொண்டு 'தராபரவிமோசநதீக்ஷிதம்' என்று கூறப்பட்டதென்றுணர்க. சிஷ்டபரிபாலனமே முக்யமானாலும் ததர்த்தமாகையால் துஷ்டபிக்ரஹமும் முக்யமேயென்று கருத்து.

பாஸ்வாந் விகாஸயதி பங்கஜ குட்மலாக்,
பத்மாகரேஷு பரிக்ஷித ஸாரஸேஷு,
கூஜந்தி பஞ்ஜர ஸுகாஸ்ஸஹ ஸாரிகாபி:,
ஸ்ரீபார்த்தஸு-ஓத ! பகவந் ! தவ ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை :-

பரிக்ஷிதஸாரஸேஷு - நாற்புறங்களிலும் ஸாரஸப்பறவைகள் கூவுப் பெற்ற, பத்மாகரேஷு - தாமரைக்குளங்களில், பங்கஜ குட்மலாக் - தாமரைமொக்குகளை, பாஸ்வாந் - ஸூர்யன், விகாஸயதி - தன்கிரணங்களால் மலரச் செப்கிறான். பஞ்ஜரஸுகா: - கூடுகளிலிருக்கின்ற கிளிகள், ஸாரிகாபிஸ்ஸஹ - சாரிகைகளோடுகூட, கூஜந்தி - பொழுது விடிந்தமைபால் உணர்ந்து கூவுகின்றன. ஸ்ரீபார்த்தஸு-ஓத ! பகவந் ! - ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி பகவானே, தவ-உனக்கு, ஸுப்பரபாதம். சாரிகைபென்பது பூவைபென்று ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரிபர் ஸ்வாமி ஸாதிக் கூறார். 'பூவை பைங்கிளிகள்' என்றும் 'பூவைகள் போல் வித்தன்' என்றும் திருவாய்மொழி. சாரிகைபென்றால் பெண்கிளிபென்று சிலர்; மைனாக்கருவிபென்று சிலர். 'மத்யேப்ரீதிவிசிஷ்டாஸா மத்தேஜ லக்ஷண சாரிகா, யஸ்யாஸதச்ச்ருபதே வாக்யம் சுக பாதமேவ தச' என்று ஸ்ரீராமாயண அபோத்யாகாண்டத்தில் ஐம்பத்து மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் 22ஆம் ச்லோகம் ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிற வாக்யம்-அங்கு வாய்யானங்களிலும் சாரிகாபத்துக்கு அர்த்தம் புலப்படவில்லை.

வீணம் ப்ரக்ருஹ்ய முனிவாஹந யோகிவர்யோ,
காநம் கரோதி ஸஹ தும்புரு நாரதாத்மயை;
ஸங்கீதவாத்ய நியுணாஸ்தவ ஸுப்பிரபாத-
காதா: படந்தி யதுநந்த! ஸுப்பிரபாதம்.

பதவுரை:—

முனிவாஹநயோகிவர்ய: - யோகிகளில் சிறந்த முனிவாஹனர் -
(திருப்பாணாழ்வார், வீணம் - வீணையை, ப்ரக்ருஹ்ய-எடுத்துக்கொண்டு,
தும்புருநாரதாத்மயஸ்ஸஹ - தும்புரு நாரதர் முதலியவர்களோடு, காநம்
கரோதி - காணம் பண்ணுகிறார், ஸங்கீதவாத்யநியுணா: - ஸங்கீத வாத்தி
யங்களில் ஸமர்த்தர்களான மற்றம் பவர், தவ - உன்னுடைய, ஸுப்ர
பாதகாதா: - ஸுப்பிரபாதத்தை அறிவிக்கிற பல காதைகளை, படந்தி-படிக்கிறார்கள்,
யதுநந்த - யது வம்சத்தில் பிறந்து அதற்கு ஸந்தோஷத்தை
விளைவிப்பவனே, (ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி! உனக்கு), ஸுப்பிரபாதம்.

திருப்பாணாழ்வார்க்கு முனிவாஹனென்னும் திருநாமம் வந்த
தற்குக் காரணம் அவர் வைபவத்தில் கண்டுகொள்வது.

ப்ரஹ்மாத்யஸ்ஸுரபதிப்ரமுகா திகீஸா;
ஸ்வஸ்வாதிகார நியதாஸ்தவ ஸைப்பநாதா;
ஸம்ப்ராரத்தயந்தி தவ ஸத்மபுரோவிபாகே,
ஸ்ரீபார்த்தஸுவித! பகவந்! தவ ஸுப்பிரபாதம்.

பதவுரை:—

ப்ரஹ்மாதய: - ப்ரஹ்மா முதலியவர்களும், ஸுரபதிப்ரமுகா: -
இந்த்ரன் முதலிய, திகீஸா - திப்பாலர்களும், தவ - உன்னுடைய,
ஸைப்பநாதா: - ஸைனாபதிகளும், ஸ்வஸ்வாதிகாரநியதா: - தங்கள் தங்கள்
அதிகாரங்களில் லீலைன்றவர்களாகக்கொண்டு, தவ ஸத்மபுரோவிபாகே -
உன் திருக்கோயிலின் திருமுன்பே (வந்து), ஸம்ப்ரார்த்தயந்தி - ப்ராரத்
திக்கின்றார்கள். (ஸ்ரீபார்த்தஸுவித! பகவந்! -ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி பகவானே,
தவ - உனக்கு, ஸுப்பிரபாதம்.

கோபாலகாஸ்தவஹி மங்கலகீதகாரி,
காயந்தி காமஸரீடிதகாத்ரயஷ்டய;
கோபால பாலக குலாநி லிஸ்குஹ்ய வத்ஸந்,
த்வாம் ப்ரார்த்தயந்தி யதுஸேகர! ஸுப்பிரபாதம்.

பதவுரை:—

கோபாலகா: - கோபஸ்தரீசன், காமஸரீடிதகாத்ரயஷ்டய: -
மன்மதபாணங்களால் பீடிக்கப்பட்ட கொம்புபோன்ற சரீரங்களையுடைய
வர்களால், தவ மங்கலகீதகாரி-உனக்கு மங்கலாசாஸனம் பண்ணுகிற
பாட்டுக்கார, காயந்தி - பாடுகிறார்கள். கோபாலபாலககுலாநி - சிறிப

இடைப்பிள்ளைகள் கூட்டங்கூட்டமாய், வத்ஸந்-கன்றுகளை, லிஸ்குஹ்ய-
கட்டுக்களினின்று அவிழ்த்து விடுத்து, த்வாம் ப்ரார்த்தயந்தி-உன் வரவை
எதிர்பார்க்கிறார்கள். யதுஸேகர - யதுக்களுக்கு சிரோபூஷணமாப்மேன்
மையை விளைப்பவனே, (ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி! உனக்கு), ஸுப்பிரபாதம்.

ஸ்நேஹப்ரதிஸ்ருதபயோதரபாரயுத்தா;
காவ: ஸ்வ வத்ஸஸஹிதா: பரிதோஷயுத்தா;
வத்ஸந் லிஸ்குஹ்யச பய: பரிதோஷயந்தி,
கோபாலகாஸ்தவ யதுத்வஹ! ஸுப்பிரபாதம்.

பதவுரை:—

ஸ்நேஹப்ரதிஸ்ருதபயோதரபாரயுத்தா: - கன்றுகளிடத்தில் ஸ்நே
ஹத்தினால் பால் பெருகப் பெற்ற மடிகளின் பாரத்தோடு கூடிய,
காவ: - பசுக்கள், ஸ்வஸத்ஸஸஹிதா: - தங்கள் கன்றுகளுடன் கூடி
னவாய், பரிதோஷயுத்தா: (ஸந்தி) - ஸந்தோஷத்தோடு கூடினவைக
ளாயிருக்கின்றன. கோபாலகாசச-இடையர்களும், வத்ஸந்-கன்றுகளை,
லிஸ்குஹ்ய - விடுத்து, பய: பரிதோஷயந்தி-பால் கறக்கின்றார்கள், யதுத்
வஹ-யதுக்களை ஆபத்துக்களினின்று கரையேற்றிப் பாதுகாப்பவனே!,
(ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி!) (உனக்கு) ஸுப்பிரபாதம்.

ப்ருந்தாவநே விஹரதாம் பஸுபாலகாநாம்,
ரக்ஷார்த்த மாத்தவரவேத்ர! ஸுஸங்ககபானே!
ப்ராத்ரா ஸமேத! ஸுமனோஹரபூஷணர்ஹ!
ப்ரோத்திஷ்ட்ட பார்த்தரதபாலக! ஸுப்பிரபாதம்.

பதவுரை:—

ப்ருந்தாவநே - ப்ருந்தாவனத்தில், விஹரதாம் பசுபாலகாநாம் -
பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு லீலையாடுகிற இடையர்களை, ரக்ஷார்
த்தம் - பாதுகாக்கும்பொருட்டு, ஆத்தவரவேத்ர! - ஒரு கையில்
சிறந்த பிரம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஸுசங்ககபானே!-மற்றொரு கை
யில் அழகிய சகசந்தரித்தவனே, ப்ராத்ரா ஸமேத! - ஜ்யேஷ்ட்டப்
பாதாவான பலராமனோடு கூடினவனே, ஸுமனோஹரபூஷணர்ஹ - மிக
வும் அழகிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கத்தகுந்தவனே, பார்த்தரத
பாலக - அர்ஜுனனுடைய ரதத்தை ஒழங்காக நடத்திப் பாதுகாக்கும்
பிரானே, (ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி!) (உனக்கு) ஸுப்பிரபாதம். ப்ரோதிஷ்ட்ட -
எழுந்திருப்பாயாக.

'ஸுமனோஹரபூஷணர்ஹ' என்னிற இடத்தில் அப்பந்தஸுந்தர
மான அங்கங்களுக்கு என்ன கண்ணெச்சில் வருகிறதோ என்று பரிவுடை
யவர்கள் அதிசங்கை பண்ணி அழகிய ஆபரணங்களால் மறைக்க வேண்
டிய அங்கங்களை யுடையவனே! என்று கருத்து.

ப்ருந்தாவநந்தா மனோஜ்ஞவநாந்தரேஷு,
நாநாதருப்ரவாஸோபிஜலாஸயேஷு,
கூஜத்விஹங்கமகணேஷு மதுவ்ரதாரி,
காயந்தி பார்த்தரதநாயக ! ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை :—

நாநாதருப்ரவாஸோபிஜலாஸயேஷு - பல வகைப்பட்ட சிறந்த
வ்ருஷங்களை விளங்குகிற ஐலாசயங்களை (நீர் நிலைகளை) உடையவை
களும், கூஜத்விஹங்கமகணேஷு - கூவுகின்ற பறவைகளின் கூட்டங்
களை உடையவைகளான, ப்ருந்தாவநாந்தரமனோஜ்ஞவநாந்தரேஷு -
ப்ருந்தாவனத்தினிடையிலுள்ள அழகிய வனத்தரங்களில், மதுவ்ரதாரி -
வண்டுகள், காயந்தி - பாடுகின்றன. பார்த்தரதநாயக ! - பார்த்தன் தன்
தேர்முன் பின்று தேர் நடத்துந்திறமையினால் பாரதஸமரத்தை முடித்த
மஹானுபாவனே, (ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி 1) (உனக்கு) ஸுப்பரபாதம்.

(மதுவ்ரதாரி) என்ற இடத்தில் நபும்ஸக விர்த்தேசம் 'ஸத்வாரி'
என்ற விசேஷப்பத்தை உட்கொண்டதா யிருக்கலாமென்று தோன்று
கிறது.

மந்தார குந்தவர கைதக மாதவீநாம்,
ஆமோத நிர்ப்பாவநாந்தரநிஸ்ருதோ ஸ்ரீஸள,
மந்தாரில: ப்ரஸரதி ப்ரவர: ப்ரபாதே,
ஸ்ரீபார்த்தஸுத ! பகவந் ! தவ ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை :—

மந்தாரகுந்தவரகைதகமாதவீநாம் - சிறந்த மந்தாரபூஷ்பங்கள் குந்த
பூஷ்பங்கள் கைதக பூஷ்பங்கள் மாதவி பூஷ்பங்கள் இவைகளின், ஆமோத
நிர்ப்பாவநாந்தரநிஸ்ருத: - வாஸனைகள் நிறைந்த வனத்தரங்களில்
ஸஞ்சரித்து அல்வாஸனைகளோடு வெளி வருகின்ற, ப்ரவர: - சிறப்புற்ற,
மந்தாரில: - இளங்காற்றானது, ப்ரபாதே - விடியற்காலத்தில், அஸள -
இதோ, ப்ரஸரதி - வீசுகின்றது. (ஆதலால்) ஸ்ரீ பார்த்தஸுத !
பகவந் ! - ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி பகவானே, தவ - உனக்கு, ஸுப்பரபாதம்.

மந்தாரமென்பது ஐவகையான கற்பவ்ருஷங்களில் ஒன்று. 'ப்ருரை
தே தேவதரவோ மந்தார: பாரிஜாதக: , ஸந்தாந: கல்ப வ்ருஷச்ச புமவ்ரி
வா ஹரிசத்தம்' என்று நாமலிங்கானுசாஸனத்தில் அமரவீம்ஹனால்
சொல்லப்பட்டது. மந்தாரமென்று தனியே ஒரு புத்தப் வ்ருஷமென்றும்
சொல்லலாமென்று தோன்றுகிறது; பண்டிதர்கள் ஆராய்ந்து கொள்க.
குந்தமென்பது 'மாம்பம் குந்தம்' என்று அமரவீம்ஹனால் கூறப்பட்டது.
குந்தமென்று தவிரில் அர்த்தம் எழுதியிருக்கிறார்கள். கைதகம் -
தாமுழி. மாதவி - குருக்கத்தி மென்று கூறுகிறார்கள், (கொழுங்கொடி

முல்லையின் கொழுமலரணவிக் கூர்ந்து குணதிசை மாருதமிதுவோ)
என்றபடி காலையம்பொழுது தோன்றியதற்கு குணதிசைமாருதம் மந்த
மாக வீசுதல் ஸூசகமாதலால் அதைச்சொல்லி 'நல்விடிவு ஆகுக' என்று
எழுப்புகின்றனர்.

ஸம்புல்லகைரவஸரோவநீரஸம்ஸ்த்தா: ,
ஹம்ஸாஸ்ஸசக்ரமிதுநாஸ்ஸஹஸாரஸைஸ்ச,
தீரேது தேஸரிககணேஸ்ஸஹ ஸம்விவாதாந்,
தந்வந்தி பார்த்தரதநாயக ! ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை :—

ஸம்புல்ல கைரவஸரோவநீரஸம்ஸ்த்தா: - நன்றாக மலர்ந்திருக்கிற
ஆம்பல் புஷ்பங்களையுடைய ஸரஸ்ஸுக்களின் ஜலங்களில் ஸுகமா
யிருக்கின்ற, ஹம்ஸா: - ஹம்ஸங்கள், ஸசக்ரமிதுநா: - சக்ரவாகமிது
னங்களோடு கூடினவைகளாய், ஸாரஸைச்சஸஹ - ஸாரஸப்பறவைக
ளோடுகூடி, (தெய்வத்தன்மை பொருந்திச் சிறந்த ஞானமுடையவைக
ளாகையால்) தீரே தேசிககணேஸ்ஸஹ - கரையில் இருப்பவரும் ஜ்ஞான
னுஷ்ட்டான பரிபூர்ணராய் ஆசார்யபதம் நிரவ்லிங்க வல்லருமான பெரி
யோர்களின் கூட்டங்களோடு, ஸம்விவாதாந் - தத்தவ்லிதபுருஷார்த்த
விஷயமான சிறந்த வாதப்போர்களை, தந்வந்தி - நடத்துகின்றன. பார்த்த
ரதநாயக ! - பார்த்தன் தன் தேர்முன் பின்று அத்தேர் நடத்துந்திறமையி
னால் பாரதப்போர் முடித்த பிரானே !, (ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ! உனக்கு)
ஸுப்பரபாதம்.

இந்த ச்லோகத்தில் 'நீரில் ஹம்ஸங்கள் முதலியன ஒலிக்கின்றன ;
அதற்கு ஏற்ப கரைகளிலே ஆசார்யர்களோடு (மாணக்கர்கள்) பலவகை
ஸம்வாதங்களைத் தாம் தெளியும் பொருட்டுச் செய்கின்றனர். (இப்படிப்
பட்ட ஷேத்திரத்திலுள்ள) பார்த்தஸாரதியே ! உனக்கு ஸுப்பரபாதம்'
என்று நகுத்துக்கொள்ளலாமென்று ஒரு பெரியோர் எழுதுகிறார். பூர்
வார்த்தம் தனிவாக்யார்த்தமாகவும் உத்தரார்த்தம் தனிவாக்யார்த்தமாக
வும் கொள்ளவேண்டும் ; எப்படியெனில் 'பூர்வார்த்தத்தில் கூஜந்தி என்ற
பதம் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். உத்தரார்த்தத்தில் சிஷ்யா: என்ற பதம்
கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். ஸம்புல்ல...ஸம்ஸ்த்தா: , ஹம்ஸா: , ஸசக்ரமி
துநா: , ஸாரஸைச்சஸஹ , கூஜந்தி, ஒலிக்கின்றன. நீரில் ஹம்ஸங்கள்
முதலியன ஒலிக்கின்றன. தீரேது-(அதற்கு ஏற்ப) கரையிலே, சிஷ்யா: -
மாணக்கர்கள், தேசிககணேஸ்ஸஹ - ஆசார்பகணங்களோடு, ஸம்விவா
தாந் - பலவகை ஸம்வாதங்களை, தந்வந்தி - (தாம் தெளியும் பொருட்டுச்)
செய்கின்றனர், என்று பொருள்.

அசேதனமான பறவை முதலியவைகளும், ஜ்ஞானிகளாய் நல்ல
தெளியுடன் பேசுகின்றனவென்பது புராணங்களிலும் மற்றும் காவ்ய

நாடகாதிகளிலும் காணக்கூடிய விஷயமேயாகையால் ஹம்ஸங்கள் பெரியோர்களோடு வாதம் செய்வது எப்படியென்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டிய தில்லை.

ஸத்தேஸிகாஸ் ஸகலஸாஸ்த்ரவிதாம் வரிஷ்ட்டா:;
த்வத்ப்ரோகத்தில்ய சரமார்த்த நிவிஷ்ட்பாவா:;
காஸாரயோகிமுகதேஸிகஸுலக்தி நிஷ்ட்டா:;
திஷ்ட்டந்தி கிங்கரக்ருதௌ தவ ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை:—

ஸகலஸாஸ்த்ரவிதாம் - ஸகலஸாஸ்த்ரங்களையும் அறக்கற்ற மாந்தர்களுள், வரிஷ்ட்டா: - சிறந்தவரும், த்வத்ப்ரோகத்தில்ய சரமார்த்த நிவிஷ்ட்பாவா: - நீ அருளிச்செய்த திவ்யமான சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் நிலைநின்ற மனமுடையவரும், ஸத்தேஸிகா: - ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப் படுகிற உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவியூதிகளை உள்ளபடி அறிந்தவராகையால், 'ஸந்தமேகந்ததோ விது: - என்கிறபடியே ஸத்துக்களென்று பேர்பெற்ற ஜ்ஞானனுஷ்ட்டான பரிபூர்ணராய் பரோபதேசம் பண்ண வல்லரும், காஸாரயோகிமுகதேஸிகஸுலக்திநிஷ்ட்டா: - பொய்கையார் முதலிய ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களில் நிஷ்டையுடையருமான பெரியோர்கள், தவ கிங்கரக்ருதௌ திஷ்ட்டந்தி - உனக்குக் கைங்கரியம் பண்ண வித்தமாயிருக்கின்றார்கள், (ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி!) தவ - உனக்கு ஸுப்பரபாதம். 'தத்தேஸிகா: - என்று பாடமானபோது தச்சப்தம் ப்ரவித்தி வாசகம். ப்ரவித்தரான பெரியோர்களென்று பொருள்.

ஸ்ரீபட்டநாதக்ருதிபிஸ்தவ மங்கலாநி,
ஸம்ஸந்தி தேஸிகவராஸ்த்வமிதப்ரபாவா:;
கோதாஸஸுலக்திபிரபி ப்ரதிபோதயந்தி,
ஸ்ரீபார்த்தஸுலத! பகவந்! தவ ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை:—

அமிதப்ரபாவா: - ஜ்ஞானம் விரக்தி சாந்தி முதலிய ஸத்துணங்களால் அளவற்ற வைபவங்களுடையவர்களும், தேஸிகவராஸ்து - ஜ்ஞானனுஷ்ட்டான பரிபூர்ணராய் ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்க வல்லவர்களில் சிறந்தவருமான பெரியோர்கள், ஸ்ரீபட்டநாதக்ருதிபி: - பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்பெற்ற ஸ்ரீபட்டநாதஸூரியின் பாசுரங்களை உட்கொண்டு, தவ மங்கலாநி-உன்னுடைய மங்கலாசாஸனபரமான பாசுரங்களை, சம்ஸந்தி-விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்கள், கோதாஸஸுலக்திபிரபி-ஆண்டாள் அருளிச்செய்த திருப்பாவை யென்கிற அழகிய திவ்யப்ரபந்த பாசுரங்களாலும், ப்ரதிபோதயந்தி-(உன்னை) எழுப்புகிறார்கள், ஸ்ரீபார்த்தஸுலத! பகவந்! ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி பகவானே!, தவ-உனக்கு, ஸுப்பரபாதம்.

தேஸிகவராஸ்து-து அவ்யயம், பெரியோர்களின் வைபவக்ஷணியத்தைக் காட்டுகிறது.

ஸுலர்யோதயே க்ரஹகணஸ்த்விதரே ஸுப்ரோந்த்ரா:;
ஆஜ்ஞாம் தவைவ நிஜவைபவஸம்ப்ரயுக்தா:;
ஸம்ப்ரார்த்த்ய தோஷிது மிஹாத்ய ஜகத்பதிம் த்வாம்,
திஷ்ட்டந்தி பார்த்தரத நாயக! ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை:—

ஸுலர்யோதயே-ஸுலர்யோதயஸமயத்தில், க்ரஹகண: - ஸுலர்யன் முதலிய க்ரஹக்கூட்டங்களும், இதரே-ஸுப்ரோந்த்ரா: - மற்றுமுள்ள தேவசரேஷ்ட்டர்களும், நிஜவைபவ ஸம்ப்ரயுக்தா: - தந்தம்முடைய வைபவங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, தவ-உன்னுடைய ஆஜ்ஞாம்-நியமனத்தை, ஸம்ப்ரார்த்த்ய - ப்ரார்த்தித்து, ஜகத்பதிம் - ஜகத்குலகணை, த்வாம் - உன்னை, தோஷிதம் - ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்கு, அத்ப - இப்பொழுது, இஹ திஷ்ட்டந்தி-இங்குவந்து நிற்கின்றார்கள். பார்த்தரதநாயக! - பார்த்தனுடைய ரதத்தைப் பூது காப்பவனே!, (ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி! உனக்கு) ஸுப்பரபாதம்.

நித்யார்ச்சநாம் ரசயிதம் விவிதோபஹாராந்,
வஸ்தூநி வஸ்த்ரவா திவ்யவிபூஷணாநி,
ஸங்க்ருஹ்ய வைதிகஸிகாமணய: ப்ரபாதே,
திஷ்ட்டந்தி பார்த்தரதபூஷண! ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை:—

வைதிக சிகாமணய: - வேதங்களின் கரைகண்டு அவற்றின் அர்த்தங்களை ஆராய்ந்தறிந்து அதன்படி அனுஷ்டிக்கவல்லவராய் வைதிகர்களென்று பேர்பெற்ற அந்தணர்களுக்குச் சிரோபூஷணம்போன்ற பெரியோர்கள், விவிதோபஹாராந் - நானாவிதமான பூஜாத்ரவ்யங்களையும், வஸ்த்ரவா திவ்யவிபூஷணாநி - சிறந்த திருப்பரிவட்டங்களையும் திவ்யமான திருவாபரணங்களையும், வஸ்தூநி - மற்றும் வேண்டிய சிறந்த வஸ்துக்களையும், ஸங்க்ருஹ்ய - விரித்தப்படுத்திக்கொண்டு, நித்யார்ச்சநாம் - உன்னுடைய நித்யாராதனத்தை, ரசயிதம் - நடத்தும் பொருட்டு, ப்ரபாதே - விடியற்காலத்தில், திஷ்ட்டந்தி - வந்து நிற்கின்றார்கள். பார்த்தரதபூஷண! - பார்த்தனுடைய ரதத்துக்கு அலங்காரமாயிருப்பவனே!, (உனக்கு) ஸுப்பரபாதம் -

காஸ்மீரகேஸரயுதம் ஹரிசந்தநஞ்ச,
கஸ்தூரிகாஞ்ச கஸாரவரம் க்ருஹீத்வா,
த்வாரிஸ்த்திதாஸ்தவஹி தாஸகணஸஸமஸ்தா;
ஸ்ரீ பார்த்தஸுலத! பகவந்! தவஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை :—

தவதாஸகணஸ்ஸமஸ்தா : - உன்னுடைய தாஸவர்க்கங்களெல்லாரும், காஞ்சீரேசுவரயுதம் - குங்குமப்பூவோடு கூடிய, ஹரிசந்தநஞ்ச-ஹரிசந்தன மென்றெறி சிறந்த சந்தனத்தையும், கஸ்தூரிகாம-கஸ்தூரியையும், கசஸார வரஞ்ச-சிறந்த பச்சைக்கர்ப்பூர்த்தையும், க்ருஹீத்வா - எடுத்துக்கொண்டு, த்வாரி-உன்னுடைய திருவாசல் முன்னே, ஸ்திதிதா:-வந்து நிற்கிறார்கள். ஸ்ரீ பார்த்தஸூதி ! பகவன் ! - ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி பகவானே ! தவ - உனக்கு, ஸுப்பிரபாதம்.

ஸம்புல்ல பங்கஜநோத்பல கைரவாணி
ஸச்சம்பகைர் மருவகை: க்ருதமாலிகாநி,
ஸங்க்ருஹ்ய தாவகஸமர்ச்சகமாதரேண
திஷ்ட்டந்தி கர்த்துமகாஸ்தவ ஸுப்பிரபாதம்.

பதவுரை :—

அகா : - ப்ரபோஜனோத்தரபரதையாகிற குற்றமற்ற பெரியோர் கள், ஸம்புல்ல பங்கஜ நோத்பலகைரவாணி - நன்கு மலர்ந்திருக்கிற தாமரைமலர்களையும் கருகெடுத்தல்மலர்களையும் ஆம்பல்மலர்களையும், ஸச்சம்பகைர் மருவகை: க்ருதமாலிகாநி - சிறந்த செண்பக மலர்களையும் மருக்களையும் கலந்து கட்டின பூமாலையையும், ஸங்க்ருஹ்ய - எடுத்துக் கொண்டு, தாவக, ஸமர்ச்சகம் - உன்னுடைய திருவாராதனத்தை, ஆத் ரேண-ஆதரத்துடன், கர்த்தம்-நடத்தி, திஷ்ட்டந்தி - வந்து நிற்கிறார்கள். (ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி !) தவ - உனக்கு, ஸுப்பிரபாதம்.

பாக்யாதிகாஸ்தவ பதாப்ஜநிலிஷ்ட பாவா: ,
பீதாம்பரணயபரிமேயவிபூஷணரி,
ரத்நாநி காஞ்சகயுதாநி ஸமர்ப்பயந்தி
ஸ்ரீ பார்த்தஸூதி ! பகவன் ! தவ ஸுப்பிரபாதம்

பதவுரை :—

தவபதாப்ஜநிலிஷ்டபாவா: - உன்னுடைய திருவடித்தாமரைகளில் நிலநின்ற மனமுடைய, பாக்யாதிகா: - மிகுந்த பாக்யசாலிகள், பீதாம் பரணி - பீதாம்பரங்களையும், அபரிமேயவிபூஷணரி - விலையுபந்த திரு வாபரணங்களையும், காஞ்சகயுதாநி - ஸ்வர்ணத்தில் அழுத்தின, ரத்நாநி - ரத்னங்களையும் (ரத்னாபரணங்களையும்), ஸமர்ப்பயந்தி - ஸமர்ப்பிக்க வந்திருக்கிறார்கள், ஸ்ரீ பார்த்தஸூதி ! பகவன் ! - ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி பகவானே !, தவ - உனக்கு, ஸுப்பிரபாதம்.

ப்ராத: ப்ரயுக்த நவநீதய: பலாநி
முத்காந்ந லட்டுக மனோஹரமிச்சிதாநி,

ஸோபாயநாகரிச ஸமர்ப்பயிதம் யதத்தே
ஸ்ரீ வைஷ்ணவாஸ்தவ யதூத்வஹ! ஸுப்பிரபாதம்

பதவுரை :—

ஸ்ரீ வைஷ்ணவா: - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், ப்ராத: ப்ரயுக்த நவநீதய: பலாநி - விடியற்காலத்தில் கடைத்தெடுத்த வெண்ணெய்களையும் அப் போது கறந்த பால்களையும் பற்பல பழங்களையும், முத்காந்நலட்டுக மனோஹரமிச்சிதாநி - பொங்கல் முதலிய திவ்பாந்நங்களோடும் லட்டு மனோஹரம் முதலிய பல திருப்பணிபாரங்களோடும் சேர்த்து, ஸோபாய நாகரிச - மற்றும் பல உபஹாரங்களோடும் கூடியவைகளாக, ஸமர்ப்பயி தும் - ஸமர்ப்பிக்க, யதத்தே - யத்திக்கிறார்கள். யதூத்வஹயதுகுலத்தை உத்தரித்த மஹானுபாவனே ! (ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி !) (உனக்கு) ஸுப்ரபாதம்.

பேரீம்குதங்கபடஹாக கோமுகாதி
வாத்யாநி கோஷயதி தாஸகணஸ்தவாக்ரே,
திஷ்ட்டந்தி கர்த்தநபரா கணிகாஸ்ஸமஸ்தா:
ஸ்ரீ பார்த்தஸூதி ! பகவன் ! தவ ஸுப்பிரபாதம்.

பதவுரை :—

தவதாஸகண: - உன்னுடைய தாஸவர்க்கம், பேரீம்குதங்கபட ஹாககோமுகாதி வாத்யாநி - பேரி ம்ருதங்கம் படஹம் ஆனகம் கோமு கம் முதலிய வாத்யங்களை, தவ அக்ரே - உன் திரு முன்பே, கோஷயதி - முழக்குகின்றது. கணிகாஸ்ஸமஸ்தா: - தேவதாஸிகளெல்லோரும், கர்த்த நபரா: - திஷ்ட்டந்தி - கர்த்தனஞ் செய்து கிஞ்சிக்கி வலித்தமாயிருக் கின்றார்கள். ஸ்ரீ பார்த்தஸூதி ! பகவன் ! - ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி பகவானே !, தவ - உனக்கு, ஸுப்பிரபாதம்.

ஹஸ்தீந்ந்ர ஸூர்தீநி த்ருத காஞ்சக கும்ப தீர்த்தம்
சத்ராஸ்ருதம் வித்ருத சாமரயுகம்மாராத்,
ஸ்ரீமந்! ப்ரபோ! தவஷி மங்கலமஜ்ஜநாய
ஸ்ரீ பார்த்தஸூதி ! பகவன் ! தவ ஸுப்பிரபாதம் !

பதவுரை :—

ஸ்ரீமந் - நித்யமான ஸ்ரீயோகமுடையவனே !, ப்ரபோ ! - ஸமஸ்த லோகங்களையும் அடக்கிபாளவல்லனே ! ஸ்ரீ பார்த்தஸூதி - ஸ்ரீ பார்த்த ஸாரதியே !, பகவன் ! - ஷாட்குணப்பரிபூர்ணனே !, தவ மங்கலமஜ்ஜநாய - உன்னுடைய மங்கல ஸ்ருணத்திற்காக, ஹஸ்தீந்ந்ர ஸூர்தீநி த்ருத காஞ்சக கும்ப தீர்த்தம் - கஜேந்த்ராமுவான் திருமுடியில் வைக்கப்பட்ட ஸ்வர்ண மகுடம்பதீர்த்தமானது, சத்ராஸ்ருதம் - மேலே குடை பிடிக்கப் பெற்றதும், ஆராத வித்ருதசாமரயுகம் - இருபுறங்களிலும் இரண்டு சாமரங்கள் வீசப்

பெற்றதுமாய், (உபாஹ்ருதம் - எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவரப்பட்டது.) தவ - உனக்கு, ஸுப்பரபாதம்.

த்வத்ஸேவநாய ஸகலத்ரவிடாகமாநாம்
வக்தா பராங்குஸமுநிஸ் ஸ்வபத்ப்ரபங்கை;
ராமாநுஜோ஽ பிக்குநித்யஸமஸ்தக்குத்ய:
த்வத்த்வரீ திஷ்ட்டதி விபோ! தவ ஸுப்பரபாதம்.

பதவுரை :—

ஸகலத்ரவிடாகமாநாம் - த்ரவிடவேதங்களென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களைப்பெல்லாம், வக்தா - ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கு அருளிச்செய்து அவ்வழியாலே உலகத்தை வாழ்வித்த மஹானுபாவரான, பராங்குசமுநி: - நம்மாழ்வாரும், ராமாநுஜோ஽பி - ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜா சார்யரென்று புகழ்பெற்ற எம்பெருமானாரும், க்ருதநித்ய ஸமஸ்தக்ருத்ய: - நியத கர்மானுஷ்ட்டானங்களை பெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு, ஸ்வபத்ப்ரபங்கை: - தம் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த முதலிகளோடு, த்வத்ஸேவநாய - உன்னை ஸேவிக்கும் பொருட்டு, த்வத்த்வாரி - உன் திருக்கோயிலின் திருவாசலில், திஷ்ட்டதி - எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். தவ - உனக்கு, ஸுப்பரபாதம்.

பராங்குசமுநி: திஷ்ட்டதி, ராமாநுஜோ஽பி திஷ்ட்டதி என்று தனித்தனிப்பே அந்நபம். நம்மாழ்வாரும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்; எம்பெருமானாரும் எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்று பொருள். அதனால் ஏற்பட்டதாத்தப்யத்தை எழுந்தருளியிருக்கிறார்களென்று கூறியிருக்கிறதென்று கண்டுகொள்க. நம்மாழ்வார் ஒரு காலாந்தரத்திலவர், எம்பெருமானாரும் பின்னிட்ட ஒரு காலாந்தரத்திலவர்; ஆகையால் இவ்விருவர்க்கும் சேர்த்தி கிடையாது. இவ்விருவரும் தம் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்களோடு உன்னை ஸேவிக்க வந்திருக்கிறார்களென்று சொல்லுவது எப்படி பொருந்துமென்று இங்கு ஒரு ஸம்சயம் உண்டாகக்கூடும். அர்ச்சாவதாரமாக எழுந்தருளியிருக்கிறவர்களைப்பற்றிச் சொல்லிற்றென்று கொள்ளலாம். தவிர நியஸலிகளாயிருக்கிறவர்கள் பெருமாள் ஸேவிக்க வந்திருக்கிறார்களென்றும் கொள்ளலாம். 'தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி' என்று அவர்களுக்குத் திருவுள்ளமானால் யதேஷ்டமாக ஸஞ்சரிக்கலாமாகையால் அவ்வழியிலும் இது பொருந்தும்.

உத்திஷ்ட்ட லக்ஷ்மணகுரோ! ஸஹ ஸீதயாத்ய
தர்மம் லிவர்த்தய விபோ! ஜய பாலயாஸ்மாந்,
தாஸாந் குருஷ்வ ஸஹஸா தவ கிங்கராம்ஸ்ச
தே ஸுப்பரபாதமநா ரகுவம்ஸநாத!

பதவுரை :—

லக்ஷ்மணகுரோ! - லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனே!, ஸீதயா ஸஹ - ஸீதையோடுகூட, அத்ய - இப்பொழுது, உத்திஷ்ட்ட - நித்திரையை விட்டு எழுந்திருப்பாயாக. விபோ! - எல்லாவற்றையும் நடத்த வல்லவனே!, தர்மம் - (ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணமாகிற உன்) தர்மத்தை, லிவர்த்தய - வளர்த்துப் பாதுகாப்பாயாக. ஜய - சத்ருக்களைப்பெல்லாம் வென்று ஸர்வோத்தமபாதுகாப்பாயாக. அஸ்மாந் - (உன் திருவடிகளில் எல்லாக்ஷத்துடன் வளங்குவாயாக. அஸ்மாந் - (உன் திருவடிகளில் எல்லாவடிமைகளும் செய்ய வேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிற) எங்களை, பாலய - பாதுகாப்பாயாக. தாஸாந் குருஷ்வ - ஸஹஸா தவ கிங்கராம்ஸ்ச - எங்களை தாஸபச்சவடறிந்தவர்களாகப் பண்ணி, விரைவில் கைக்கர்யவ்ருத்திபிஷ்ட்டர்களாகவும் பண்ணுவாயாக. ரகுவம்ஸநாத - ரகுவம்ஸத்தை வளர்த்துப் பாதுகாத்த ஸ்ரீராமபிரானே!, அநா - இப்பொழுது, தவ - உனக்கு, ஸுப்பரபாதம். லக்ஷ்மணகுரோ என்கிற இடத்தில், லக்ஷ்மணனைத் தகப்பனாகவுடையவனே என்றும் பொருள் கூறலாம். 'நஸம்வ்ருத்தயிதாமம்' என்று சொன்னபடி லக்ஷ்மணனைத் தகப்பனாக நினைத்திருந்தானென்று தெரிகிறது. 'ஸீதயா ஸஹ' என்கிற இடத்தில் 'நகச்சிந்நாபராத்யதி' என்று புருஷகாரபூதையான ஸீதாபிராட்டியோடுகூட எழுந்தருளியிருந்து எங்கள் குற்றம் பாராமல் கடாக்ஷித்தருள வேண்டுமென்று கருத்து.

ஸ்ரீமந்! கஜேந்த்ரவரதாஸ்ரிதபாரிஜாத!
ஸ்ரீ வைநதேய புஜமூலவிபூஷணாய!,
இந்த்ராதி தேவகணபூஜிதபாத பத்ம!
ஸ்ரீமந்! வரப்ரத! ஸுரேஸ்வர! ஸுப்பரபாதம்!!

பதவுரை :—

ஸ்ரீமந் - ஸ்ரீஸம்பந்தம் நித்யமாகப் பெற்று ஸ்ரீமானாயிருப்பவனே!, கஜேந்த்ரவரத - ஸ்ரீகஜேந்த்ரமூலவானுடைய அபேக்ஷிதத்தைத் தீலக் கட்டி ஸ்ரீ கஜேந்த்ரவரதன் என்று திருநாமம் பெற்றவனே!, ஆச்ரிதபாரிஜாத! - ஆச்ரிதர்களுக்குக் கல்பகவருக்ஷம்போல் அபேக்ஷிதங்களைப்பெல்லாம் கொடுப்பவனே!, ஸ்ரீவைநதேயபுஜமூலவிபூஷணாய - பெரிய திருவடியின் தோள்களில் வந்து தொங்குகிற பற்பல திருவாபரணங்களால் நிறைவானாயிருப்பவனே!, இந்த்ராதிதேவகணபூஜிதபாதபத்ம - இந்த்ரன் முதலிய தேவகூட்டங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட பாதாரசிந்தம் களையுடையவனே!, வரப்ரத! - வரதனே!, 'ஸ்வர்க்காபவர்க்கயோரேகம் வாஞ்ச்சத்ப்யோ தததே த்வயம்' என்றாற்போலே ஆச்ரிதர்களின் அபேக்ஷிதங்களை ஒன்று பத்தாகக் கொடுக்கையால் வந்த வரதாராஜனென்றும் திருநாமத்தையுடையவனே!, ஸ்ரீமந்! - இப்புகழால் நியோஜ்யவஸூயிருப்பவனே!, ஸுரேஸ்வர! - தேவாதிராஜனே!, (உனக்கு) ஸுப்பரபாதம்.

சூழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளே சாணம்.

பேயாழ்வார் அருளிச்செய்த

மு ன் ரு ந் திரு வ ந் தா தி.

வந்துதைத்த வெண்திரைகள் செம்பவள வெண்முத்தம்
அந்திவிளக்கு மணிவிளக்காம்—எத்தை
ஒருவல்லித் தாமரையாள் ஒன்றியசீர் மார்பன்
திருவல்லிக் கேணியான் சென்று.

பதவுரை :—

ஒரு அல்லி தாமரையான்-அழகிய இதழ்களையுடைய தாமரைப்பூவை
இருப்பிடமாகவுடைய பிராட்டி, சென்று ஒன்றிய சீர்மார்பன்-வந்து
பொருந்திய அழகிய திருமாற்பையுடையவனும், வந்து உதைத்த வெண்
திரைகள் செம்பவளம் வெண்முத்தம்-வந்து வீசுகின்ற வெளுத்த அலை
களிலுண்டான செவ்வப்பவழங்கனும் வெளுத்த முத்துக்களும், அந்தி விளக்
கும் அணி விளக்கு ஆம்-ஊந்தியாகாலத்தை விளக்குகின்ற மங்கலநிபங்க
ளாக ஆகப்பெற்ற, திருவல்லிக்கேணியான்-திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்த
குளியிருப்பவனுமான பெருமான், எத்தை-எனக்கு ஸ்வாமி.

திருப்பாற் கடலில் மீண்டும் தம் திருவுள்ளத்துக்கு வரும்போது
திருவல்லிக்கேணியில் தங்கி வந்தானென்குரர் போலும். இத்திருநா
டிகள் திருவல்லிக்கேணிக்கு விசேஷணம். அருகிலுள்ள கடலில் ஸ்ரீ
கள் மோதும்போது செவ்வப்பவழங்கனும் வெளுத்த முத்துக்களும் கொழிக்
கப்படுகின்றன; அவை ஸாயம் ஸந்தியாகாலத்தில் ஏற்றப்படுகின்ற மங்
கள் தீபமோ எனலாம்படி யிருக்கின்றனவாம். செவ்வினக்குள் செந்
நிறமான ஒளியை யுடையனவாயும் செவ்வினக்குள் வெண்ணிறத்தை
வொளியை யுடையனவாயும் இருப்பதுண்டாகையாலே செந்திரப்பவழங்
களும் வெண்ணிற முத்துக்களும் திருவிளக்காகச் சொல்லப்பட்டன
திருவல்லிக்கேணியில் எப்போது பார்த்தாலும் திருவிளக்கேற்றப்பெற்ற
மாலைப்பொழுதாகவே காணப்படுமென்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட திரு
வல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாமகன்கொழான் எனக்கு
ஸ்வாமி—என்றாராயிற்று.

‘ப்ரவாளம்’ என்னும் வடசொல் பவள மெனவும், ‘முத்தா’ என்
னும் வடசொல் முத்து எனவும், ‘ஸந்த்யா’ என்னும் வடசொல் அந்தி
யெனவும் திரிந்தன.

ஸ்ரீ பேயாழ்வார்.

திருமழிசையாழ்வார்.

கோளுரகத்தும் புனித்குடியும், மடியாதினனே நீ துயில் மேலி மகிழ்த்தான் தான், அடியாரணைத் தவிர்த்தவசுவோ? அன்றேல் இப்படிதான் நீண்டு தாவிய அசுவோ புனியாயே" (8-3-5) என்றும், "கிடந்தான் கிடந்தாய் எத்தனை காலங்கிடத்தி உன் திருவுடம்பசையத், தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து தொல்லடிமைவழிவருத் தொண்டரோர்க்கருளித், தடக்கொள் தாமரைக் கண்விழித்து நீயெழுந்து உன் தாமரைமங்கையும் நீயும், இடக்கொள் மூவுலகுத் தொழுவிருந்தருளாய் திருப்புளிக்குடிக்கிடந்தானே!" (9-2-3.) என்றும் அழகாகப் பேசினார். இவ்வாழ்வார் தாமும் திருச்சுந்தவிருத்தத்தில் "நடந்தகால்கள் கொந்தவோ?... காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள், கிடந்தவாமெழுந்திருந்து பேச வாயி கேசனே!" என்றார். அப்படியே இப்பாசுரத்திலும்—கோதிவாய் திறந்து ஒரு வார்த்தையும் அருளிச் செய்யமாட்டாமல் கெடுக்காலமாகவே அரவணியின் மேல் ஏகீதியாக எம்பெருமான் பள்ளி கொண்டிருக்கிறானே!, காடும் மேலும் கல்லும் கரடுமான பூமியை முன்பொருகால் அடியிட்டு அனந்தருளிநதாலுண்டான சரமம் இன்னும் ஆறவில்லை யேனும்; என்கிறார். பேசாதே வாளா கிடந்தருள்வதும் நீர்க்கரையைப் புத்திரிக் கண்வளர்த்தருள்வதும் ஆயாஸத்தின் மிகுதியினால் என்றிருக்கிறார்கள் போலும்.

'அயர்வு' என்பது 'அசவு' என மருவிற்பென்ப. 'அசைவு' என்பாருமுளர்.

திருவல்லிக்கேணி என்பது தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தியின் பிரார்த்தனையின்படியே இருவேகடமுடையான் கண்ணனாகத் தனது குடும்பத்தோடு ஸேவைலாதித்த தலம். இத்தலத்துப் புஷ்கரிணியில் அல்லிப்பூக்கள் நிறையப் பெற்றதனால் கைரவிணி யென்று அடமொழியிலும் திருவல்லிக்கேணி யென்று தென்மொழியிலும் பெயர்பெறும். இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தின் பெயரே இத்தலத்திற்குப் பெயராயிற் றென்றுணர்க. இது மயிலையை அடுத்திருக்கிறபடியால் "மாமலிலை மாவல்லிக்கேணி" எனப்பட்டது.

குமுதவல்லி மணவாளர், சிந்தனைக்கினியான்.
(திருமங்கையாழ்வார்.)

சூழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நான்முகன் திருவந்தாதி

தாளா லுலக மளந்தவசவே கொல்
வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான்—நீளோதம்
வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக் கேணியான்
ஐந்தலைவாய் நாகத் தனை.

பதவுரை :—

நீன் ஓதம்-பெரிய அலைகள், வந்து அலைக்கும்-கரையிலே வந்துவிசப்
பெற்ற, மா மயிலை-மயிலாபுரிக்கு அடுத்த, மா வல்லிக்கேணியான்-திரு
வல்லிக்கேணியில் நியவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேசுவரன், ஐ தலை வாய்
நாகத்த அனை-ஐந்து தலைகளையும் ஐந்து வாய்களையுமுடையான திரு
வந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, வாளா-வெறுமனே, கிடத்தருளும்-
சுயனித்திரா நின்றான், வாய் நிறவான்-வாய் நிறத்த ஒன்றுமருவிச் செய்
வதில்லை. (இப்படியிருப்பதற்குக் காரணம்) தாளால்-திருவடியாலே,
உலகம் அளந்த அரவே கொல்-உலகங்களை அளந்ததனாலுண்டான ஆயா
கனோ?

திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதிப் பெருமானாக நின்ற
திருக்கோலமாய் சேவைசாதித்திருப்பது தவிர, நாகத்திணக்கிடத்த
பெருமானாக சேவைசாதிக்கிற திருக்கோலமும் உண்டாகையாலே அந்த
நியமங்களை-விக்காமத்தி லீடுபட்டுப் பேசுகிற பாசரம் இது.

அர்ச்சாவதாரங்களிலே எம்பெருமான்கள் நிற்பதும் இருப்பதும்
கிடப்பதும் ஒருபடியிட்டே யிருக்குமேயன்றி ஒருகாலும் மாறமாட்டா
தென்பதும் ஒருகாலும் சோதியாய் நிறத்த பேசியருள்வதில்லை யென்ப
தும் சூழ்வார்கட்குத் தெரிந்திருக்கச் செய்தேயும் கரைபுரண்ட ப்ரோத
தின் கனத்தினால் அர்ச்சாவதார ஸமாதியையும் குலைத்துப் பதிலாதம்
புரிப்பார்கள்; கம்மழ்வார் திருவாய்மலரில் “கொடியார்கட்குத்

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி—2-ம் பத்து 3-ம் திருமொழி விற் பெருவிழவும்

விற்பெருவிழவும் கஞ்சனும் மல்லும்
வேழமும் பாகனும் வீழச்
செற்றவன் தன்னைப் புரமேரி செய்த
சிவனுறு துயர்களை தேவை
பற்றலர்வியக் கோல் கையில்கொண்டு
பார்த்தன்தன்தேர் முன் நின்றானைச்
சிற்றவை பணியால் முடிதூறந்தானைத்
திருவல்லிக்கேணித் கண்டேனே.

1

(பத உரை.) வில்பெருவிழவும் - தனூர்யாகோத்ஸவமும்,
கஞ்சனும்-கம்ஸனும், மல்லும்-சாணூரமுஷ்டிககாதி மல்லவர்க்க
மும், வேழமும்-சுவலயாபிடமென்னும் யானையும், பாகனும்-
யானைக்காரனும், வீழ-விழும்படி, செற்றவன்தன்னை-ஸம்ஹரித்
தவனாய், புரம்எரி செய்த-தரிபுரதஹனம் பண்ணின, சிவன்-
ருத்ரன், உறு-அடைந்த, துயர்-குருபாதக பிடுபையை, களை-
போக்கின, தேவை-ஸ்வாமியாய், பற்றலர்-சத்ருக்கள், விய-
நசிக்கும்படி, கோல்-முடிகோலை, கையில்-கையிலே, கொண்டு-
பிடித்துக்கொண்டு, பார்த்தன்தன்-அர்ஜுநனுடைய, தேர்
முன்-தேர்முன்னே, நின்றானை-ஸாரதியாய் நின்றவனாய், சிற்
றவை-மாற்றுத் தாயான கைகேயியுடைய, பணியால்-சொல்லைக்
கொண்டு, முடி-(பட்டாபிஷேகம் பண்ணக்கொண்டுவந்த) கிரீ
டத்தை, தூறந்தானை-பரிசுயஜித்தவனான ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியை,
திருவல்லிக்கேணி-திருவல்லிக்கேணியிலே, கண்டேன்-காணப்
பெற்றேன்.

விற்பெருவிழவும்—தாத்தபர்யம்—கஞ்சன் தன்னை வர
வழைத்து வதிப்பதற்காக வியாஜமமாக ஏற்படுத்தின தனுவா
கோதஸ்வத்தையும் அக்கம்ஸனையும் அவன் வைத்த சாணுராதி
மல்லர்களையும் குவலயாபிடமென்னும் யானையையும் அதன் பாக
னையும் அழித்தவனும், த்ரிபுரஸ்ம்ஹாரம் பண்ணின ருத்ரனு
டைய குருபாதகத்தைப் போக்கினவனும் துர்யோதனாதி சத்ரு
வர்க்கங்கள் தொலையும்படி கையில் கோலைக்கொண்டு அர்ஜுனனு
டைய தேரில் ஸாரதியாய் நின்றவனும், முன்பு ராமாவதாரத்
தில் கைகேயினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ராஜ்யப் பட்டாபி
ஷேதத்தைத் துறந்து வனவாஸஞ் சென்றவனுமாகிய பார்த்த
ஸாரதியைத் திருவல்லிக்கேணியில் காணப்பெற்றேன்.

வேதத்தை வேதத்தின் சுவைப்பயனை
விழிய முனிவர் விழங்கும்
கோதிலின் கனியை நந்தனார் களிற்றைக்
குவலயத்தோர் தொழுதேத்தும்
ஆதியை அமுதை என்னையாளுடை
அப்பனை ஒப்பவரில்லா
மாதர்கள் வாழும் மாடமாமயிலைத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே.

2

(ப. உ.) வேதத்தை—வேதத்தை விபூதியாகவுடையவனாய்,
சுவை—(ஆச்ரயித்தவர்களுடைய) ருசிக்குத் தக்கபடியாக, வேதத்
தின்—வேதோத்தகர்மா துஷ்ட்டாரத்தினுடைய, பயனை—பலத்தைக்
கொடுக்குமவனாய், விழிய முனிவர்—ச்லாக்யரான ஸனகாதி
முனிவர்கள், விழங்கும்—அநுபவிக்கிற, கோதுஇல்—கோதுஇல்
லாத, இன்—இனிய, கனியை—பலம்போலே நிரதிசய போக்ய
னாய், நந்தனார்—ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு, களிற்றை—ஆனைக்கன்
று போலேயினியனாயிருக்குமவனாய், குவலயத்தோர் தொழுது
எத்தும்—பூமியிலுள்ளவர்கள் ஆச்ரயித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணு
கிற, ஆதியை—ஐகத்காரண பூதனாய், அமுதை—அம்ருதம்போலே
போக்யனாய், என்னை ஆளுடை—என்னை அடிமைகொண்ட, அப்
பனை—உபகாரகனைவனை, ஒப்பவர்—(தங்களுக்கு) ஸத்ருசரான
வர்கள், இல்லா—இல்லாத, மாதர்கள்—ஸ்திரீகள், வாழும்—வாழ
மநாய், மாடம்—மாடங்களை யுடைத்தாய், மா—செல்வம் நிறைந்த
மயிலை—மயிலாப்பூரைப் படைவீடாகவுடைய, திருவல்லிக்கேணிக்
கண்டேன்?

வேதத்தை—வேத ஸ் வ ரூ ப னு ம் ஆச்ரயித்தவர்களுடைய
ருசிக்குத்தக்கபடி வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களுக்குப்
பலப்பதனும் ச்லாக்யரான முனிவர்கள் அனுபவிக்கிற நிர்ந்தூஷ்
டமான இனியபழம் போன்றவனும், ஸ்ரீநந்தகோபனுக்கு ஆனைக்
கன்றுபோல் இனியனும் பூமியிலுள்ளவர் ஆச்ரயித்து ஸ்தோத்
ரம் பண்ணுகிற ஐகத்காரணபூதனும், அம்ருதம்போல் போக்ய
னும் என்னை அடிமை கொண்ட உபகாரகனுமானவனை, தங்க
ளுக்கு ஒப்பில்லாத மாதர்கள் வாழமுதாய் மாடங்களை யுடை
தாய் மைலாப்பூரைப் படைவீடாகவுடையதுமான திருவல்லி
கேணியில் காணப்பெற்றேன்.

வஞ்சனை செய்யத் தாயுருவாகி
வந்தபேய் அலறிமண் சேர
நஞ்சமர்முலையூடு உயிர் சேகவுண்ட
நாதனைத் தானவர் கூற்றை
விஞ்சைவானவர் சாரணர் சித்தர்
வியந்துதி செய்யப் பெண்ணுருவாகி
அஞ்சவையமுதம் அன்று அளித்தானைத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே.

3

(ப. உ.) வஞ்சனைசெய்ய—(க்ருஷ்ணனை)வஞ்சிக்கைக்காக,
தாயுருவாகிவந்த—தாய்வடிவு கொண்டு வீர்த, பேய்—பூதனையான
வன், அலறி—கதறிக்கொண்டு, மண்—பூமியிலே, சேர—விழும்படி
யாக, நஞ்ச அம்—விஷம் நிறைந்த, முலை ஊடு—முலை வழியே,
உயிர்—(அவன்) ப்ராணன், சேக—போம்படி, உண்ட—அமுது
செய்தருளின, நாதனை—ஸ்ர்வ சேஷியாய், தானவர்—அஸூரர்
களுக்கு, கூற்றை—ம்ருத்யுவாய், விஞ்சைவானவர்—வித்யாதரர்,
சாரணர்—சாரணர், சித்தர்—விரித்தர் (முதலான தேவர்கள்),
வியந்து—ஆச்சர்யப்பட்டு, துதிசெய்ய—ஸ்தோத்திரம் பண்ணும்
படி, பெண்—உருவாகி—பெண் வடிவைக்கொண்டு, அன்று—இந்த
ரன் ப்ராஷ்டைச்வயனுன காலத்திலே, அம்—அழகிய, சுவை—
ரஸத்தையுடைய, அமுதம்—அம்ருதத்தை, அளித்தானை—தேவ
தைகளுக்குக் கொடுத்தவனை, திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேன்.

வஞ்சனை செய்ய—வஞ்சிப்பதற்காகத் தாய் வடிவம்
கொண்டுவந்த பூதனை கதறிக்கொண்டு மாளும்படி விஷங்கலந்த
முலைவழியாக அவனாயிர உண்ட நாதனாய் அசூரர்களுக்கு
ம்ருத்யுவாய் தேவதைகள் ஆச்சர்யப்பட்டு ஸ்தோத்திரம் பண்

ஊம்படி பெண்ணுருவங்கொண்டு அழகிய ருசியையுடைய அம்
ருத்ததைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தவனைத் திருவல்லிக்கேணி
யில் காணப்பெற்றேன். விஞ்சை-வித்யை வியந்து கபைக்குறை.

இந்திரனுக் கேன்று ஆயர்கள் எடுத்த
எழில்விழவில் பழநடைசெய்
மந்திர விதியில் பூசனைபெறுது
மழைபொழிந்திடத் தளர்ந்து * ஆயர்
எந்தம்மோடு இனவா நிரைதளராமல்
எம்பெருமான்! அருளென்ன
அந்தமில் வரையால் மழை தடுத்தானைத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 4

(ப. உ.) இந்திரனுக்கு-இந்திரனுக்கு விருந்திடக் கட
வோமென்று ஆயர்கள் இடையர்கள், எடுத்த-ஸங்கல்பித்த, எழில்-
அழகிய, விழவில்-யகோத்ஸவத்திலே, பழநடை செய்-முன்பு
செய்து போரும் கிராமத்தில், மந்திர விதியில்-மந்திரோக்த
மானபடியே, பூசனைபெறுது பூஜையை (அவன்) பெறுமை
யாலே, மழை-கல்வாடிக்கை, பொழுந்திட-வர்த்திப்பிக்க, ஆயர்-
இடையர், தளர்ந்து-மிகவும் நொந்து, எம்பெருமான்! எமக்கு
சுவாமியானவனே! எந்தம்மோடு-எங்களுடன், இனம்-இன
மினமான, ஆசிரை-பசுத்திரனும், தளராமல்-நோவுபடாதபடி,
அருள்-ரக்ஷித்தருளவேணும், என்ன-என்று அர்த்திக்க, அந்
தம் இல்-அளவிட வெண்ணுதபடியான, வரையால்-கோவர்த்
தன மலையாலே, மழை-அம் மழையை, தடுத்தானை-பரிஹரித்த
வனை, திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேன்.

இந்திரனுக்கென்று-இடையர்கள் இந்திரனுக்கு வர்த்தாகத்
தமாக விருந்திடுவதை ஸீகிருஷ்ணன் தடுக்க இந்திரன்
கோபித்து மழை பொழிய, அப்பொழுது இடையர்கள் எம்
பெருமானே! எங்கனையும் எங்கள் பசுக்களையும் காத்தருள
வேணுமென்ன, அப்பொழுது கோவர்த்தநமலையை எடுத்து
மழையைத் தடுத்து அவர்களைக் காத்த எம்பெருமானைத் திருவல்
லிக்கேணியில் காணப்பெற்றேன்.

இன் துணைப்பது மத்து அவர்மகள் தனக்கும்
இன்பன் நற்புலிதனக்கு இறைவன்
தன் துணை ஆயர்பாவை நப்பின்னை
தனக்கு இறை மற்றையோர்க் கேல்லாம்

வன் துணை * பஞ்சபாண்டவர்க்காகி
வாயுரை தூது சென்றியங்கும்
என் துணை * எந்தை தந்தைதம்மானைத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 5

(ப. உ.) இன்-(தன் மனஸ்ஸுக்கு) இனிய, துணை-
துணையாய், பதாம்-தாமரைப் பூவைப் பிறப்பிடமாக வுடைய;
அலர்மலர் தனக்கும்-பெரிய பிராட்டியார்க்கும், இன்பன்-போக்
கியனாய், நல்-எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் தன்மையளான,
புவிதனக்கு-ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு, இறைவன்-வல்லபனாய், தன்
துணை-தன்னையே துணையாக வுடையனாய், ஆயர்பாவை-இடைப்
பெண்ணான, நப் பின்னை தனக்கு-நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு,
இறை-ஸ்வாமியாய், மற்றையோர்க்கு எல்லாம்-அல்லாத எல்
லார்க்கும், வல்துணை-வலியதுணையாய், பஞ்சபாண்டவர்க்கு-
பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு, ஆகி-எல்லா வறவுமுறையும் தானே
யாய்க்கொண்டு, வாய் உரை-அவர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளை
சென்று-தூய்யோதனதிகள் பக்கலிலே போயறிந்து, தூது
இயங்கும்-ஸ்ரீ தூது எழுந்தருளினவனாய், என் துணை என்னைப்
போல்வார்க்கெல்லாம் ஸஹாய பூதனாய், எந்தை தந்தை தம்
மானை-என் குலநாதனுனவனை, திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேன்.

இன்துணை-தன் மனத்திற்கினிய துணையான பெரிய
பிராட்டியார்க்கு பரியனும் பூமிப் பிராட்டியார்க்கு வல்லபனும்
தன்னையே துணையாக வுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியார்க்கு
ஸ்வாமியும், இப்படி யிருக்கையாலே மற்றெல்லோருக்கும் வலிய
துணையா யிருப்பவனும், பஞ்ச பாண்டவர்களுக்குத் தூது
சென்று தன் செளலப்பத்தை வெளியிட்டு என்போல்வர்க்கெல்
லாம் ஸஹாய பூதனும் என்குல நாதனுமானவனைத் திருவல்லிக்
கேணியில் காணப்பெற்றேன்.

அந்தகன்சிறுவன் அரசர் தமரசற்கிளையவன்
அணியிழையைச் சென்று
எந்தமக்கு உரிமை செய்யெனத் தரியாது
எம்பெருமான்! அருளென்ன
சந்தமல்துழலா எலக்கண் நூற்றவர்தம்
பெண்டிரும் எய்தி நூலிழை
இந்திரன் சிறுவன் தேர்புன் நின்றானைத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 6

(ப. உ.) அந்தகன்—குருடனான த்ருதராஷ்டிரனுடைய, சிறுவன்—பிள்ளையாய், அரசர்தம் அரசற்கு—ராஜராஜனுன துர்யோதனனுக்கு, இளையவன்—தம்பியான துச்சாஸனன், அணி—அலங்கரிக்கப்பட்ட, இழையை—ஆபரணங்களுடையளான த்ரௌபதி பக்கலிலே, சென்று—போய், (சூதிலே உன்னையும் தோற்றார்கள் ஆகையாலே) எந்தமக்கு—எங்களுக்கு, உரிமை செய்—அடிமை செய், என—என்ன, தரியாது—(அவள் அந்நியசேஷத்வத்தைப்) பொறுமல், எம்பெருமான்!—என் ஸ்வாமி! . அருள்—என் பக்கல் க்ருபைபண்ணி ரக்ஷிக்க வேணும், என்ன—என்று அர்த்திக்க, அல்—இருண்ட, சந்தம்—நிதந்தையுடைய, குழலான்—குழலையுடையளான த்ரௌபதி பட்ட அலக்கன்—துக்கத்தை, நூற்றுவர் தம்—துர்யோதன ப்ராதாக்களான நூற்றுவருடைய பெண்டிரும் பார்வையாளரும், எய்து—அடைந்து, நூல்—மங்களஸூத்ரத்தையும், இழக்க—இழக்கும்படியாக, இந்திரன் சிறுவன்—இந்தர புத்ரான அர்ஜுனனுடைய, தேர் முன்—தேரின் முன்னே, நின்றானே—நின்று ஸாரத்தியம் பண்ணினவனை, திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேன்.

அந்தகன் சிறுவன்—குருடனான த்ருதராஷ்டிரனுடைய பிள்ளையும், ராஜராஜனுன துரியோதனனுக்குத் தம்பியுமான துச்சாஸனன் அலங்குதையான த்ரௌபதியிடம் வந்து 'நீ சூதிலே ஜயிக்கப்பட்டாய். ஆகையாலே நீ எங்களுக்கு அடிமை செய்யவேண்டு' மென்ன, அவள் அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸ்வாமி! என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ன, அவளுடைய துக்கத்தையெல்லாம் துர்யோதனனாகளுடைய ஸ்திரீகள் மாங்கல்யத்தையிழந்து அனுபவிக்கும்படி பண்ணின பார்த்தஸாரதியைத் திருவல்லிக்கேணியில் காண்ப்பெற்றேன்.

பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனும்
இலக்குமேனோ மைதிலியும்
இரவும் நண்பகலும் துதிசெய்ய நின்ற
இராவணந்தகனை எம்மானை
குரவமே கமழும் குளிர்பொழிலாடு
குயிலோடு மயில்கள் நின்றால்
இரவியின் கதிர்கள் நுழைதல் செய்தரியாத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே.

(ப. உ.) பரதனும்—ஸ்ரீபரதாழ்வானும், தம்பி—அவனுக்குத் தம்பியான, சத்துருக்கனும்—ஸ்ரீசத்துருக்கநாழ்வானும், இலக்குமேனோ—இளையபெருமானோடு (கூட) மைதிலியும்—பிராட்டியாரும், இரவும்—ராத்நிரியிலும், நல்—(பதார்த்த ப்ரகாசகமாய்) விலக்ஷணமான பகலும்—பகலிலும், துதி செய்ய—ஸ்தோத்திரம் செய்ய, நின்றவனாய்—எழுந்தருளியிருக்குமவனாய், எம்மான்—எனக்குஸ்வாமியாய், இராவணந்தகனை—ராவணனை ஸம்ஹரித்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனை, குரவம்—குரவ மலர்கள், கமழும்—பரிமளிக்கிற, குளிர்—குளிரந்த, பொழிலாடு—சோலைக்குள்ளே, குயிலோடு—(பாடுகிற) குயில்களோடு, மயில்கள்—மயில்களானவை, நின்று—ஒருபடிப்பட நின்று, ஆல—ஆடுமதாய், இரவியின் கதிர்கள்—ஸூர்ய கிரணங்கள் (சோலைச் செறிவாலே) நுழைதல் செய்தரியா—ஒருகாலும் நுழைந்தரியாத, திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேன்.

பரதனும்—பரதாழ்வானும் சத்துருக்கநாழ்வானும் இளையபெருமானும் வந்தாரிடமிருந்தும் இரவு பகலென்கிற விபாகமின்றிக்கே ஸ்தோத்திரம் பண்ணும்படி எழுந்தருளியிருக்கிற ராவண ஸம்ஹாரஞ் செய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனை குரவம் முதலியவை கமழாநின்ற பொழில்களிடையில் குயில்கள் பாடவும் மயில்கள் ஆடவும் பெற்று, சோலைச் செறிவாலே ஸூர்யகிரணங்கள் நுழையப் பெறாத ச்ரமஹரமான திருவல்லிக்கேணியில் காண்ப்பெற்றேன்.

பள்ளியிலோதி வந்ததன் சிறுவன்
வாயில் ஓராயிர நாமம்
ஒள்ளிய வாகிப்போத ஆங்கதனுக்கு
ஒன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகி
பிள்ளையைச்சீறி வெகுண்டு தூண்புடைப்பப்
பிறை யெயிற்றனல் விழிபெழ்வாழ்
தேள்ளிய சிங்கமாகிய தேவைத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே.

(ப. உ.) பள்ளியில்—வித்யாசாலையிலே, ஒதி—படித்துவிட்டு வந்த—தன்னருகே வந்த, தன் சிறுவன்—தன்பிள்ளையான, ப்ரஹ்மநாதாழ்வானுடைய வாயில்—திருப்பவளத்தில், ஓராயிர நாமம்—(ஸர்வேச்வரனுடைய) ஒரு ஆயிரம் திருநாமங்கள், ஒள்ளிய வாகி—அழகாக, போத—தன்னடையேவர, ஆங்கு—அவ்விடத்திலே,

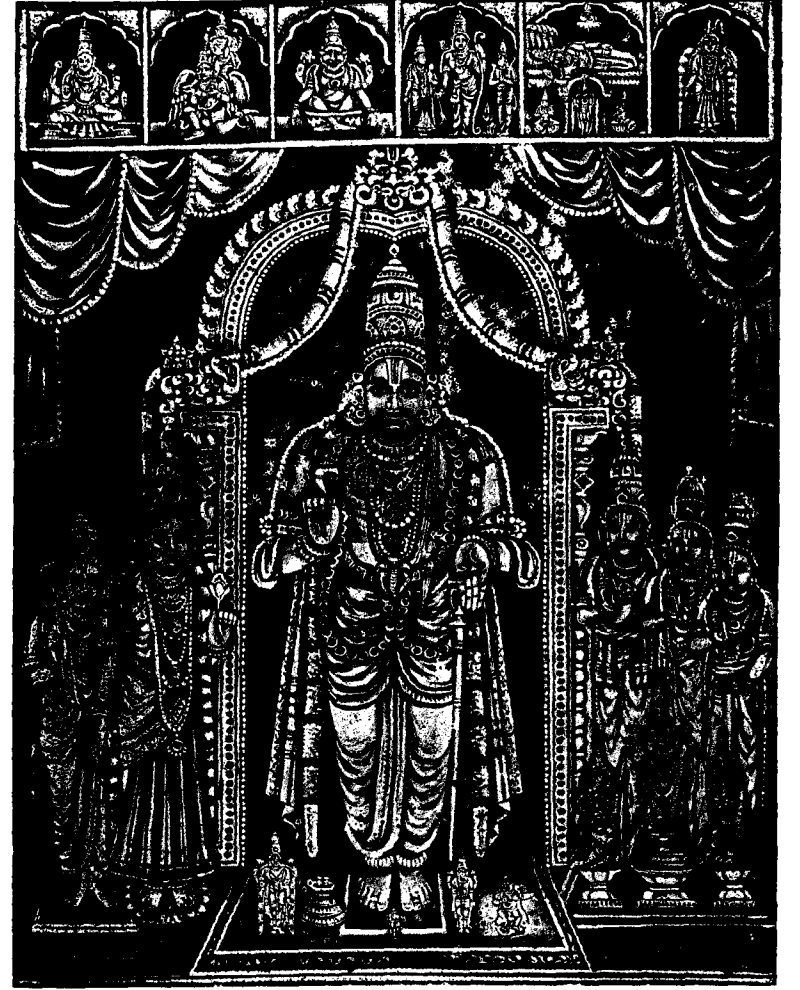
அருளிச்செய்ததாய், சொல்மாலை-சப்த ஸந்தர்ப்பமான, பத்துடன்-பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லார்-அப்யவலிக்க வல்லவர்கள், இனிது சுகம்-நித்தியானுபவம் பண்ணும்படியான, வானுலகு-பரமபதத்தை, ஆள்வர்-கிட்டப்பெறுவார்கள்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மன்னுதண் பொழிலும்—நித்யமாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள பொழில்களும் நீர் நிலங்களும் அரணாகப்போகும்படியான மதில்களும் மாடங்களும் மாளிகைகளும் மண்டபங்களும் மற்ற நன்மைகளும் எல்லாம் உண்டாகும்படி தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தியால் சீர்திருத்தம் செய்யப்பெற்ற மயிலையோடுகூடின திருவல்லிக்கேணியில் நின்றவன் விஷயமாக, அரணான நல்ல மாடங்களை யடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராய் அழகிய வைஷ்ணவ ஸ்ரீயை யுடைய திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த சப்த ஸந்தர்ப்பமான இப் பத்துப் பாட்டுக்களையும் அப்யவலிக்க வல்லவர்கள் நித்தியானுபவம் பண்ணும்படி ஆநந்தமயனான பரமபதத்தைக் கிட்டப் பெறுவார்கள்.

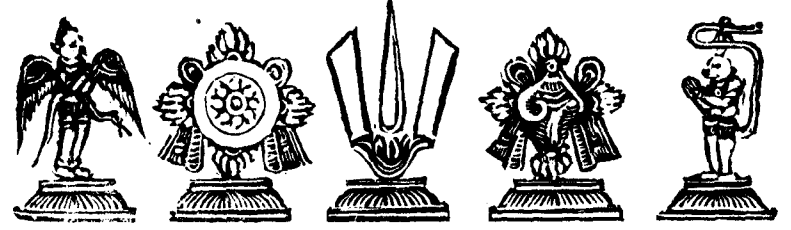
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்தில்—மூன்றாம் திருமொழி முடிந்தது.

பலராமர், ருக்மிணீ, ஸ்ரீவேங்கடக்ருஷ்ணஸ்வாமி,
ஸாத்யகி, ப்ரத்யும்நர், அநிருத்தர்,
ஸ்ரீபார்த்தசாரதிஸ்வாமி.

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:

புருந்தாரண்ய மாஹாத்மியம்

ஸ்ரீஸைஸேஸ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்,
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.
லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோநித்ய மச்யுத பதாம்புஜ யுகம் ருக்ம
வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருனயமேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகலிந்தோ:
ராமாதுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே.

மாதாபிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுலாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகலம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

பூதம் ஸரஸ்ச (ஸரஸ்ய) மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலஸேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பாகால யதீந்த்ரமிஸ்ரந்
ஸ்ரீமத் பராங்குஸமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்ப்புஜம்,
ப்ரஸந்நவதநம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்நோபசாந்தயே.
யஸ்ய த்விரதவக்த்ராத்யா: பாரிஷத்யா: பரஸ்ஸதம்,
விக்நம் நிக்நந்தி ஸததம் விஷ்வக்ஸேநம் தமாச்சரயே.

முதலத்தியாயம்

தேவதேவ மஹாதேவ நீலகண்ட ஜகத்குரோ

ச்ருதம் மயாகிலம் ஸம்யக் மாஹாத்மியம் விஷ்ணுஸம்ஸதாம்.

வாரீர் தேவர்களுக்கும் தேவதையாய் நீலகண்டராய் மஹா தேவநாமகரான ஜகத்குருவே! எம்பெருமானுடைய திவ்ய தேசங்களுடைய ஸமஸ்தமான மாஹாத்மயமானது நன்றாக என்னுலே கேட்கப்பட்டது.

நத்ருப்திர் ஜாயதே மேத்ய வைபவம் ச்ருண்வதோ ஹரே:

ஹரியினுடைய வைபவத்தைக் கேளாநின்ற எனக்கு இப் போது த்ருப்தி உண்டாகவில்லை.

அதுநா நைமிசாரண்யம் ப்ராப்தவாநஹமவ்யயம்

புண்யம் புண்யதமைர் நித்யம் ஸேவிதம் முநிஸத்தமை: (2)

இப்போது நான் புண்யதமாளான ரிஷிச்ரேஷ்ட்டாளாலே நித்யவாஸம் பண்ணப்பட்டதாய் அபிவ்ருத்தமாய் தர்மதி புருஷார்த்தப்ரதமான நைமிசாரண்யத்தை அடைந்தேன்.

தத்ராத்த்ராசுஷம் முநிவராந் ஸப்தர்ஷம்ஸ்ச மஹாத்மந:

அந்யாநபி மஹாபாகாந் பகவத்பக்தி பாலிதாந். (3)

அந்த நைமிசாரண்யத்திலே மிகவும் ஜ்ஞாதாக்களாய் மன னசீலாளான ரிஷிகளுக்குள்ளே ச்ரேஷ்ட்டாளான ஸப்தரிஷிகளையும் பகவத்பக்தியோகத்தாலே ச்லாகயாளாயும் மஹாபாக்யவான்க ளுமான வேறே சில ரிஷிகளையும் கண்டேன்.

ஸநத்துமாரோ பகவாந் தேஷாம் மத்யே மஹாத்மநாம்

ஆஸீநஸ்ச மயா த்ருஷ்ட: வஸுஸுநாமிவ வாஸவ: (4)

மஹாத்மாக்களான அந்த ரிஷிகளுடைய மத்யத்திலே இரா நின்றும் தபஸ்வியுமான ஸனத்குமாரர் அஷ்ட வஸுக்களுடைய நடுவில் இரானின்ற தேவேந்திரன்போல் என்னுலே காணப் பட்டார்.

தமப்ரமேய விபவம் தாம்ஸ்ச த்ருஷ்ட்வா மஹாமுநீந்

ததாச்ரமபதம் திவ்யம் ப்ரவிஷ்டோ ஹ்ருஷ்டமானஸ: (5)

நான் திவ்யமான அந்த ஆச்ரமத்தை ப்ரவேசித்து அவாந் மனஸகோசரமான வைபவத்தையுடைய அந்த ஸனத்குமாரரையும் தபஸ்விகளான அந்த மஹர்ஷிகளையும் ஸேவித்து மிகவும் ஸந்துஷ்டனானேன்.

கதா: ததயதாம் தேஷாம் ஸௌநகோ வாக்யமப்ரவீத்

ஸநத்துமாரம் தேவேஸம் ஜ்வலந்தம் ஸ்வேநதேஜஸா. (6)

பகவத்கதைகளை ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லாநின்ற அந்த மஹர்ஷிகளுடைய நடுவே தன்னுடைய தபஸ்வியினுலே விளங்கா நின்ற தேவச்ரேஷ்ட்டரான ஸனத்குமாரரைப் பார்த்து செளன கர் வச்யமமாணப்ரகாரமாக ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

ஸௌநக:—ஜம்பூத்வீபே புராணஸ்ய புருஷஸ்ய கதாப்ருத: (7)

அஷ்டோத்தரஸதாநீதி ஸ்தாநாநி பகவந் ச்ருதம்

தாந்யநுக்ரமஸஸ் ஸ்ரோதும் இச்சாமி முநிபுங்கவ. (8)

வாரீர் த்ரிகாலவேதியான ஸனத்குமாரரே! முன்னுலே, ஜம்பூத்வீபத்திலே கௌமோதகீதாரியான புராணபுருஷனுக்கு நித்யமான வாஸஸ்தானங்கள் நூற்றெட்டென்று என்னுலே கேட்கப்பட்டது. வாரீர் முனிச்ரேஷ்ட்டரான ஸனத்குமாரரே! அந்த திவ்யதேசங்களைக் க்ரமமாகக் கேட்க வேணுமென்று இச்சிக்கிறேன்.

ஸௌநகேநவமுக்தஸ்து முநிநா பாலிதாத்மநா

ஸநத்துமாரோ பகவாந் இதம் வசநமப்ரவீத். (9)

தபஸ்வியான ஸனத்குமாரரோ வென்றால் மனனசீலராய் த்யானம் பண்ணப்பட்ட ப்ரமாத்மாவை உடைத்தான செளனக ராலே இப்படி ப்ரச்சனம் பண்ணப்பட்டவராய்க்கொண்டு வச்ய மமாணப்ரகாரமாக ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

அஷ்டோத்தர ஸதாந்யேவ ஸ்தாநாந்யத்ர மஹாமுநே

விஷ்ணோஸ்தஸ்யாநுபூர்வ்யேண கதயாமாஸ தாநி ஸ: (10)

வாரீர் மனனசீலரான செளனகரே! இந்த ஜம்பூத்வீபத் திலே எம்பெருமானுக்கு முக்யமான ஸ்தலங்கள் நூற்றெட்டு உண்டென்று அந்த ஸனத்குமாரரானவர் அந்த எம்பெருமா னுடைய ஸம்பந்தமுள்ள திவ்ய தேச வைபவங்களைக் க்ரமமாகச் சொன்னார்.

ததஸ்தேநாந்தரா கிஞ்சித் ப்ருந்தாவநமிதி ச்ருதம்

விஷ்ணோஸ்தஸ்தாநம் மஹத் புண்யமிதி ஸங்கீர்த்திதம் ததா. (11)

தத்ராபி ஸூர்த்தய:பஞ்ச ஸந்தி விஷ்ணோர் மஹாத்மந:

இதி ஸம்ப்ரஸ்துதம் தேந தத்ர தச்ச மயாச்ருதம். (12)

அதற்குமேல் அந்த ஸனத்ருமாரசாலே அந்த திவ்ய தேசங்களுக்குள்ளே ஓராறொரு திவ்யதேசமானது ப்ருந்தாவன மென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த ப்ருந்தாவனமானது விஷ்ணுவுக்கு வாஸஸ்தானமென்றும் மிகவும் ஸகலபுருஷார்த்தப்ரதமென்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்த ப்ருந்தாவனத்திலேயும் பரமாத்மாவான விஷ்ணுவுக்கு அஞ்சலிதமான திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களும் உண்டென்று அந்த ஸனத்ருமாரசாலே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டது. அந்த திவ்யதேசவைபவம் சொல்லுமளவில் கீழே சொல்லப்பட்ட ப்ருந்தாவனவைபவம் என்னாலே கேட்கப்பட்டது.

தச் ச்ருத்வா தத்ர தேவேஸ த்வாம் த்ரஷ்டேம் ப்ராப்தவாநஹம்
இமம் கிரிவரம் ரம்யம் கைலாஸம் சந்த்ரஸேகர. (13)

வாரீர் தேவச்ரேஷ்ட்டரான சந்த்ரஸேகரே! அந்த ப்ருந்தாவனவைபவத்தைக் கேட்டு உம்மைப் பார்க்கும் பொருட்டு நான் பர்வதச்ரேஷ்ட்டமமான கைலாஸத்தை அடைந்தேன்.

குத்ர தத்புவி தேவேஸ ப்ருந்தாரண்ய மிதிச்சுதம்
ஸ்தாநம் விஷ்ட்ணோர் மஹத் தஸ்ய மூர்த்தய: பஞ்ச காஸ் தநா.

வாரீர் தேவச்ரேஷ்ட்டரான சம்புவே! ப்ருந்தாரண்யமென்று சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு வாஸஸ்தானமாய் மஹத்தான திவ்ய தேசந்தான் எவ்விடத்திலே? அந்த திவ்ய தேசத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய ஐந்து திவ்யமங்கள் விக்ரஹங்கள்தான் எப்படிப்பட்டன?

தத்ர கீந் தீர்த்தமித்யுத்தம் ப்ரஸஸ்தம் முநிபிப்ப்வி
கிந்தஸ்ய வைபவஞ்சாபி தீர்த்தஸ்யச தயாநிதே,
ஏதத் ஸர்வம் மம ப்ருஷி ச்ரோதுமிச்சாமி தத்த்வத: . (15)

இந்த பூமியிலே அந்த ப்ருந்தாவனத்திலே ரிஷிகளாலே ப்ரஸஸ்தமாகச் சொல்லப்பட்ட தீர்த்தம் எது? அந்த தீர்த்தத்தினுடைய வைபவம் எப்படிப்பட்டது. வாரீர் தயாநிதியான சம்புவே! இதெல்லாவற்றையும் நான் தத்த்வமாகக் கேட்க வேணுமென்று இச்சிக்கிறேனாகையால் கீழே என்னாலே ப்ரச்சனம் பண்ணப்பட்ட எல்லா வ்ருத்தார்த்தத்தையும் நீர் எனக்குப் பாக்கச் சொல்லவேணும்.

மஹேச்வர உவாச—

கோவா வக்தும் ஸமர்த்தோஸ்தி வைபவம் கைடபத்விஷ:
தேவாஸ்ஸுரர்ஷயஸ்ஸர்வே ஸமேதாஸ் ஸூத்தமாநஸா: .

ஸப்ரஜாபதயஸ்சாபி பஹுபிர் ப்ரஹ்மவத்ஸரை:
வக்தும் வைபவமேதேஷாம் நஸக்தா இதிமேமதி: . (17)

கைடபாஸுரவிஜயியான ச்ரிய:பதியினுடைய வைபவத்தைச் சொல்ல ஸமர்த்தனான் புருஷன் இந்த லோகத்தில் எவன் தான் இருக்கிறான்? சுத்தமனஸ்களான ப்ரஹ்மதிஸமஸ்த தேவதைகளும் நாரதாதி தேவர்ஷிகளும் தக்ஷாதிர்வப்ரஜாபதிகளோடே கூடினவர்களாயும் இன்னம் அனேக ரிஷிகளோடே கூடினவர்களாய்க் கொண்டும் அந்த ப்ருந்தாவனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான்களென்ன அதிலிருக்கும் புண்யதீர்த்தங்களென்ன இதுகளுடைய எல்லாவைபவத்தையும் அனேக ஸம்வத்ஸரங்களாலும் சொல்ல ஸமர்த்தர்களன்றென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ததாபி தவ வக்ஷ்யாமி பக்தியுத்தஸ்ய நாரத
யந்மயா விதிதம் கிஞ்சித் தச்ச்ருணுஷ்வ ஸ்மாஷ்வித: . (18)

அப்படியானாலும் வாரீர் நாரதரே! என்னாலே யாதொரு வைபவம் ஸங்க்ரஹமாக அறியப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த ப்ருந்தாவனவைபவத்தை பக்தியுத்தரான உமக்குச் சொல்லுகிறேன். நீர் ஸாவதானமனஸ்கராய்க்கேளும்.

தோயாத்ரிரிதி லிக்யாத: பர்வதப்ரவரோ மஹார்
தத்ராஸ்தே பகவாந் தேவ: ஸ்ரீபதிர் கருடத்வஜ: . (19)

ரித்யம் ஸம்ஸேவிதஸ்ஸர்வைர் தேவாஸுரமஹர்ஷிபி:
மஹாபாகவதைச் சாந்யைர் ஜ்ஞாதபூர்வஸ்த்வயா முநே. (20)

யத்ர ஸம்ஸாரஜலதி மத்யமக்நாந் ஸமுத்தரந்
மநுஜாந் மாதவோதேவ: க்ருபாபரவஸோ஽வதி. (21)

ச்ரிய:பதியானவர் க்ருபாபரவசராய் எந்த பர்வதத்தில் ரித்யவாஸம் பண்ணுகின்றனாண்டு ஸம்ஸாரஸாகரமத்ய மக்னரான மஹுஷ்யர்களை உத்தரிப்பியாநின்றனாண்டு ரக்ஷியாநிற்கிறாரோ, அப்படி ப்ரலித்தமாயும் மஹத்தாமமான திருநீர் மலையென்கிற ஒரு பர்வதம் உண்டு. அந்தப் பர்வதத்திலே கருடத்வஜராயும் ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணராயும் தேவதேவருமான

சரிய்பதியானவர் ஸமஸ்தமான தேவதைகளென்ன அஸுரர்களென்ன இன்னம் மற்றுமுள்ள மஹாபாகவதாளென்ன இவர்களாலே எப்போதும் ஸேவிக்கப்பட்டவராய் எழுந்தருளியிருக்கிறாரென்று, வாரீர் நாரதரே! உம்மாலே பூர்வமே அறியப்பட்டிருக்கிறான்றோ.

தத உத்தரபூர்வஸ்யாம் திபிதீரே மஹோததே:
காசிதஸ்தி முனிச்ரேஷ்ட்ட புரீ தேவபுரிசபா. (22)

வாரீர் நாரதரே! அந்தத் திருநீர்மலைக்கு ஈசான்ய திக்கிலே ஸமுத்தரத்தினுடைய கரையிலே அமராவதிபோல் மங்களகரையாயிருக்கிற ஒரு பட்டணம் இருக்கிறது.

உத்யாநாம்ரவணோபேதா பதாகாத்வஜமாலிநீ
வஜ்ஜரவையூர்யசித்ராங்கைர் கோபுரைஸ்சவிராஜிதா. (23)

த்ருடவப்ரா ஸுவிஸ்தீர்ணா நானாரத்னஸமேதிதா
கவாடை:காஞ்சுகமயைர் முக்தாஜாலவிபூஷிதை:.. (24)

தோரணைர்வஜ்ஜகடிதைஸ் ஸம்ருத்தா ஸர்வதஸ்ஸுபா
ப்ராஸாதகணஸங்கீர்ணா சந்த்ரஸாலாவிராஜிதா. (25)

சந்தநாகருதுபைர்ச ஸர்வதஸ்ஸம்ப்ரதூபிதா
ஸோபிதாதுச்சிசுகரைஸ் ஸுதாதவலிதைர்க்ருஹை:.. (26)

கேலிக்ருஹைர்மனோஜ்ஞைஸ் யுக்தா தாராக்ருஹைரபி
நாநாமணிவிசித்ரைர்ச தேவாயதநமண்டலை:.. (27)

தத்ரத்தரவிராஜந்தீ சந்தநாகருதுபிதை:
ஹ்ருஷ்டபுஷ்டஜநாகீர்ணா ஸர்வஸளபாக்யபாவிதா. (28)

அந்தப் பட்டணமானது எப்படிப்பட்டிருக்கிறதென்றால் உத்யான வனங்களிலிருக்கிற தித்திப்பு மாமரங்களோடு கூடினதாயும் கோரணபங்க்தியை உடையதாயும் வஜ்ஜரவையூர்யாதிரத்தனங்களால் இழைக்கப்பட்ட ப்ரதேசங்களை உடைத்தான கோபுரங்களாலே விளங்கப்பட்டதாயும் த்ருடமான ப்ராகாரங்களை உடைத்தாயும் மிகவும் விசாலையாயும் நானாவிதமான ரதகஜாதிச்ரேஷ்ட்டமான வஸ்துக்களாலே வ்ருத்தி பண்ணப்பட்டதாயும் முத்துக்களால் அலங்க்ருதமாயும் தங்கமயமான கதவுகளோடு கூடினதாயும் வஜ்ஜகதிங்களான பஹிர்த்வாரங்களோடு கூடினதாயும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் மங்கலகரையாயும் அனேக ப்ராஸாதங்களாலே நிபிடையாயும் சந்த்ரசாலா சோபிதையாயும் அகரு

சந்தனதுபங்களாலே தூபிதமான ப்ரதேசங்களை உடைத்தாயும் அத்யந்தம் உன்னதங்களாயும் ஸுதையினாலே வெருப்பாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற க்ருஹங்களினாலே சோபிதையாயும் மனோஜ்ஞங்களான லீலாக்ருஹங்களோடும் தாராக்ருஹங்களோடும் கூடியதாயும் நானாரத்னகதிங்களாயும் அகருசந்தனப் புகைகளாலே தூபிதங்களாயிருக்கிற கோயில்களுடைய ஸமுஹங்களாலே அங்கங்கே ப்ரகாசியாநின்றும் ஹ்ருஷ்டபுஷ்டாளான ஜனங்களாலே ஸம்பூர்ணையாயும் ஸமஸ்த ஐச்வர்யங்களினாலே கொண்டாடப்பட்டதாயுமிருக்கிறது.

மயூரநகரீ நாம விச்ருதா புவந்த்ரயே. (29)

அந்தப்பட்டணமானது மூன்று லோகங்களிலேயும் மயூரநகரியென்று ப்ரலித்தையாயிருக்கிறதன்றோ.

மஹாதாதபஸாஃசராத்ய ப்ரஹ்மாணம்லோகஸத்க்ருதம்
யாம் லேபே வ்ருஷ்டபோ ராஜா விச்வகர்மவிநிர்மிதாம். (30)

வ்ருஷ்டபனென்கிற ராஜச்ரேஷ்ட்டனானவன் லோகஸத்க்ருதமான ப்ரஹ்மாவை மிகவும் தபஸ்ஸினாலே ஸந்தோஷிப்பித்து அந்த ப்ரஹ்மானின் ப்ரஸாதத்தாலே விச்வகர்மானினாலே ஸ்ருஷ்டையான சந்தப் பட்டணத்தை அடைந்தானோ.

யத்ர மந்தாரகாக்யாய முநயே சூத்ரயோநயே
ப்ரஸங்க்ஷஷண்முகஸ்ஸாக்ஷாத் அபீஷ்டாந் ப்ரததேள வராக்.

எந்தப் பட்டணத்திலே ஷண்முகனானவன் சூத்ரஜன்மாவாய் மந்தாரகனென்று பேரை உடைத்தான ரிஷியின்பொருட்டு எதிரே ப்ரஸன்னனாய்க் கொண்டு அந்த மந்தாரகரிஷிக்கு இஷ்டங்களான வரங்களைக் கொடுத்தானோ.

ததாப்ரப்ருதி தத்ரைவ பக்தவாத்ஸல்யயோகத:
ப்ரபுஸ்ஸக்திதரோத்யாபி ஸந்நிதிம் குருதே ஸதா. (32)

அந்த மயூரநகரியிலே சக்திதரனாய் ப்ரபுவான ஸுப்ரஹ்மணயனானவன் அது முதலாக பத்தனான அந்த மந்தாரகனென்கிற ரிஷியினிடத்திலே வாத்ஸல்யத்தினால் இப்போதும் ஸர்வகாலமும் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறான்.

யத்ராமண்யகமுத்வீக்ஷ்ய ஸ்வர்க்கஸ்யவச ஸம்பதம்
விஹாயால்பதயா ஸ்வர்க்கம் யத்ர ரேமே ஸஸக்திப்ருத். (33)

சத்திரானு அந்த ஸுப்ரஹ்மண்யனுவன் எந்த மயூர நகரியினுடைய மனோஜ்ஞதையையும் ஸ்வர்க்கஸம்பத்தைப் போன்ற ஸம்பத்தையும் பார்த்து இந்தப் பட்டணத்தைக்காட்டி லும் ஸ்வல்பமாயிருக்கையினாலே ஸ்வர்க்கத்தை விட்டு எந்த மயூர நகரியிலே க்ரீடியாநிற்கிறானோ.

ஸாலேஸ்தாலேஸ்தமாலேஸ்ச ஹிந்தாலேஸ்சம்பகைரபி
நாலிகேரைஸ்ச புந்நாகை: சூதைஸ்ஸவாதுபலைரபி. (34)

ஸிந்துவாரைக்கந்தபூரைர் பீஜபூரைர்த்தவைரபி
அஸோகை:பாடலீபீஸ்ச வகுலைர்வஞ்சுலைரபி. (35)

ஏவம்பஹுபிராகீர்ண வ்ருகைக்:புஷ்பபலாந்விதை:.

திவ்ய கந்த திவ்யாஸ திவ்ய புஷ்ப திவ்யபலங்களாலே வணக்கப்பட்ட ஸாலதால தமால ஹிந்தால நாலிகேர சூத புன் னாகை சம்பக வலிந்துவார பீஜபூர கந்தபூர தவாசோக பாடல வகுல வஞ்சலாதிகளான இப்படிப்பட்ட அனேக வ்ருக்ஷாதிக ளாலே நிபிடையாயிருக்கிறதோ.

காலாரைஸ்ஸாரஸாவாலே: ஸ்வச்சஸ்வாதாதஸம்யுதை:
சக்ரவாகாநுசரிதை: காரண்டவநிஷேவிதை:
ஸங்கீர்ண ஸர்வத: புல்லபத்மகல்ஹாரகேஸரை:.. (37)

தெளிந்தும் ருசியான தீர்த்தயுக்தங்களாயும் ஸாரஸபக்ஷிகள் சக்ரவாகபக்ஷிகள் காரண்டவபக்ஷிகள் இவைமுதலான அனேக ஜலபக்ஷிகளாலே வலிக்கப்பட்டதுகளாயும் விகலிதங்களான பத்ம கல்ஹார கேஸரங்களை யுடையதுகளான தாமரையோடை களினாலே யாதொரு பட்டணமானது நாலு பக்கங்களிலேயும் ஸம்பூர்ணையாயிருக்கிறதோ.

மாயேதி மாதவீசேதி மயூரநகரீதிச
படந்தி வைஷ்ணவீசேதி யந்நாமாநி புராவீத:.. (38)

மஹர்ஷிசுளானவர்கள் எந்தப் பட்டணத்தினுடை பேர்களை மாயையென்றும் மாதவியென்றும் மயூரநகரியென்றும் வைஷ்ணவியென்றும் சொல்லாநிற்கிறார்களோ.

ஏவம்விதாயாஸ்தஸ்யாஸ்து நகர்யாஹ்யவிதூரத:
ப்ருந்தாவநமிதிக்க்யாதம் தத்வநம் தேவபூஜிதம். (39)

இப்படிப்பட்ட அந்த மயூரநகரிக்கு ஸமீபத்திலே தேவபூஜித மாய் ப்ருந்தாவனமென்று ப்ரலித்தமான ஒருவனம் இருக்கிறது.

உத்தரஸ்யாந் திஸிஹ்யேதத் தஸ்யா: புர்யா மஹத் வநம்,
கோதண்ட சதமாத்ரந்து நகரீவநயோஸ் தயோ:.. (40)

அந்த மயூரநகரியென்ன ப்ருந்தாரண்யமென்ன இவை களினுடைய நடுவிலே நூறுவில்கடை விஸாலமான இந்த ப்ருந்தாவநமானது மயூரநகரியினுடைய வடக்கு திக்கிலே இருக்கிறது.

தத்து ரம்யம் முநிஸ்ரேஷ்ட்ட துலஸீகாநநாபிதம்,
விபிநம் வீபுலபூநீகம் அனேகதருஸங்குலம். (41)

ஸேவிதம் முநிஸார்த்துலைஸ் ஸுசோபி விமலோதகை:,
ப்ருந்தாவநமிதி க்யாதம் திரிஷு லோகேஷு விஸ்ருதம். (42)

வாரீர் நிஷிஸ்ரேஷ்ட்டரான நாரதரே! துலஸீவநமென்று ப்ரலித்தமாய் ரம்யமான வநமோவென்றால் அதிக ஸம்பத்தை உடைத்தானதாயும் அனேக வ்ருக்ஷ ஜாதிகளாலே நிபிடமாயும் நிர்மலங்களான தெளிந்த தீர்த்தங்களாலே மிகவும் அழகாயும் நிஷிஸ்ரேஷ்ட்டரான ப்ருக்ஷாதிகளாலே ஸேவிதமாயும் ப்ருந்தா வனமென்று பேரை உடைத்தானதுமாய் மூன்று லோகத்திலேயும் ப்ரலித்தமாயிருக்கிறது.

விஷ்ணோர் பகவதோ யத்ர மூர்த்தயஸ்ஸந்தி நாரத,
யத்ரநித்தயம் ஹரிஸ்ஸாக்ஷாத் தேவதேவோ ஜகத்க்ரு:,
ஆத்மநாம் பஞ்சதா க்ருத்வா வஸத்யமிதலிக்ரம:.. (43)

வாரீர் நாரதரே! எந்த ப்ருந்தாவனத்திலே ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணராய் வ்யாபகரான ஸ்ரீய:பதியினுடைய திவ்ய மங்கள் விக்ரஹங்கள் இருக்கிறதோ, அந்த ப்ருந்தாவனத்திலே அமித விக்ரமராய் தேவதேவராய் ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸன ஸீலராய் ஜகதாசார்யரான எம்பெருமான் தன் திருமேனியை அஞ்ச விதமாகச் செய்துகொண்டு ஸாக்ஷாத்க்ரமாய் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறாரோ.

மஹாபாதக யுக்தோபி யத்ர கத்வா விமுச்சயதே,
நதத் கோநாம ஜாநாதி ப்ருந்தாரண்யம் மஹாமுநே. (44)

வாரீர் நாரதரே! யாதொரு புருஷனாவன் மஹா பாதக யுக்தனாயிருந்தாலும் எந்த ப்ருந்தாவனத்திலே போய் அந்த பாபங்களினின்று விடுபடுகிறானோ, அந்த வனத்தை எவன்தான் அறியான்?

துலஸீகாநநே யஸ்து முஹூர்த்தமபி திஷ்ட்டதி,
ஸ வாஜபேய யஜ்ஞஸ்ய பலமாப்நோதி புஷ்கலம். (45)

யாதொரு மனுஷ்யன் ப்ருந்தாவனத்திலே முஹூர்த்த காலமாகிலும் இருக்கிறானே, அவன் வாஜபேயய்ஞ பலத்தை விசேஷமாக அடைகிறான்.

ஸ்வப்நே஽பி யஸ்து விப்நேந்த்ர தத்கதிம் கலயேந்நர:,
ததர்த்த பலமாப்நோதி ஸது பச்யதி ஜாகரே. (46)

வாரீர் நாரதரே! யாதொரு புருஷன் ஸ்வப்னத்திலே யாகிலும் அந்த ப்ருந்தாவனத்தைக் குறித்து யாத்ரை பண்ணுகிறானே, அந்த புருஷன் ஸ்வப்னந்தத்திலே யாத்ரை தடஸ்த்தகமாகக் காண்கிறான். யாத்ரா பலத்தையும் அடைகிறான்.

யே வஸந்தி ததா தத்ர ப்ருந்தாவநவபூஷிதே,
திர்யஞ்சோ஽பி பதம் யாந்தி தேவிஷ்டேனோரமிதேளஜஸ:. (47)

ப்ருந்தாவனத்திலே அலங்க்ருதமான அந்த ப்ரதேசத்திலே எதுகள் வலியா நிற்கிறதானோ, அதுகள் திர்யக்ஜாத்யுத் பன்னங்கனாயிருந்தாலும் அமிதௌஜஸ்ஸான விஷ்ணுவினுடைய புகமான வைகுண்டத்தை அடையா நிற்கிறதானோ.

யஸ்து தத்கச்சதி நரோ பக்திஹீனோபி காரணத்,
தஸ்ய பாபாநி நஸ்யந்தி க்ரீஷ்மாம்பாம்ஸீவ ஸர்வத:. (48)

யாதொரு புருஷன் பக்திஹீனனாயிருந்தாலும் ஓராநொரு ஹேதுவினாலே அந்த ப்ருந்தாவனத்தை அடைகிறானே, க்ரீஷ்ம காலத்திலே ஜலங்கள் சோஷிக்காமபோலே அவனுடைய பாபங்கள் முற்றும் நசியா நிற்கிறதானோ.

துலஸீகாநநம் கச்சந் உந்மத்தோ஽பி யத்ருச்சயா,
விமுச்சயதே ஸர்வபாபை: ஸரஜீவ கணந்நப:. (49)

யாதொரு புருஷன் உன்மத்தனானும் யத்ருச்சயா அந்த ப்ருந்தாவனத்தை அடைந்தாலும் சரக்காலத்திலே ஆகாசமானது மேகங்களினாலே விடுபடுமாபோலே அந்த புருஷனின் வன் ஸமஸ்த பாபங்களாலும் விடுபடுகிறான்.

யஸ்து கச்சதி தத்வித்வாந் பக்திஸ்ரத்தாபுரஸ்ஸர:,
ஸ விஷ்ணுபதமாப்நோதி தத்துலாநந்த்யமேதிச. (50)

எந்த விதவானோவென்றால் பக்திச் சரத்தைகளை முன்னிட்ட வனையுக்கொண்டு அந்த ப்ருந்தாவனத்தைக் குறித்துப் போக

றானே, அந்த புருஷன் பரம்பதத்தை அடைகிறான்; அவனுடைய குலம் அபிவ்ருத்தமாகா நிற்கிறது.

ப்ருந்தேத்யக்ஷுரயுக்தம்நது துலஸீத்யக்ஷுராயம்,
ஸங்கீர்த்தயதி யோநைவ தஸ்ய புண்யமநந்தகம். (51)

யாதொரு புருஷன் ப்ருந்தா என்கிற இரண்டக்ஷரத்தையும் துலஸி என்கிற மூன்றக்ஷரத்தையும் ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணி நிற்கிறானே, அந்தக்ஷணமே அவனுடைய புண்யமானது அபிவ்ருத்தமாகாநிற்கிறது.

யஸ்து ப்ராதஸ் ஸமுத்தாய யத்ரகுத்ர வஸந்நபி,
துலஸீவனமித்யேதத் வதந் யாதி பராங்கதிம். (52)

யாதொரு புருஷனோவென்றால் எந்த தேசத்திலே இராநின்றாலும் ப்ராதக்காலத்திலே எழுந்திருந்து இந்த ப்ருந்தாவனத்தை, துலஸீவனமென்று சொல்லாநிற்கிறானே, அவன் உத்தம கதியை அடைகிறான்.

ப்ராதக்காலே சசிர் பூத்வா யஸ்து பக்திஸமந்வித:,
ப்ருந்தாவநமிதி ஹ்யேதத் பஞ்ச க்ருத்வோ ஜபந்நர:. (53)

வித்யா பாபாந் ஸகலாந் காமாந் ப்ராப்யேஹ மாநவ:,
அந்தேச தத் பதம் யாதி யதநந்தமாநாதிச. (54)

தத்ஸந்ததி பவாஸ்ஸர்வே மஹாபாகவதா முநே,
பவந்தி பரமாத்மாநம் ப்ராப்நுவந்தி மகீஷிண:. (55)

யாதொரு புருஷனோவென்றால் பக்தியுத்தையுக்கொண்டு ப்ராதக்காலத்திலே சசியாயிருந்து ப்ருந்தாவனமென்று பூவலித்த மான இந்த திவ்ய தேசத்தை அஞ்ச தரம் ஜபிக்கிறானே, அவன் ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய் தர்மாத்மி ஸகல புருஷராத்கங்களையும் இஹலோகத்திலே அடைந்து அந்தயத்திலே எந்த ஸ்தானமானது அனாதியாயும் அனந்தமாயும் இருக்கிறதோ, அப்படிப்பட்ட பரம்பதத்தை அடையாநிற்கிறான். வாரீர் நாரதரே! அவனுடைய ஸந்ததியிலே உண்டாயிருக்கிற ஸமஸ்தமானவர்களும் ஜ்ஞாதாக்களும் பரம பாகவதர்களுமாய் எம்பெருமானை அடையா நிற்கிறார்கள்.

கீயதேச புராஹீத: கதாசித் காரணந்தரே,
ஸுமேருசிகரே தேவை: ச்லோகோ஽யம் ஸஹஸங்கதை: (65)

ஓராநொரு கால விசேஷத்திலே ஒரு காரியப்பாடாக
மேரு பர்வத்தினுடைய சிகரத்திலே சேர்ந்த தேவதைகளினுலே
இந்த ச்லோகமானது சொல்லப்பட்டது.

ஸ்தானேஷு வைஷ்ணவேஷ்வேஷு ப்ருந்தாரண்ய மநுத்தமம்
ஸுரேஷு மாதவஸ் ஸ்ரேஷ்ட்ட: தத்பக்தேஷு ச ஸங்கர: ()

தேவதைகளுக்குள்ளே ஸ்ரிய:பதியானவர் எப்படி ஸ்ரேஷ்ட்
டரோ, அவருடைய அடியார்களுக்குள்ளே சிவன். எப்படி
ஸ்ரேஷ்ட்டனோ, அப்படி அவனுடைய திவ்ய தேசங்களுக்குள்ளே
இந்த ப்ருந்தாவனமானது ஸ்ரேஷ்ட்டமாயிருக்கிறது.

தஸ்மாந்நாரத குத்ராபி தத்ஸமந் நாவலோக்யதே,

முக்திக்ஷேத்ரம் மநுஷ்யாணாம் க்ஷேத்ரம் ப்ருந்தாவன

பிதம். (58)

அப்படி தேவதைகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால்
வாரீர் நாரதரே! ப்ருந்தாவனமென்று பெயரை உடைத்தான
இந்த க்ஷேத்ரமானது மனுஷ்யாளுக்கு முக்தி விளையுமிடம்
தத்துவமான திவ்ய தேசத்தை எவ்விடத்திலேயும் பார்க்கவில்லை.

யஸ்து தத்கச்சதிரோ ப்ருந்தாரண்யம் மஹாமதி:

தஸ்யாபராதம் குர்வந்தோ கச்சந்தி நரகாயுதம். (59)

புத்திமானான எந்த புருஷனாவென்றால் அந்த ப்ருந்தா
வனத்தைக் குறித்துப் போகா நிற்கிறானோ அந்த புருஷனை எவர்
கள் நிந்தியா நிற்கிறார்களோ அவர்கள் நரகாயுதத்தை அடையா
நிற்கிறார்கள்.

ப்ருந்தாவனமிதி ஹ்யேதத் நாஸ்த்யக்ஷரசதுஷ்டயம்,

வதநே யஸ்ய மூக்கஸ்ய தம் த்ருஷ்ட்வா ஸ்நாநமாசரேத் (60)

ப்ருந்தாவனமென்கிற இந்த அக்ஷரசதுஷ்டயத்தை எவன்
த்வேஷத்தால் உச்சரியானோ அந்த மூர்க்களைப் பார்த்தால் ஸசேல
ஸ்னானம் பண்ணக்கடவன்.

துலஸீகாநநம் கந்தும் ப்ரவ்ருத்தம் யோ நிவாரயேத்,

தஸ்ய பாபாத்மனோ தேஹம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா சாந்த்ராயணஞ்

சரேத். (61)

யாதொரு புருஷனானவன் ப்ருந்தாவனத்தைக் குறித்துப்
போகையிலே புறப்பட்ட புருஷனைத் தடுப்பானோ அவன் தேஹத்
தை ஸ்பர்சித்தால் சந்த்ராயணவரதம் பண்ணக்கடவன்.

ப்ருந்தாவனமிதி ஹ்யேதத் நவதேத் யோ விமூடத்:

தம் கர்த்தபம் ஸமாரோப்ய ராஜா ராஷ்ட்ராத் விவாஸயேத். ()

எந்த மூடபுத்தியானவன் ப்ருந்தாவனமென்கிற அந்த
திவ்ய தேசத்தை வாக்கினாலும் சொல்மாட்டானோ அவனை
கர்த்தாபாரோஹணம் செய்வித்து ராஜாவானவன் தன் ராஜ்யத்
தின்னினும் துரத்தக்கடவன்.

ப்ருந்தாவனமிதி ஹ்யேதத் நச்சுதம் யேநவைருஷா,

தச் ச்ரோத்ரே த்வக்ரிதப்தேந ஸீஸேநாபூரயேத் ஸுதீ: (63)

எவனாலே கோபத்தினுலே இந்த ப்ருந்தாவனமென்கிற
திவ்ய தேசமானது கேட்கப்பட்டானோ, புத்திமானான ராஜாவான
வன் உருக்கின ஈயத்தினுலே அவன் காதுகளை நிறைக்கக்
கடவன்.

துலஸீகாநநம் யஸ்து மநஸாபி நசிந்தயேத்,

தந்மநஸ் ஸர்வபாபாநாந் நிலயம் முரிஸத்தம். (64)

யாவனொருவன் ப்ருந்தாவனத்தை மனஸ்வலினாலும் நினை
யானோ, வாரீர் நாரதரே! அவனுடைய மனஸ்ஸு ஸகலபாப
மூலமாகா நிற்கிறது.

கேநாபி கீர்த்திதே தஸ்மிந் ப்ருந்தாரண்யேஞ்சலீந்நர:

நகரோதி விமூடாத்மா நரகாநாப்நயாத் த்ருவம். (65)

யாதொரு மனுஷ்யனானவன் மிகவும் மூடமனஸ்ஸை
உடையவனாய்க்கொண்டு எவனாலேயாகிலும் ப்ருந்தாவனமென்று
சொல்லப்பட்டா நின்றவளவில் அஞ்சலி செய்யானோ, அவன்
நரகங்களை நிச்சயமாய் அடையக்கடவன்.

யோ நபர்யதி பாபாத்மா ஸ்வப்நேபி துலஸீவநம்,

ஸசக்ஷாஷா யுதோவாபி ஜாத்யந்தோ நாத்ர ஸம்சய: (66)

யாதொருவன் ஸ்வப்னத்திலேயும் துலஸீவனமென்கிற
இந்த ப்ருந்தாரண்யத்தைப் பார்த்தானோ, அவன் விசாலமான
கண்களோடு கூடியிருந்தும் பிறவிக்குருடனாகாநிற்கினென்கிற
தில் ஸம்சயமில்லை.

தத்ர கைரவிணீநாம ஸரஸீ புல்லபங்கஜா,

கைரவோத்பலஸஞ்ச்சந்நா காசிதஸ்தி மஹாமுநே. (67)

வாரீர் நாரதரே! அப்படிப்பட்ட ப்ருந்தாவனத்திலே
விகலிதங்களான தாமாஸ புஷ்பங்களினுலேயும் ஆம்பல்களினுலே
யும் நெய்தல்களினுலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஓராநொரு
கைரவிணியென்கிற ஸரஸ்ஸானது இருக்கின்றது.

தத்ர ஸ்நாத்வா விமுச்சயந்தே ஸர்வபாபைச்ச மாநவா:,

ஸம்ஸாரஜலதௌ மக்ஞா: மஜ்ஜநாதத்ர நாரத,

விநூதநிகிலாகௌகா கச்சந்தி பரமாம் கதிம். (68)

மனுஷ்யாளானவர்கள் அந்த ஸரஸ்வலிலே ஸ்நானம் பண்ணி ஸர்வ பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள். வாரீர் நாரதரே! இந்த ஸரஸ்வலிலே ஸ்நானமாத்ரத்தினாலே ஸம்ஸார ஜலதிமக்ஞ ளான மனுஷ்யாள் போக்கடிக்கப்பட்ட ஸகல பாப ஸமூஹங்களை யுடையவர்களாய்க்கொண்டு பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத் தை அடையாநிற்கிறார்கள்.

அஸ்யா ஜலமுபஸ்ப்ருஸ்ய பீத்வா த்ருஷ்ட்வாபி மாநவ:,

முச்சயமானோ பவாகௌகைர் கச்சத்யந்தே பதம் ஹரே: (69)

புருஷானவன் இந்த கைரவிணீ தீர்த்தத்தை ஸ்பர்சித்தா லும் பானம் பண்ணாலும் பார்த்தாலும் பூப ஸமூஹங்களினாலே விடுபட்டவனாய்க்கொண்டு பகவத் பதத்தை அடையா நிற்கிறான்.

யஸ்து கைரவிணீதீரே தத்தரங்காநிலாவ்ருதே,

நித்யம் வஸதி தர்மாத்மா தத்வசம் யாதி மாதவ: (70)

யாதொரு புருஷானவன் அந்த கைரவிணீயினுடைய தரங்காநிலாவ்ருதமான கரையிலே நித்யவாஸம் பண்ணா நிற்கி ருனே ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமான் அவனிட்ட வழக்காகா நிற்கிறான்.

ஏதத் விதித்வா முநிவர்ய.யோவை

முக்திம் முகுந்தாததிகந்துகாம:,

ப்ருந்தாவநே நிர்மமதி: கரோதி

பக்திம் ஸமாப்நோதி ஸஸர்வகாமாந். (71)

இதி ப்ரஹ்மாண்ட புரானே மஹேஸ்வர நாரத ஸம்வாதே ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மியே ப்ரதமோத்யாய:.

வாரீர் ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான நாரதரே! யாதொரு புருஷான வன் இந்த ப்ருந்தாவன வைபவத்தை அறிந்து நிர்மமனாய் முக்திப்ரதனை எம்பெருமானாலே மோக்ஷத்தை அடைய இச் சித்தவனாய் பகவத் பக்தியைப் பண்ணுகிறானே, அவன் ஸமஸ்த காமங்களையும் அடைகிறான். முதலத்யாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

நாரத:—

தத்ர யா முர்த்தய: பஞ்ச விஷ்ணோஸ்ஸந்தீதி விஸ்ருதா:,

தா: ஸ்ரோதுமஹமிச்சாமி பரம் கௌதுஹலம் ஹிமே. (72)

வாரீர் மஹேஸ்வரனே! அந்த ப்ருந்தாவனத்திலே எம்பெரு மானுக்கு யாதொரு அஞ்ச விதமான திருக்கோலங்கள் இருக் கிறதெனென்று ப்ரலித்தமாயிருக்கிறதெனோ, அந்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹ விஷயமான விசேஷங்களை நான் கேட்க இச்சிக் கிறேன். அப்படி கேட்பதில் எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக் கிறது.

மஹேஸ்வர:—

யச் ச்ரோதுமிச்சஸி முனே கௌதுஹல ஸமக்வித:,

தத் ஸர்வம் கதயிஷ்யாமி யதாதத்வம் மஹாமுநே. (73)

வாரீர் புத்திமானான மனனசீலரான நாரதரே! ஸந்தோஷத் துடன் கூடினவராய் எந்த வைபவத்தைக் கேட்கிறதின் பொருட்டு இச்சியாநிற்கிறீரோ, அந்த ஸமஸ்தமான வைபவத்தையும் உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்.

புரா தத்ர கதாசித்வை ஸுபுண்யே துலஸீ வநே,

ப்ருக்வாத்யா முநயஸ்ஸப்த தபஸ்தேபுஸ் ஸுதுஷ்கரம். (74)

முன்னாலே, மிகவும் பாவனமாயிருக்கிற அந்த துலஸீவனத் திலே ஒருக்கால் ப்ருகு முதலான ஏழு பேர் மஹரிஷிகளானவர் கள் துஷ்கரமான தபஸ்ஸைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ப்ருகுரதீர் மரீசிஸ்ச மார்க்கண்டேயஸ் ததா஽பர:,

ஸுமதிஸ் ஸப்தரோமாச ததா ஜாலிஸ்ச ஸப்தம: (75)

எதே பாவகஸங்காஸா: பவநாம்புச்சதாஸிக:,

தபஸ்சேருர் மஹத்கோரம் முநயோ மோக்ஷகாங்க்ஷிண: (76)

இப்படி தபஸ்ஸு பண்ணும் ரிஷிகள் எவர்கள் என்றால், ப்ருகுவென்றும் அக்ரீயென்றும் மரீசியென்றும் மார்க்கண்டேய ரென்றும் ஸுமதியென்றும் ஸப்தரோமாவென்றும் அப்படியே ஜாலியென்றும் இவர்கள் ஜலம் வாயு சரகு இது முதலானது களை ஆஹாரமாக உடைத்தானவர்களாயும் தபஸ்ஸாலே அக்னி

போலே ப்ரகாசியானின்றும் மோக்ஷார்த்திகளான இந்த மஹர்ஷி
களானவர்கள் மிகவும் கோரமான தபஸ்ஸைப் பண்ணினார்கள்.

ஏதஸ்மிந்நந்தரே காலே மத்யே துக்தபயோநிதே;
அனந்தே புஜகாதீசே சாரதாம்புதபாண்டரே. (77)

ஸயாநஸ்ய ஜகத்ரக்ஷா ஜாகருகஸ்ய காங்க்ஷிண:
ஸுராஸுரகுரோர் விஷ்ணோர் லக்ஷ்மீயாஸ்ச முரிஸத்தம,
கதாசித் ப்ரணயக்ரோத: ப்ராதுராஸீந் மனோஹர:. (78)

வாரீர் நாரதரே! இப்படி தபஸ்ஸு பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற காலத்திலே, க்ஷீரஸமுத்ரத்தினுடைய மத்யத்திலே சரத் காலமேகம்போல் வெளுத்தும் ஸர்ப்ப ராஜாவாயிருக்கிற திரு வனந்தாழ்வான்மேலே திருக்கண் வளர்த்தி செய்தருளாளின்றும் ஜகத்ரக்ஷண ஜாகருகனாயும் ஆஸ்ரிதாளுடைய வரவை அபேக்ஷியா நின்றும் ஸுராஸுரகுருவான ஸ்ரிய:பதிக்கும் பெரிய பிராட்டி யாருக்கும் ஒருகால் மனோஹரமான ப்ரணய கலஹமானது உண்டாச்சது.

தஸ்மிந் ப்ரஷ்ருத்தே லக்ஷ்மீஸ்து கோபஸம்ரக்த லோசநா,
வக்ஷ:பீடாத்ததா விஷ்ணோர் நிபத்ய த்ருதமாகதா. (79)

ததாஸ்ரமபதம் புண்யம் ப்ருந்தாரண்யம் மஹாத்மந:
ப்ருகோர் முநிவராகீர்ணம் க்ருபயாம்புதி நந்திநீ. (80)

அப்படி ப்ரணய கலஹம் உண்டாயிருந்துள்ளவனில் அப் போது க்ஷீராப்திநந்தினியமான பெரிய பிராட்டியாரோவென்றால் கோபத்தாலே சிவந்த நேத்ரங்களை உடையவராய்க்கொண்டு விஷ்ணுவினுடைய வக்ஷ:பீடத்தினின்றும் இறங்கி ரிஷிஸ்ரேஷ்ட டாசாலே நிபிடமாய் பாவனமாய் ப்ருந்தாரண்யமென்று பேரை உடைத்தான மஹாதபஸ்வியான ப்ருகு மஹர்ஷியினுடைய ஆஸ்ரம ஸ்தானத்தைக் குறித்து க்ருபையினாலே வேகமாக எழுந்தருளினான்.

தத்ராகத்யாஸ்ரமே ரம்யே வபு: க்ருத்வா஽திகோமலம்,
கஸ்யாபி சந்தநதரோர் மூலே ஸிஸ்யே ஸுபாலிகா. (81)

அந்தப் பெரிய பிராடியாரானவன் ரம்யமான அந்த ப்ருக் வான்ரமத்திலே வந்து மிகவும் கோமலமான அப்ராக்ருத் திவ்ய மங்கல விக்ரஹத்தை தரித்துச் சிறு குழந்தையாய்க்கொண்டு ஓராநேரு சந்தனவ்ருக்ஷத்தினுடைய கீழே சயனித்துக்கொண்டான்.

தத: கதாசித்தம் தேஸம் ஆஜகாம யத்ருச்சயா,
ப்ருகுஸ் ஸிஷ்யை: பரிவ்ருதோ மார்க்கண்டேயேந ஸம்யுத: ()

அதற்குப் பிற்பாடு ப்ருகு மஹர்ஷியானவர் மார்க்கண்டேய ரோடுகூடினவராய் சிஷ்யாளாலே குழப்பப் ப்டவராய்க்கொண்டு ஸ்வேச்சையாலே ஒருகால் அந்த ப்ரதேசத்தை அடைந்தார்.

தாந்த்ருஷ்ட்வா தத்ர விப்ரேந்த்ர: ஸுதுமாரீம் மனோஹராம்,
விஸ்மயம் பரமம் ப்ராப்தஸ் தேச தஸ்யாநயாயிந:. (83)

அந்த ப்ரதேசத்திலே அந்த ப்ருகுமஹர்ஷியானவர் ஸுதுமாரியாயும் மனோஹரையாயுமிருக்கிற அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார். அவரைப் பின் செல்லா நிற்கிற அந்த மஹர்ஷிகளும் அப்படியே ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள்.

கிமேதச் சந்தநதரோ ரிதி மூலே குமாரிகாம்,
தே஽பஸ்யந் சாருஸர்வாங்கீம் தப்தஹாடக ஸந்நிபாம். (84)

புல்லபங்கஜ கர்ப்பாப பாணிபாததலோதராம்,
ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நாம் கிஞ்சிதுந்மீலமூர்த்தஜாம். (85)

லஸல்லலாட பலகாம் ஸுப்ருவம் லலிதாந்நாம்,
லிகசேந்தீவராபக்ஷீம் ஸுநாஸாம் மந்தஹாஸீநீம்,
ஆகுஞ்சிதாங்குலிகரத்வந்த்வாம் கம்ப்வாபகந்தராம். (86)

மிகவும் பாச்யவான்களான அந்த மஹர்ஷிகளானவர்கள் ஓடவைத்ததங்கத்தோடே ஸமானமான தேஹகார்தியை உடைத்தாயிருப்பவளாயும் அழகான ஸர்வாவயவங்களை உடைத்தானவளாயும் விகலித்த தாமரஸ் புஷ்பத்தினுடைய கர்ப்ப கார்தியைப்போன்ற கார்தியை உடைத்தான திருக்கைத்தலங்களைன்ன திருவடிகளைன்ன திருவுதரமென்ன இனுகளை உடைத்தாயிருப்பவளாயும் ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பன்னையாயும் சுருண்டும் நீலமாயுமிருக்கிற திருக்குழல்லை உடையவளாயும் பலகைபோலே ப்ரகாசிக்கிற நெற்றியை உடைத்தானவளாயும் அழகான புருவங்களை உடைத்தானவளாயும் ஸுந்தரமான திரு முக மண்டலத்தை உடைத்தானவளாயும் விகலித்த கருநெய்தல் களுடைய கார்தியைப்போன்ற கார்தியை உடைத்தான திருநயனங்களை உடைத்தானவளாயும் அழகான நாவிகையை உடைத்தானவளாயும் புன்கிரிப்பை உடைத்தானவளாயும் சங்கம்போலே

அடி பெருத்து நுனி சிறுத்து த்ரிசேகார்விதமான கழுத்தை உடைத்தானவராயும் ஆகுஞ்சிதமான விரல்களை உடைத்தான இரண்டு திருக்கைகளை உடைத்தானவராயுமிருக்கிற அந்தப் பெண்ணை, சந்தனவ்ருஷை மூலத்திலே இதென்னவென்று ஆச்சர்யபூரிதாளாய்ப் பார்த்தார்கள்.

அதோபஸ்ருத்ய தே ஸர்வே தஸ்தூர் விஸ்மிதமானஸா:,

முநயஸ்தாம் மஹாபாகாம் பஸ்யந்தோநிமிஷேக்ஷணா: (87)

அப்படி பார்த்தபிறகு மஹாபாக்யவான்களான அந்த ரிஷிகளனைவரும் அந்தப் பெண்ணைக் கிட்டி இமையாத கண்ண ராய்பாராநின்றனுகொண்டு விஸ்மிதமனஸ்களாயிருந்தார்கள்.

தத: கராப்யாமாதாய பாலாமிந்துநிபாநாம்,

ப்ருதஸ் ஸ்வமாஸ்ரமந்தூர்ண மாஜகாம மஹாமுநே. (88)

அதற்கு மேலே ப்ருகு மஹா முனிவரானவர், சந்த்ரனோடே ஸமானமான திருமுக மண்டலத்தை உடைத்தான குழந்தையைக் கைகளாலே எடுத்துக்கொண்டு தமதாச்ரமத்தைக் குறித்து த்வரையாக வந்தார்.

ஸ்வாஸ்ரமம் ஸமுபாகமய நிஜதாராநதாப்ரவீத்,

முநி: குமாரீமேதாம்வை ரக்ஷித்வமிதி ஸாதரம். (89)

ப்ருகுவானவர் ஸ்வாச்ரமத்தை அடைந்து ஸ்வபார்யை யைப் பார்த்து இந்தப் பெண்ணை ஸாதரமாக ரக்ஷிப்பாயென்று சொன்னார்.

தாம் பஸ்யமானாஸ்தாஸ்ஸர்வா ரிஷிபத்யோ மனோஹராம்,

குமாரீம் விஸ்மயம் ஜக்பூர் மஹதீஞ்ச ததா முதம். (90)

அதிமனோஹரமான அந்தப் பெண்ணை ஸமஸ்தமான ரிஷி பத்னிகளும் பாராநின்றனுகொண்டு மஹத்தரமான ஆச்சர்யத்தையும் ஸந்தோஷத்தையும் அடைந்தார்கள்.

தத: ப்ரமுதிதா லக்ஷ்மீரக்ஷுந் பாலிகாமிவ,

ஸாபி தாஸாம்ருஷிஸ்தீர்ணம் ஜநயந்தீ பராம் முதம்,

வ்யவர்த்தத ப்ரதிநிகம் வர்ஷாஸ்விவ தரங்கினீ. (91)

அதற்குப் பிற்பாடு அந்த ரிஷிபத்னிகளானவர்கள் ஸந்தோஷமாகளாய்க்கொண்டு பெரியபிராட்டியாரைப் பெண்ணை வளர்த்தார்போலே வளர்த்தார்கள். அந்தப் பெண்ணும் அந்த ரிஷிபத்னிகளுக்கு அதிகமான ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணு

நின்றனுகொண்டு வர்ஷாகாலத்து நதியானதுபோல் ப்ரதிதினம் வளர்ந்தாள்.

ததஸ்தஸ்யா ப்ருகு: புண்யே வாஸரேந்யைஸ்ஸஹர்ஷிபி:,
நாம சக்ரே முநிஸ்ரேஷ்ட்டோ வேதவல்லீதி நாரத. (92)

வாரீர் நாரதரே! அப்படி வளர்ந்த பிற்பாடு முனிச்ரேஷ்ட்ட ரான ப்ருகுவானவர் இதராளான ரிஷிகளோடே (ஸந்துஷ்ட ராய்க்கொண்டு) சுபதினத்திலே அந்தப் பெண்ணுக்கு வேத வல்லியென்று திருநாமம் சாத்தினார்.

ஸா தஸ்ய முநிஸார்த்தால ஸஞ்சரந்த்யாஸ்ரமே ஸுபே,
ப்ருகோர்லக்ஷ்மீராஸ்ரமஸ்ய லக்ஷ்மீர்வஷி தேஷுநி. (93)

இதஸ்ததஸ்யஸஞ்சரந்தீ லாலிதா தைர்மஹாத்மபி:,
ஸுஸ்ருஷணபரா தேஷாமுவாஸ கதிசித்ஸமா: (94)

வாரீர் நாரதரே! அந்த வேதவல்லியானவர் சுபமான அந்த ப்ருகுவினுடைய ஆச்ரமத்திலே ரூபிகரித்திருக்கிற ஆச்ரம லக்ஷ்மீ போல் அந்தந்த ப்ரதேசங்களிலே ஸஞ்சரியாநின்றனுகொண்டும் அந்த ரிஷிகளாலே கொண்டாடப்பட்டவளாய்க்கொண்டும் அந்த ரிஷிகளுக்கு சுச்ருஷை பண்ணு நின்றனுகொண்டு சில ஸம்வத்ஸரம் வாஸம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

அத தத்ராகமத் புண்யே ப்ருந்தாரண்யேத்புதாக்ருதீ:,
பகவாந் தேவதேவேஸோ வாஸுதேவஸ்ஸநாதக: (95)

அதற்கு மேலே பாவனமான அந்த ப்ருந்தாரண்யத்திலே ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணராய் நித்யஸஞ்சிநிர்வாஹகராய் ஸனாதன ரான வாஸு தேவரானவர் அதுபுதாக்ருதியாய்க்கொண்டு எழுந் தருளினார்.

தருணம்புஜபத்ராக்ஷுஸ் தப்தகாஞ்சநகுண்டல:,
யுகாயத புஜத்வந்தீவோ ராஜபத்ர இவாபபௌ. (96)

அப்படி எழுந்தருளினவராயும் நுகத்தடி போலே நீண்ட இரண்டு திருக்கைகளை உடைத்தானவராயும் அப்போது விகலித்த தாமரஸபுஷ்பத்தினுடைய இதழ்கள் போன்ற நயனங் களை உடையவராயும் ஓட வைத்த தங்கத்தாலே பண்ணப்பட்ட குண்டலங்களை உடைத்தானவராயுமிருக்கிற ஸ்ரிய: பதியானவர் ராஜபுத்ரனைப்போலே ப்ரகாசித்தார்.

தத்ர தாஞ்சாருஸர்வாங்கீம் வேதவல்லீமிநிந்திதாம்,
புஷ்பாபசாயங் சூர்வந்தீம் ததர்ஸாஸ்ரமவாஸிநீம். (97)

ராஜபுத்ராகாராய் எழுந்தருளின ஸ்ரிய:பதியானவர் அந்த ஆச்ரமத்திலே வலியாநின்றும் புஷ்பாபசாயத்தைப் பண்ணு நின்றும் அழகான ஸர்வாவயவங்களை உடையவனும் ஸாமுத்ரிக சாஸ்த்ரோக்த ஸகல லக்ஷணோபேதையுமான வேதவல்லியைப் பார்த்தார்.

தந்த்ருஷ்ட்வா ஸாபி ஸம்ப்ராந்தா கத்வா பித்ரே ந்யவேதயத்,
தச் ச்ருத்வா வசநந்தஸ்யா: ப்ருகு: பரமதார்மிக: (98)

நிர்ஜகாமாஸ்ரமாத் தஸ்மாத் தந்ததர்ஸாவிதூரத:,
தஸ்ய தர்ஸநமாத்ரேண வாஸுதேவஸ்ய நாரத,
விநிர்மலமநாஸ்தோஸுத புபுதே விஷ்ணுமவ்யயம். (99)

அந்த வேதவல்லி யென்கின்ற குமாரிகையும் அந்த பக வாணீப் பார்த்து ஸம்ப்ராந்தையாய்க்கொண்டு கடுக நடையிட்டுத் தகப்பனாரையும்பொருட்டு அவரை அறிவித்தாள். பரம தார் மிகரான அந்த ப்ருகுவானவர் அந்த வேதவல்லியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்ரமத்தினின்றும் புறப்பட்டார். உடனே ஸமீபத்திலே மஹாபுருஷையும் கண்டார். அதற்கு மேல் வாரீர் நாரதரே! அந்த வாஸுதேவனுடைய ஸேவையி னாலே நிர்மல சித்தராய்க்கொண்டு அந்த மஹாபுருஷனை அவ்ய யரான விஷ்ணுவாக அறிந்தார்.

மத்வா தம் ஸார்ங்கதந்வாகம் ப்ருகுர்விமலமாநஸ:,
ஆநந்தபாஷ்ப ஸம்யுக்தஸ் துஷ்டாவ மதுஸூதகம். (100)

அந்த ப்ருகுவானவர் அந்தப் பரமபுருஷனை ஸார்ங்கதன்வா வாக நினைத்து நிர்மலமனஸ்கராய் ஆனந்தபாஷ்பத்தோடே கூடின நேத்ரங்களுடையவராய்க் கொண்டு மதுஸூதனை வேதவேதாந்த வாக்யங்களாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்.

நமோநமஸ்தே ஜகதீஸ நாத
நமோநமஸ்தேஜகிலதேவதேவ,
நமோநமஸ்தே பகவந் ரமேஸ
நமோநமஸ்தேஜண்டயுதாதிநாத. (101)

ஜகந்நுக்கெல்லாம் நியாமகராயும் அனேகாண்ட நிர்வாஹ கராயும் ஸமஸ்தமான தேவதைகளுக்கும் தேவராயும் ஷாட் குண்ய பரிபூர்ணராயுமிருக்கிற வாரீர் ஸ்ரிய:பதியே! தேவரீ ருக்கு அனேகந்தரம் நமஸ்காரம்.

த்வத்தேஜஸேதம் ஜகதாலிபாதி
த்வச்சக்திலேஸாத் த்ரியதே ஸதாச,
த்வத்தத்தநாமாதிவிபேதமீஸ
வ்யாப்தம் த்வயா ஸர்வமஸேஷேஸேஷிந். (102)

வாரீர் ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரிய:பதியே! தேவரீராலே வைக் கப்பட்ட நாமாதிபேதங்களை உடைத்தான இந்த சராசராத்மகமான ஜகத்தானது தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸாலே விளங்கா நிற்கிறது. தேவரீருடைய சக்திலேசத்தாலே எப்பொழுதும் தரிக்கப்படா கிற்கிறது. தேவரீராலே அந்தர்பஹிர்வ்யாப்தமாயுமிருக்கிறது.

ஸர்வாகமாஸ் த்வத்தமாமநந்தி
ஸர்வேபுராண முந்யஸ்சதேவ,
ஸரீரமந்யத் தவசாஸ்த்யந்த
தேஜோமயம் வ்யோம்நி பரே பராணம். (103)

வாரீர் ஸ்ரிய:பதியே! ஸமஸ்தமான வேதங்களும் புராணங் களும் ரிஷிகளும் தேவரீருடைய பதத்தைப் ப்ராப்யமாகச் சொல்லு கிறார்கள். வாரீர் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூத்யாதிகளாலே அபரிச் சேத்யரே! எல்லாத் தவங்களுக்கும் பரமான பரம்பதத்திலே உடங்கு விஜாதியமான ஒரு திருமேனி உண்டாயிருக்கிறது.

த்வத்தபாதப்தம் த்வயமாஸ்ரயந்தே
யேவை நரா நிர்மலமாநஸஸ்தே,
தத்தேபதம் நித்யமஸேஷதோஷ
விஷ்ணீநமாயாந்தி விஸூத்தஸுத்த்வம். (104)

எந்த மனுஷ்யர்கள் தேவரீருடைய இரண்டு திருவடித் தாமரைகளையே உபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்கிறார்களோ, நிர்மல மானஸரான அந்த மஹாபுருஷர்கள் அசேஷதோஷரஹிதமாய் சுத்தஸுத்த்வாத்மகமான தேவரீருடைய அந்த ஸ்தானத்தை அடைகிறார்கள்.

தவாநுகல்பம் ஸதஸோ பவந்தி
ஜந்மாநி தர்மாகம பாலநாய,
தம் யே நஜாநந்தி நரா விமூடா:
தே யாநந்த்யதஸ்த்வாம் விஹிதாவதாரம். (105)

வாரீர் மந்நாதனை! தேவரீருக்கு அவதாரங்களானதுகள் ஸமஸ்தமான தர்மங்களென்ன சாஸ்த்ரங்களென்ன இவை களுடைய ரக்ஷணத்தின் பொருட்டுக் கல்பங்கள் தோறும் அநேக

மாக உண்டாகாநிற்கிறதுகள். எந்த மஹுஷ்யரானவர்கள் முடா ளாய்க் கொண்டு தேவரீரை சேதனஸம்ரசுஷணூர்த்தமான அவ தாரத்தை உடையவராக அறியார்களில்லையோ, அந்த முடாளா னவர்கள் நரகத்தை அடையாநிற்கிறார்கள்.

த்வச்சாஸநம் யே பரிபாலயந்தி
த்வம் தாந்நயஸ்யச்யுத தந்மஹார்க்கம்,
பிந்தந்தி யேதே நிரயே பதந்தி
ராஜ்ஞாமிவாபத்த்யகராஹி லோகே. (106)

எந்த புருஷாளானவர்கள் தேவரீருடைய திவ்யாஜ்ஞை யைப் பரிபாலனம் பண்ணுகிறார்களோ, வாரீர் ஸ்வாமின்! தேவரீர் அந்த மஹுபுருஷானே அப்படிப்பட்ட பரமானந்தத்தை அடைவிப்பியாநிற்கிறீர். எந்த புருஷான் தேவரீருடைய திவ்யாஜ்ஞையை விடாநிற்கிறார்களோ, அந்தப் பாபிகளானவர்கள் லேரகத்திலே ராஜாக்களுக்கு அஹிதாளான புருஷாளானவர்கள் போலே நரகத்திலே விழாநிற்கிறார்கள்.

ஸர்வேச தேவாஸ் ஸஷுநிதாஸ் ஸ்வராஜ்ஞா
ஸர்வேச வேதாஸ் ஸபயோஜ ஜாதா:,
ஸ்தோதுந் ஸக்தா யமசேஷரூபம்
தம்த்வாம் கதம் ஸ்தோதுமஹம்ஹிஸக்த:.. (107)

இந்த ருடே கூடின ஸமஸ்தமான தேவதைகளும் ப்ரஹ்மாவோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஸமஸ்தமான வேதங் களும் யாதொரு தேவரீரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதின் பொருட்டு சக்தாளன்றோ, அப்படிப்பட்ட அசேஷரூபியான தேவரீரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதன்பொருட்டு நான் எப்படி தான் ஸமர்த்தனாவேன்.

யஸ்ய ஸ்வரூபம் நவிது: புராண:
மஹர்ஷயோ நிர்மலமாநஸாஸ்தம்,
த்வாம் ஸ்தோதுமத்யாஹ்மிஹ ப்ரவ்ருத்த:
இச்சாமி தர்த்தம் ஜலதிம்ஷுநி தோர்ப்பயாம். (108)

நிர்மலமானஸரான மஹர்ஷிகளும் புராணங்களும் யாதொரு தேவரீருடைய அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை அறியார்களோ, அப்படிப்பட்ட தேவரீரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறதின் பொருட்டு நான் இவ்விடத்திலே ஸமுத்ரத்தைக் கை நீச்சலாய்:

நீஞ்சித்தாண்டுகிறதின் பொருட்டு ப்ரவ்ருத்தனாபுருஷன் போல் இச்சிக்கிறேன்.

ப்ரஸீத நாராயண சக்ரபாணே
ப்ரஸீத விஸ்வாதிக விஸ்வஹர்த்தே,
ப்ரஸீத தேவேஸ தயாம்புராஸே
ப்ரஸீத லக்ஷ்மீரமணாதே. (109)

வாரீர் நாராயணே! திருவாழியைத் திருக்கையிலே உடையவனே! சிதகித்ப்ரபஞ்சவிலக்ஷணனே! ப்ரபஞ்சத்தைத் திருமேனியாக உடையவனே! நித்யஸூரிநிர்வாஹகனே! க்ருபஸமுத்ரமே! ஸ்ரிய:பதியே! எவக்கு நாதனே! தேவரீர் எனக்கு மிகவும் ப்ரஸன்னராக வேணும்.

தவாத்ய ரூபம் பகவந் ப்ரஸந்:
த்வமேவ மே தர்ஸய வாஸுதேவ,
ஜாநாமி லக்ஷ்மீபதி மப்ரமேயம்
த்வாமத்ய மத்பாக்யபலம் விபக்வம். (110)

வாரீர் ஸமஸ்தசேதனாளுக்கும் அந்தர் பஹிர்வ்யாபகரான வரே! தேவரீரே தேவரீருடைய அப்ராக்ருத திவ்ய மங்கள் விக்ர ஹத்தை எனக்கு இப்போதே ப்ரகாசிப்பிக்க வேணும். இப்போது நான் ஸ்ரிய:பதியான தேவரீரை அப்ரமேயமாய் பரிபக்வமான என்னுடைய பாக்ய பலமாக அறியா நிற்கிறேன்.

இத்யேவ முக்த்வா முநிஸத்தமோ2த
ப்ருது: ப்ரஸம்பீக்ருத கீரஜால:,
நாநா பூமௌ ரசிதாஞ்சலிர்வை
விச்சிந்ந மூலேவ லதா வநாந்தே. (111)

முனிச்ரேஷ்டரான அந்த ப்ருகுவானவர் இந்த ப்ரகார மாக ஸ்தோத்ரஞ் செய்து, தரையிலே விழாநிற்கிற மரவுரியை உடைத்தானவராய்க்கொண்டு, பத்தாஞ்சலிபுடராய், உத்யான வனத்திலே விச்சின்ன மூலையான கொடியானது போலே நமஸ்க ரித்தார்.

இதி ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்ட புரணே மஹேஸ்வர நாரத ஸம்வாதே
ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மயே த்விதியோத்யாய:..

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முன்னு வது அத்தியாயம்.

நாரத:—

இத்யேவ முக்தோ முநிநா மஹாத்மா
விஷ்ணுர் விபுர் நாரத வீக்ஷிதோ ஹரி:
த்ருஷ்ட்வா ப்ருகௌ பக்திமதிப்ரவ்ருத்தாம்
நிஜாந்தஹம் ப்ராப தயாம்புராஸி: (112)

நிஜாந்தஹம் ப்ராப்ய நிஸர்க்க சித்ராம்
ப்ரஸந்வக்த்ரோ ஹிராயதாஸு:
ப்ருகும்நமந்தம் ப்ரஸமீக்ஷய தேவ:
பயோதகம்பீரமிதம் பபாஷே. (113)

வாரீர் நாரதரே! மஹானுபாவரான ப்ருகு மஹர்ஷியாலே
சொல்லப்பட்ட தயாமூர்த்தியான ஸ்ரீய:பதியானவர் ப்ருகு
மஹர்ஷியிடத்தில் விஸ்தாரமாக ப்ரவர்த்தித்த பக்தியைப்
பார்த்து, தெளிந்த திருமுக மண்டலத்தையும் நீண்ட திருக்
கண்களையு முடைத்தான ஸ்வாமியானவர் ஸ்பாவத்தாலே
ஆச்சர்யகரமான நிஜஸ்வரூபத்தை அடைந்து தண்டன் ஸமர்ப்
பியா. கிற்கிற ப்ருகுமஹர்ஷியைப் பார்த்து மேக கர்ஜனம்
போலே கம்பிரமாக ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்தார்.

தவப்ரஸந்நோஸ்மி முநீஸ்வராத்ய
யத்த்வம் ப்ருகோ ஷீச்சலி ரூபமேதத்,
த்ரஷ்டும் ததாலோகய மாமகம் வை
யதந்யதிச்சஸ்யத தே ததாமி. (114)

வாரீர் மஹர்ஷியே! யாதொரு என் நிஜஸ்வரூபத்தை
ஸேவிக்கவேணுமென்று இச்சிக்கிறீரோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூ
பத்தை ஸேவியும். இன்னம் இதரமானதை இச்சித்தால் அதை
யும் கொடுக்கிறேனென்று ஸ்வாமியானவர் அருளிச் செய்தார்.

ஏதச் ச்ருத்வா வசஸ் ஸோத வசநம் மதுவித்விஷ:
உத்தாயா லோகயாமாஸ விஷ்ணும் ஹ்ருஷ்டமநா முநே. (115)

ப்ரஸந்ந வக்த்ராம்புஜமாயதாஸு:
கிரீடிகம் நீரத நிலகாயம்,

நிஷ்டப்த சாமீகர சாருவஸ்த்ரம்
நிமக்நாபிம் தநுவ்ருத்த மத்யம். (116)

ஸுதீர்க்க பாஹும் ஸுவிஸால பாலம்
ஸுநாஸ மீஷத்ஸ்மித சாருவக்த்ரம்,
ஸுசாரு கர்ணத்வய குண்டலாட்யம்
ஸுஜாதகம்ப்வாபஸிரோதராக்ரம். (117)

விஸாலவக்ஷஸ்த்தல மத்யுதக்த்ரம்
ம்ருணஸலித்ராமல யஜ்ஞஸலித்ரம்,
அரீஸஸங்காதிப ஸோபிபாஹும்
ஸுஜாதபங்கேருஹ சாருபாதம். (118)

ஸதம் த்ருஷ்ட்வா ஜகந்நாதம் ப்ருதர்வை தபதாம் வர:
நிபபாத புநர்ப்பூமௌ சிந்நமூல இவ த்ரும: (119)

அந்த ப்ருகுமஹர்ஷியானவர் ஸ்வாமியினுடைய இந்த
வார்த்தையைக் கேட்டு எழுந்திருந்து ஸந்துஷ்டசித்தராய்
ஸ்வாமியினுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை ஸேவிக்கிறார். ப்ரஸன்ன
மான தாமரஸபுஷ்பம்போன்ற திருமுகமண்டலத்தையும் நீண்ட
திருக்கண்களையும் கிரீடத்தையும் மேகம்போலே கறுத்த திரு
மேனியையும் உருக்கப்பட்ட பென்மயமான பீதாம்பரத்தையும்.
அழகான நாபிகமலத்தையும் ஸுக்ஷ்மமாயும் வ்ருத்தமாயுமிருக்
கிற இடையையும் மிகவும் நீண்ட திருக்கைகளையும் விசாலமான
திருநெற்றியையும் மனோஹரமான திருமுக்கையும் புன்கிரிப்பை
உடைத்தான திருமுகமண்டலத்தையும் குண்டலங்களால் ப்ரகா
சியாநின்ற திருக்காதுகளையும் அழகான சங்கம்போலே ப்ரகா
சிக்கிற திருக்கழுத்தையும் அகன்ற திருமார்பையும் உடையவ
ராயும் அத்யந்த முன்னதராயும் தாமரை நூல்போலே நிர்மல
மான யஜ்ஞோபவீத முடையவராயும் சங்கசக்ரங்களால் ப்ரகா
சிக்கிற திருக்கைகளையும் அழகான தாமரைப்பூப்போன்ற திருவடி
களையும் உடையவராயுமுள்ள இப்படிப்பட்ட ஸகல லக்ஷண
ஸம்பன்னரான ஸ்வாமியை ப்ருகுமஹர்ஷியானவர் ஸேவித்து
வேறுந்த வ்ருக்ஷம்போலே பூமியிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்.

உத்தாய ஸஹஸா பூய: க்ருத்வாசாபி ப்ரதக்ஷிணம்,
புந:புநஸ்ச தூர்வாண: ப்ரணமஞ்ச ப்ரதக்ஷிணம். (120)
அத்யந்தபக்தியுத்தோஸௌ உந்மத்த இவ லக்ஷயதே,

எழுந்திருந்து, திரும்பியும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி, திரும்பியும் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து அதிபத்தியோடே கூடிக்கொண்டு உன்மத்தன்போல் பரவசராய்க் காணப்பட்டார்.

ஸோஜிஹ்ருஷ்டமநா பூயோ நிபதங்நுத்பதந் புந: புந:

ப்ராவ்ருஷ்வ ரராஜாஸௌ த்ருஷ்ட்வா மேகம் சிகாவல: (121½)

அதிஸந்துஷ்டசித்தரான அந்த ப்ருகுவானவர் புந: புந: தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் திரும்பியும் எழுந்திருந்து வர்ஷா காலத்தில் மேகத்தைக்கண்ட மயில்போலே ப்ரகாசித்து நர்த்தனம் பண்ணினார்.

ஸத்ருஷ்ட்வா லிஷ்ணுமவ்யக்ரம் ப்ருகுர்வை தபதாம்வர:,

அமிதாந்ந ஜலதௌ மக்னோ நிஸ்சலதாம் யயௌ. (122½)

ஸ நிஸ்சலாப்யாம் நேத்ராப்யாம் பஸ்யமானோ ஜகத்தகும்,

த்யக்தாந்யலிஷ்யஸ் ஸ்தப்தோ ரராஜ லிக்தோ யதா. (123½)

தபஸ்வினஸிஸ் ஸ்ரேஷ்ட்டரான அந்த ப்ருகுமஹர்ஷியானவர் நிஷ்கல்மஷரான ஸ்வாமியை ஸேவித்து விஸ்தாரமான ஆனந்த ஸமுத்தரத்திலே முழுகி நிஸ்சலதையை அடைந்தார். அந்த ரிஷியானவர் நிஸ்சலமான கண்களால் ஸ்ரிய:பதியை ஸேவியாகின்று கொண்டு இதர விஷயங்களை விட்டு ஸ்தப்தராய் சித்ரம் போலே ப்ரகாசித்தார்.

ஸதமுத்வீக்ஷ்ய பகவாந் ப்ருகுமாந்ந நிஸ்சலம்,

ஸ்நிக்த கம்பீர நிர்க்கோஷமிதம் வசநம்பரவீத். (124½)

ஸ்ரிய:பதியானவர் ஆனந்தயுக்தரான ப்ருகுவைப்பார்த்து மதுரமும் கம்பீரமுமாக இப்படி அருளிச் செய்கிறார்.

ப்ரஸந்நே மயா ப்ரஹ்மந் மாமகம் தர்ஸிதந்ந்வீதம்,

யத்தேதபிலஷிதம் ரூபம் த்வத்ப்ராத்தநதப:பலம்,

கிமந்யதிச்சஸி முநே தத் வதஸ்வ ததாமி தே. (126)

வாரீர் மஹர்ஷியே! உம்மாலே இச்சிக்கப்பட்டது எதுவோ அந்த ஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்தேன். அது உம்முடைய பூர்வ ஜன்மஸூக்ருதபலம். வாரீர் முனிவரே! இதனறிக்கே எந்த வஸ்துவை நீர் அபேக்ஷிக்கிறீரோ, அதைச் சொல்லும்: கொடுக்கிறேன்.

இத்யேவமுக்தஸ்தேநாத ப்ருகுர்பகவதா முநே,

பத்தாஞ்சலிபுடோ ஹ்ருஷ்ட: ப்ரோவாச மதுஸூதகம். (127)

ஸ்ரிய:பதியால் இப்படி சொல்லப்பட்ட அந்த ப்ருகுமஹர்ஷியானவர் முகுலீக்ருத கரதலராய் ஸந்துஷ்டசித்தராய் ஸ்வாமியைக் குறித்துச் சொன்னார்.

ப்ருகு:—தவ ப்ரஸாதாத் பகவந் மயேதம் ரூபமத்புதம்,

த்ருஷ்டம் ப்ரஹ்மாதிபிஸ்சைவ யோசிபிரயத்துராஸதம். (128)

ப்ரஹ்மாதிகளா லும் யோகிகளாலும் அடையக் கூடாததான இந்த ஸ்வரூபத்தை; தேவரீர் கடாஷத்தினாலே அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

கிந்து த்வம் மாமகே தேவ ஹ்யாஸ்ரமே புண்யதர்ஸநே,

வஸ்துமர்ஹஸி விஸ்வாத்மந் தயாபார பயோநிதே. (129)

த்வாமர்ச்சயிது மிச்சாமி ஹ்யத்ரைவாநுதிநம் ப்ரபோ,

ப்ரயதேநாமுநா நித்யம் மார்க்கண்டேயேந ஸம்யுத: (130)

ஸ்வாமிந்! ஸகலஜகத்ரூப! கருணாம்புரிதே! என்னுடைய புண்யமான ஆஸ்ரமத்திலே வலிக்கக்கடவீர். அதிபரிஸூத்த ஸ்வபாவரான மார்க்கண்டேயரோடுகூட ப்ரதிதினமும் இவ் விடத்தில் தேவரை ஆராதனம்பண்ண இச்சிக்கிறேன்.

ருத்ர:—இத்யுக்தோ பகவாந் பூயோ ப்ருகும் முநிவரம் ததா,

ப்ரத்யுவாச சுபாம் வாணீம்.மேககம்பீரநிஸ்வநாம். (131)

இந்தப்படி ப்ருகு மஹாரிஷிவாஸே ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட ஸ்ரிய:பதியானவர் மேககர்ஜனம் போல் கம்பீரமாய் ஸுபகரமான சப்தத்தை உடைத்தான ப்ரத்யுத்தரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பூநீபகவாந்—ததைவாஹம் கரிஷ்யாமி யதாபிலஷிதம் தவ,

கிஞ்சைதத் தபதாம் ஸ்ரேஷ்ட்ட ஸ்ரோதுமர்ஹஸி மே வச: (132)

வாரீர் மஹர்ஷியே! உம்முடைய இச்சானுஸாரமாகப் பண்ணப்போகிறேன், என்னுடைய வார்த்தையைக் கேளீர்.

யாதவாத்ராஸ்ரமே புண்யே வேதவல்லீதி நாமத:,

வர்த்ததே ஸுகுமாரீ ஸா தேயா கந்யா மம த்வீஜ. (133)

வாரீர் ப்ருகுவே! வேதவல்லிபென்று பேரை உடையளாய் ஸுகுமாரியாய் உம்முடைய ஆஸ்ரமத்தில் வருத்தி யடைகிற கன்னிகையானவள் என்பொருட்டுக் கொடுக்கத்தக்கவள்.

ஏவமுக்தோ ப்ருகுஸ்தார்ணம் ஆஹ்வயாமாஸ தாம் ஸுபாம்,

ஸாஜிததாநகதா தேவம் ததர்ஸோஜ்ஜ்வலவிக்ரஹம்: (134)

தம் த்ருஷ்ட்வா ஸா ஸுபாபாங்கீ பிதரம் வாக்யமம்பரவீத்.

இப்படி ஸ்ரிய:பதியினால் கேட்பப்பட்ட ப்ருகுமஹரிஷி யானவர் அந்த வேதவல்லியைச் சீக்கிரமாக அழைப்பித்தார். அந்த வேதவல்லியானவள் அதிப்ரகாசமான திருமேனியை உடைத்தான ஸ்வாமியைக் கடைக்கண்பார்வையால் ஸேவித் துத் தரப்பனாரான மஹர்ஷியைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

வேதவல்லி— தாத மந்நாத ஏவாயம் நாத்ர கார்யா விசாரணா, அஸ்யைவ பாணிம் க்ருஹ்ணாமி நான்யஸ்ய யதி தே மதம். ()

வாரீர் தகப்பனாரே ! இந்த ஸ்வாமியே எனக்கு பர்த்தா. இதரனிடத்தில் உம்முடைய ஸம்மதி இருந்தாலும் நான் இவரையே விவாஹம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன்.

ருத்ர:—ஏவமுக்க்தோழ்ரவீத் வாக்யம் யதிதே ரோசதே ஸுதே, பாணிம் க்ருஹாண பத்ரந்தே நவிலம்பிது மஹ்ஸி. (136½)

ததோ ஹ்ருஷ்டமகாஸ் ஸோத ஹுத்வா ஹுதபுஜம் ப்ருசு; யதாவத் கேசவாயாஸ்மை த்தௌ கந்யாம் மஹாமதி:.(137½)

வாராய் பெண்ணே ! உனக்கு ருசித்ததேயானால் இவரை விளம்பமில்லாமல் பாணிக்ரஹணம் பண்ணிக்கொள்ளென்று சொல்லி அந்த மஹர்ஷிபானவர் ஸந்துஷ்ட சித்தராய் ஹோமா திகளைப்பண்ணி யதாசாஸ்த்ரமாக ஸ்ரிய:பதியின்பொருட்டுக் கன்யகாதானம் பண்ணினார்.

புஷ்பவ்ருஷ்டி: பபாதாத ந்ருதுஸ்சாப்ஸரோகண:.(138)

தேவதுந்துபயஸ்சாபி விநேதுர் ஜலதோபமா;

தத்ர ஸர்வே ஸமாயாதா: தேவாஸ்ஸாக்ரி புரோகமா:.(139)

மலர்மாரி பொழிந்தது; அப்ஸரஸ்ஸுக்களின் கூட்டம் கூத் தாடின; தேவதுந்துபிகள் மேகம்போல் கர்ஜித்தன. அக்னியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ப்ரஹ்மா முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் அங்கு வந்தார்கள்.

ததோழ்ரவீத் ப்ருதம் ப்ரஹ்மா லோககர்த்தா ஸ்வயம் ப்ரபு; தத்யோஸி த்வம் மஹாபாக யஸ்ய கேஹே ஹரிஸ்ஸ்வயம். ()

ஜக்ராஹ பாணிம் லக்ஷ்மியா வை ப்ரஸங்கோ பகவாந் முகே !, யாமேகாமாஸ்ரமே தஸ்மிக் த்வம் பாலாம் ப்ராப்தவாநஸி.(141) தாமவைஷி ஸ்ரியம் விப்ர நமந்யஸ்வ ஸுதாமிதி.

இத்யுத்த்வா தேவதேவேஸோ ப்ரஹ்மா ஸுரகணேஸ்ஸஹ, ஸத்யலோகம் ஜகாமாஸு ப்ரணிபத்ய ஜகார்த்தம். (142½)

லோககர்த்தாவாயும் ஸ்வயம்ப்ரபுவாயுமிருக்கிற ப்ரஹ்மாவா னவர் ப்ருகுமஹரிஷியைக் குறித்துச்சொன்னார். யாதொரு உம்முடைய ப்ருஹத்தில் ஸ்ரிய:பதி லக்ஷ்மியைப் பாணிக்ரஹ ணம் பண்ணினாரோ, அப்படிப்பட்ட நீர் தன்யரானீர். இந்த ஆஸ்ரமத்தில் எந்த கன்னிகையைப் பெண்ணாக அடைந்தீரோ, அவளை ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியென்று அறியவேணும். ப்ரஹ்மா இந் தப்படி சொல்லி ஸ்வாமியை தண்டன்ஸமர்பித்து தேவதை களோடுகூட ஸத்யலோகத்துக்குப் போனார்.

ப்ருதஸ்ச ஸ மஹாதேஜா விஸ்மயம் பரமம் கத;

நமோந்யஸ்ஸத்ருஸோஸ்தீதி மத்வா சிரமூலாஸ ஹ. (143½)

பின்பு மஹாதேஜஸ்ஸையுடைத்தான அந்த ப்ருகுமஹர்ஷி யானவர் மஹத்தான ஆச்சர்யத்தை அடைந்து எனக்கு ஸமானார் ஒருவரும் இல்லையென்று எண்ணிக்கொண்டு சிரகாலம் வாஸம் பண்ணினார்.

மாகமாஸே மஹாதேஜா: த்வாதஸ்யாம் ஸஹரிஸ்ஸ்வயம், ப்ராதுராஸ ப்ருகோஸ்தஸ்ய ஹ்யாஸ்ரமே புண்யகர்மண:.()

மஹா தேஜஸ்ஸியான அந்த ஹரியானவர் பரிசுத்தமான கர்மத்தை உடைத்தான அந்த ப்ருகுவினுடைய ஆஸ்ரமத்திலே மாகமாஸத்து த்வாதசியில் ஸ்வயம் ஆவிர்ப்பவித்தார்.

ததஸ்தஸ்மிக் திநே யஸ்து ப்ருந்தாரண்யே மஹாமதி;

மந்நாதம் ப்ரணமேத் விப்ர: ஸயாதி பரமம் பதம். (145½)

ஆகையால் யாதொரு புத்திமானான மனுஷ்யனுனவன் அந்த தினத்திலே ப்ருந்தாவனத்தை அடைந்து ஸ்வாமியை ஸேவிக்கி ருதே அவன் ஸகலஸ்வர்யத்தையும் அடைந்து அந்தத்தில் பரம பதத்தையும் அடைவன்.

யதோ மந்நாத இத்யாஹ வேதவல்லி ஸுசிஸ்மிதா,

ததோ மந்நாத இத்யேவ விஸ்ருதோ புஷந்த்ரயே. (146½)

எந்த காரணத்தாலே வேதவல்லியானவன் ஸ்வாமியை மந்நாதரென்று சொன்னானோ, அதனுலே மந்நாதரென்று த்ரிலோ கத்திலேயும் ப்ரவரித்தாரானார்.

இதி ஸ்ரீப்ருஹ்மாண்ட புராணே மஹேஸ்வர நாரத ஸம்வாதே

ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மியே த்ருதியோத்யாய;

ஸ்ரீமத்வரவாமுகயேகம்:.

நாலாவது அத்தியாயம்.

ருத்ர:—ததோத்திரிதி விக்யாதோ யோ பாகவத ஸத்தம்;
தபஸ்தேபே மஹாதேஜா முநிரர்யைஸ் ஸுதுஷ்கரம். (147½)
முருந்தாந் முக்திமந்விச்சந் தத்த்யாநாபாஸ்த கல்மஷை;
சிரந்தபஸ்சாராஸௌ தஸ்மிந் ப்ருந்தாவநே ஸுபே. (148½)

அதற்குப் பின்பு அந்த ப்ருந்தாரண்யக்ஷேத்ரத்தில் பாகவத
ஸ்ரேஷ்டராயும் அதிகமான கார்தியையுடையவராயும் ஸ்வாமியி
னுடைய த்யானத்தினாலே பாபரஹிதராயுமிருக்கிற அத்ரி
யென்று ப்ரவரித்தரான மஹர்ஷியானவர் பெருமானிடத்தினிள்
றும். மோக்ஷத்தை அடையவேணுமென்கிற இச்சையை உடைத்
தானவராய்க்கொண்டு இதராளாலே அடையக்கூடாத தபஸ்
ஸைப் பண்ணினார்.

தத: கதாசித்தம் தேஸம் ஆகதோ விகடோ முநி:;
தித்ருக்ஷுர்ப்பூமிபாகாம்ஸ்ச தீர்த்தாந்யாயதநாநிச. (149½)
பத்தநாநி நதீஸ்சைவ பர்வதாந் ஸஹகாநநாந்,
ஆஸ்ரமாணி முநீநாந்து பஸ்யந்நாயாத். ததாஸ்ரமம். (150½)

பின்பு விகடரென்கிற மஹர்ஷியானவர் பூப்ரதேசங்களையும்
புண்யதீர்த்தங்களையும் திவ்ய தேசங்களையும் மஹா பட்டணங்
களையும் புண்யநதிகளையும் காடுகளோடுகூடிக்கொண்டிருக்கிற
பர்வதங்களையும் ரிஷிகளுடைய ஆஸ்ரமங்களையும் பாராநின்று
கொண்டு அத்ரிமஹாமுனியினுடைய அந்த ஆஸ்ரம ப்ரதேஸத்
தைக் குறித்து வந்தார்.

தந்த்ருஷ்ட்வாஸஸ்ரமமவ்யக்ரம் ஸாந்தபக்ஷிம்ருகாயுதம். (151)
அத்யுச்சதருஸம்பாத மாநீல நவஸாத்தவலம்,
ப்ருந்தாப்ருந்த ஸமாகீர்ணம் ஸிகாவல குலாகுலம். (152)
மணிபர்வதஸங்காஸைர் மத்தைர் கஜஸுதைர்வ்ருதம்,
மதுபாநமதோந்மத்த மதுவ்ரதஸதாயுதம். (153)
ஸரோபிர் விமலை: பூர்ணை: பத்மகைரவ ஸோபிதை:;
ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணை: ஸோபிதம் ஸர்வதஸ்ஸுபம்,
முநிபிஸ்ச ஸமாகீர்ணம் விஸ்மயம் பரமம் யயௌ. (154½)

சார்தியை உடைத்தான பஹுபக்ஷிம்ருகங்களோடே கூடிக்கொண்டும்
மிகவும் உன்னதங்களான வருக்ஷங்களாலே நெருக்க
மாயும் மிகக் கருத்துப் புதிதான பச்சைப்புற்களை யுடைத்
தாயும் துளசிகளாலே சூழப்பட்டும் மயில்களுடைய கூட்டங்
களோடு கூடிக்கொண்டும் இந்த்ரநீலமணிபர்வதங்களோடு
ஸமானங்களான மதித்த அனேக யானைகளோடு கூடிக்கொண்டும்
மதுபானத்தாலே மதித்த வண்டுகளை யுடைத்தான கொடிக
ளாலே சூழப்பட்டும், நீர்மலங்களாய்ப் பரிபூர்ணங்களாய் தாமஸ
புஷ்பங்களாலும் சூம்பல்களாலும் ப்ரகாசியாந்நுகொண்டு,
ஹம்ஸங்களென்ன நீர்க்காகங்களென்ன இதுகளை உடைத்தான
மஹாஸரஸ்ஸுக்களாலே ஸோபிதமாயும் முனிகளாலே வலிக்
கப்பட்டதுமான அந்த அத்ரிமஹாமுனியினுடைய ஆஸ்ரமத்
தைப்பார்த்து மிகவும் ஆஸ்சர்யத்தை அடைந்தார்.

விகடஸ்தத்வநம் ஸர்வம் பஸ்யமாந இதஸ்தத:;
ததர்ஸாத்ரிம் மஹாதேஜா ப்ரஹ்மாணமிவசாபரம். (155½)
வவந்தே சரணௌ தஸ்ய யதாகாவ்ய: ப்ரஜாபதிம்,
ப்ரணமந்தம் தமுத்தாப்ய பாதயோஸ்ஸ மஹாமதி: . (156½)
டரீஷ்வஜ்யச பாஹுப்யாம் பூஜாஞ்சக்ரே யதாவிதி,
தத: க்ருதபரீசாரம் க்ருதாஸந பரிக்ரஹம்,
அத்ரிர் மதுரயா வாசா தமித்யாஹ மஹாமுநே. (158)

விகட மஹாமுனியானவர் இப்படிப்பட்ட அந்த வனத்தை
ப்ரவேசித்து நாலு பார்ஸ்வங்களிலேயும் பாராநின்றுகொண்டு
மஹாதேஜஸ்கரான இரண்டாவது ப்ரஹ்மாவைப்போலே
ப்ரகாசிக்கிற அத்ரிமஹாமுனியைப்பார்த்து, சுக்ரன் ப்ரஹ்மாவை
ஸேவித்தாற்போலே அந்த ரிஷியினுடைய பாதங்களிலே ஸேவித்
தார். மஹாபுத்திமாயுமிருக்கிற அந்த அத்ரிமஹாமுனியானவர்
வந்தனஞ் செய்த விகட மஹாமுனியைக் கைகளாலே எடுத்து
ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு யதாசாஸ்த்ரமாகப் பூஜையைப்
பண்ணினார். பின்பு பூஜிக்கப்பட்டு ஆஸனத்திலே உட்கார்ந்
திருக்கிற அந்த விகட மஹாமுனியைக் குறித்து அத்ரிமஹா
முனியானவர் மதுரமான வார்த்தையைச் சொன்னார்.

கஸ்த்வம் கிந்நாம தே ஸௌம்ய க:பிதா தே குதோபவாந்,
ஸர்வமேதத் யதாதத்த்வம் வக்துமர்ஹஸி ஸுவ்ரத. (159)

ஸௌம்யராய் நல்ல வ்ரதத்தை உடைத்தானவரே! நீர் ஆர்? உம்முடைய நாமதேயம் என்ன? தகப்பனார் ஆர்? எவ் விடத்திலிருந்து வந்தீர்? இந்த ஸமஸ்தத்தையும் தத்த்வமாகச் சொல்லக்கடவீர்.

ருத்ர:—இத்யுத்தஸ்தம் தமுவாசேதம் விகடோத்ரிம் மஹாமுநிம், பகவந் ஸர்வமாக்யாஸ்யே யதாவத் தச் ச்ருணுஷ்வஹி. (160)

இப்படி அத்ரிமஹாமுனியினால் கேட்கப்பட்ட விகட மஹா ரிஷியானவர் அந்த அத்ரிமஹாமுனியைக்குறித்து யதாவத்தாகச் சொல்லுகிறேன்: கேளும் என்றார்.

விகட:—அஸ்தி ஜம்பூவநநாம கங்காதீரேஜதிஸோபநம், நாநாதருஸமாகீர்ணம் நாநாபக்ஷிநிஷேவிதம். (161)

ஹ்ருயானேகஸரோயுக்தம் வித்யாவத்த்விஜமண்டிதம், ஹ்ருஷ்டானேக முநீந்த்ராட்யம் புஷ்டானேகமருகத்விஜம். (162)

கங்கா தீரத்தில் அதிசபகரமாயும் அனேக வ்ருக்ஷங்களாலே நிறைக்கப்பட்டும் அனேக பக்ஷிகளோடு கூடிக்கொண்டும் மனோ ஹரங்களான அனேக ஸரஸ்ஸுக்களோடு கூடியும் வித்யா வான்களான ப்ராஹ்மணர்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்டும் ஸந்துஷ்ட சித்தர்களான முனிஸ்ரேஷ்டர்களாலே சூழப்பட்டும் ஸந்துஷ்டங்களான ம்ருகங்களென்ன பக்ஷிகளென்ன இதுகளை உடைத்தானதுமான ப்ரவித்தமான ஜம்பூவனமானது இருக்கிறது.

தத்ராஸ்தே கபிலோநாம முநி: பரம தார்மிக:, தபஸா யஸஸாசாபி யஸ்ய நாஸ்தி ஸமோ புவி. (163)

தஸ்யாஸ்தி புத்ரஸ் தேஜஸ்வீ தருணஸ்தபதாம் வர:, தஸ்யாஹ மௌரஸ: புத்ரோ விகடோநாம நாமத: (164)

விஸ்ருஷ்டஸ்தேந திஷ்டாந்தம் ப்ரவிஷ்டேநாஸ்மி பாலிஸ:, தத: ப்ரப்ருதி தத்ராந்யைர் முநிபி: பரிவர்த்தித: (165)

யதாவதுபநீதஸ்ச ததாசாத்யாபிதோஜஸ்மி தை:, தத்ரைவ ஸுசிரம்காலம் குர்வம்ஸ்தேஷாம் மஹாத்மநாம் () ஸுஸ்ருஷாமவஸம் ஹ்ருஷ்டோ முநீநாம் பாவிதாத்மநாம்.

அந்த வனத்திலே பரமதார்மிகரும் தபஸ்வியினாலும் கீர்த்தி யினாலும் பூமியில் இதராளோடு ஸமானமாகாதவருமர்ன கபில ரென்கிற மஹர்ஷியானவர் இருக்கிறார். தேஜோவானும் ரிஷி

களில் ஸ்ரேஷ்டராயும் தருணரென்று நாமத்தை உடையவராயு முள்ள அந்தக்கபிலமஹர்ஷியினுடையகுமாரருக்கு நான் குமா ரன். விகடென்னு என்று இன்னுடைய நாமம். அந்தத் தருணரானவர் லோகாந்தரத்தை அடைந்து அவராலே விடப்பட்டு அதிபாலனை நான் அன்று முதல் அவ்விடத்திலிருக்கிற ரிஷிகளால் போஷிக்கப் பட்டும் யதாஸாஸ்த்ரமாக உபநயனம் பண்ணப்பட்டும் அத்யயன பரணய் அவ்விடத்திலேயே பஹுகாலம் மஹானுபாவாளாயும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளாயுமிருக்கிற மஹர்ஷிளுக்கு ஸுஸ்ருஷை பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

தத: கதாசிந்மாரீசோ மஹாதேஜாஸ்தபோதந: (170)

ஜம்பூவநம் ஸமாகச்சத் பார்க்கவஸ்ய தித்ருக்ஷயா, யதாவத் பார்க்கவேணுத பூஜிதஸ்ஸ மஹாமதி: (171)

உபவிஷ்டஸ்ச மாரீசஸ்ச சகார விவிதா: கதா:, தத: ப்ரப்ச்ச பகவாந் பார்க்கவஸ்தம் மஹாமுநிம். (172)

பின்பு ஒருகால் தேஜஸ்வியாயிருக்கிற மாரீசரென்கிற ரிஷியானவர் பார்க்கவ மஹாரிஷியைப் பார்க்க வேணுமென்கிற இச்சையினால் ஜம்பூவநத்துக்கு வந்தார். அந்த மாரீசரானவர் பார்க்கவராலே யதாவிதியாகப் பூஜிக்கப்பட்டு ஆஸனத்தில் இருந்துகொண்டு அனேக கதைகளைச் சொன்னார். பின்பு பகவானுன பார்க்கவரானவர் அந்த மாரீசரைக் கேட்டார்.

பார்க்கவ:—யதா வதஸி மேரோஸ்த்வ மாகதோஜஸ்மீதி ஸுவ்ரத, வார்த்தா தத்ரது கா வ்ருத்தா தேவர்ஷீணம் ஸமாகமே. (173)

ஸமாக்யாஹி முநிஸ்ரேஷ்ட்ட பரம் கௌதுஹலம் ஹி மே. ()

வாரீர் நல்ல வ்ரதத்தை உடைத்தான மாரீசரே! மேரு பர்வதத்திலிருந்து வந்தவராகச் சொன்னீர். அவ்விடத்தில் தேவ ரிஷிகள் ஸமுதாயத்தில் என்ன வ்ருத்தார்தம்? அதைச் சொல் லும், எனக்குக் கேட்க மிகவும் குதூஹலம் உண்டாயிருக்கிறது.

விகட:—இத்யுத்தஸ்தம் ஸ மாரீச: ப்ரஹஸந் ப்ரத்யுவாசஹ, ஸ்ருணுஷ்வ தந் முநிஸ்ரேஷ்ட்ட யந்மாந் த்வம் பரிப்ருச்சஸி.

இந்தப்படி பார்க்கவராலே கேட்கப்பட்ட மாரீசரானவர் பார்க்கவனுக்குறித்துப் புன்கிரிப்போடு கூடிக்கொண்டு ப்ரத்யுத்

தரம் சொன்னார். வாரீர் பார்க்கவரே! உம்மாலே யாதொரு
வ்ருத்தார்தம் வினாவப்பட்டதோ அத்தைக் கேளும்.

மாரீசு:—தத்ர தேவர்த்யஸஸித்தா: மருதஸ்ச ஸவாஸவா: . ()

ஸமாகதா மஹாத்மாந: வஸிஷ்ட்டஸ்ச மஹாயஸா:,

ததோ஽ப்ரவீத் வஸிஷ்ட்டஸ்து தேஷாம் மத்யே மஹாத்மநாம்.

அந்த மஹாமேரு பர்வதத்திலே தேவரிஷிகளும் விர்த்தாள்
தேவதைகள் இந்த்ரன் பஹுகீர்த்தியுத்தரான வலிஷ்ட்டர்
இவர்கள் அனைவரும் ஏகிபவித்தார்கள். மஹானுபாவாளான
அந்த தேவரிஷிகள் தேவதைகள் மத்யையில் வலிஷ்ட்டரானவர்
சொன்னார்.

வஸிஷ்ட்ட:—துஸஸீகாநகம்நாம தக்ஷிணஸ்யாந்திஸி ஸ்திதம்,

தத்ராத்ரிதி விக்யாதோ முநிஸ்சரதிவை தப: . (177)

தஸ்ய ப்ரஸந்நோ பகவாந ஹரி: ப்ராதுர்பவிஷ்யதி.

தக்ஷிண திக்கிலே துஸஸீவனமானது ப்ரவித்தமாயிருக்
கிறது. அவ்விடத்தில் ப்ரவித்தரான அத்ரிமஹாமுனியானவர்
மிகவும் தபஸ்ஸைப் பண்ணுகிறார். அவருக்கு ஸ்ரிய:பதி
ப்ரஸன்னராய் ஸேவை ஸாதிக்கப் போகிறார்.

மாரீசு:—இத்யேவ மப்ரவீத்விப்ரோ வஸிஷ்ட்டஸ்து மஹா
முநி: . (178)

வாரீர் பார்க்கவரே! இந்தப்படி வலிஷ்ட்டர் சொன்னார்.

விகட:—இதிஹோவாச மாரீசஸ்தத்ர தச்ச மயா ஸ்ருதம்,

தச்ச்ருத்வா஽ஹம் வசோ விப்ர மாரீசஸ்ய மஹாத்மந: . (179)

த்ரஷ்டம் த்வாமிஹ வேகேந ஹ்யாகதோ஽ஸ்மி மஹாமுநே.

இப்படி மாரீசு மஹரிஷிபானவர் பார்க்கவரைக் குறித்துச்
சொல்ல நான் கேட்டு, அத்ரிமஹாமுனியே! உம்மை நான்
ஸேவிக்கவேண்டுமென்று மஹாவேகத்துடன் வந்தேன்.

ருத்ர:—ஏதச்ச்ருத்வா சுபம் வாக்யம் விகடஸ்ய மஹாமுநே:
ஹ்ருஷ்டோ஽த்ரிதிஹோவாச தம் பரிஷ்வஜ்ய பாணிநா (180)

இப்படிக்கு விகடருடைய சுபகரமான வார்த்தையைக் கேட்டு
அத்ரிமஹாமுனியானவர் அதிஸந்துஷ்டனானென்று சொல்லி
அந்த விகடரை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு இவ்விதமாகச்
சொன்னார்.

அத்ரி:—திஷ்ட்யா த்வமிஹசாயாத: ஸ்வாகதந்தே தபோதந: . ()

வாரீர் தபஸ்ஸே தனமான விகடரே! தெய்வாதீனத்தினால்
இவ்விடத்திற்கு நீர் ஸுகமாக வந்தீர்: உமக்கு நல்வரவா?
என்று குசலப்ரச்னம் பண்ணினார்.

ருத்ர:—விகடோ஽ப்யத்ரிண தேந ஸத்க்ருதோ முநிபிஸ்ச ஸ:
ந்யவஸத் ஸுஸுகம்தைஸ்ச ஸார்த்தம் பஹ்வ்யஸ்ஸமா முநே.

அந்த அத்ரிமஹாமுனியாலே இப்படி பூஜிக்கப்பட்ட விகட
ரானவர் அவ்விடத்திலிருக்கும் முனிகளோடேகூட பஹுகாலம்
அவ்விடத்தில் வாஸம் பண்ணினார்.

இதி ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்டபுராணே மஹேஸ்வரநாரதஸம்வாதே
ஸ்ரீப்ருந்தாரண்யமாஹாத்மயே சதுர்த்தோ஽த்யாய: .

நாலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்வரவாமுநயேநம:

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

ருத்ர:—தத்ரையம் வஸதஸ்தஸ்ய ப்ருந்தாரண்யே ஸஹாத்ரிண,
விகடஸ்யது விப்ரர்ஷே பஹுவோ வத்ஸரா கதா: . (183)

அந்த ப்ருந்தாவனத்தில் அத்ரிமஹாரிஷியோடேகூட
வாஸம் பண்ணுகிற விகட மஹாரிஷிக்கு அநேக வர்ஷங்கள்
அதிக்ரமித்ததுகள்.

தத: கதாசித் ககநம் குர்வந்தீ விமலம் ஸநை:

ஆஜகாம சரத் புல்ல காஸகோஸ விராஜிதா . (184)

பின்பு ஒருகால் ஆகாஸத்தை நிர்மலமாகப் பண்ணுகிற்பதும்
விகவித்த நாணல்களால் ப்ரகாஸிப்பதுமான ஸரத்காலமானது
வந்தது.

அம்பரே வாரிதைர் முக்தே விமலே ஸஞ்சரந்ஸஸீ,

விரராஜ யதா பூர்ணே ஹம்ஸஸ்ஸரஸி ஸோபநே . (185)

பின்பு பூர்ணமான மானஸ ஸரஸ்வலிலே எந்த ப்ரகாரம்
ஹம்ஸமானது ப்ரகாசிக்குமோ, அப்படி மேதுங்களால் விடுபட்டு
நிர்மலமான ஆகாஸத்திலே சந்த்ரன் ப்ரகாஸித்தான்.

ப்ரஸந்நாஸ்ச திஸஸ்ஸர்வா: நத்யஸ்ச விமலோதகா:

பபூவுஸ்ஸத்பரிஷ்வங்காதிவ சேதாம்ஸி யோகிநாம் . (186)

ஸத்புருஷானுடைய ஸம்பந்தத்தாலே பரிசுத்தமாகும் யோகிகளுடைய மனஸ்ஸுபோலே ஸகல நதிகளும் திக்குக் களும் ப்ரஸன்னங்களாகவும் நிர்மலங்களாகவும் ஆச்சுதுகள்.

ராஜஹம்ஸாஸ்ஸநைர்பூமிமாஜக்முர் மதுராரவா;
யதா஽ந்த தமஸிக்ஷிணே ரஸ்மயோ஽ம்ருத ரோசிஷ்:. (187)

அந்தகாரம் போனவளவிலே சந்த்ரனுடைய கிரணங்கள் எப்படி ப்ரகாசத்தை அடையுமோ, அப்படி மதுரங்களான ஸப்தங்களை யுடைத்தான ராஜஹம்ஸங்கள் மெள்ளமெள்ள பூமியை ப்ரவேசித்தன.

தத: ப்ரபாதே விமலே தஸ்மிந் காலே மனோஹரே,
ஜகாம முநிபிஸஸார்த்தம் ப்ராதஸ்ஸந்த்யா முபாலிதம். (188)

பின்பு அதிநிர்மலமாயும் அதிமனோஹரமாயுமிருக்கிற அந்த ப்ராதக்காலத்திலே அந்த அத்ரியானவர் அனேகம் ரிஷிக ளோடே கூட ப்ராதஸ்ஸந்த்யை பண்ணுகைக்குப் புறப்பட்டார்.

ததோ கத்வேந்த்ரதீர்த்தாக்யம் ஸரஸ்ஸரஸிஜாவ்ருதம்,
க்ருதஸ்ந்த்யாவிதிஸ் தைஸ்ஸ ஸ்வமாஸ்ரமமுபாகமத். (189)

பின்பு அந்த அத்ரியானவர் தாமரஸ புஷ்பங்களோடே கூடின இந்த்ரதீர்த்தமென்கிற பேரை உடைத்தாயிருக்கிற ஸரஸ்ஸிலே ஸ்னானம் பண்ணி ஸந்த்யாவந்தனாகையுமும் நிறைவேற்றி மறுபடியும் தம்முடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தார்.

ஸ்வமாஸ்ரமமுபாகம் ஹுதஹ்வயஹுதாஸந:
ஸுபவிஷ்டஸ்ஸ தைஸ்ஸார்த்தம் சகார விவிதா: கதா:. ()

இப்படி தம்முடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து ஒளபாஸனாகி களை நிறைவேற்றி அந்த ரிஷிகளோடேகூட ஆஸனத்தில் இருந்துகொண்டு நானாவிதமான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

ஏதஸ்மிந்நந்தரே ஸப்த: ப்ராதூராஸீந்மனோஹர:
தூர்யநாதாஹசரிதோ மஹாகமரதுந்துபே:. (191)

புஷ்பவ்ருஷ்டிஸ்ச பதிதா ககநாத்ஸுமனோஹரா,
ஸேந்த்ரா தேவூர்ஷயஸ்சைவ ஸகிந்நரமஹோரகா:. (192)

ப்ரவ்ருத்தக்ருத்தாஸ்ச ததா ஜகுரப்ஸரஸோ஽ம்பரே,
ஸோ஽தீர்ப்யத தாந்த்ருஷ்ட்வா தேவாந் ஸுருத்வாச தத்த்வநிம்.
பரம் விஸ்மயமாபந் உததிஷ்ட்டத் ஸஹைவ தை:. (193)

இதுகடுவே அதிஸ்ராவ்யமான தூர்யாதி வாத்யங்களோடே கூடின தேவ தூந்துபிழினுடைய ஸப்தமானது கேட்கப்பட்டது. இன்னம் ஆகாஸத்திலின்றுமும் அதிமனோஹரமான புஷ்பவ்ருஷ்மானது உண்டாச்சது. ஆகாஸத்தில் தேவேந்த்ரனும் தேவதைகளும் ரிஷிகளும் கின்னரர்களும் உரகர்களும் வந்தார்கள். அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் நடனம் செய்தார்கள். அந்த அத்ரியானவர் அந்த ஸப்தத்தையும் கேட்டு அந்த தேவதைகளையும் பார்த்து மிகவும் ஆஸ்ரயயுக்தராய் அவர்களோடேகூட எழுந்திருந்தார்.

அதோத்தாய மஹாதேஜாஸ் ஸிஷ்யை: பரிவ்ருதைஸ்த்தா,
விலோகயந் திஸ்ஸஸர்வாஸ்தஸ்த்தேள தத்ர மஹாமுநி: (194)
பின்பு குழந்துகொண்டிருக்கிற சிஷ்யர்களோடேகூட மஹாதேஜஸ்கராயும் மஹாமுனியாயுமிருக்கிற அத்ரி எழுந்து நாலு திக்குக்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

ததஸ்தஸ்யாக்ரதோ விப்ர ப்ராங்முகஸ்ய மஹாமுநே:
ப்ராதூர்பூவ ருசிரம் விமானம் ஸுரீர்யஸந்நிபம். (195)

கிங்கிணீஜால ஸந்நத்தம் வைரீர்யமயதோரணம்,
தப்தகாஞ்சந சித்ராங்கம் முக்தாஜாலவிபூஷிதம். (196)

வாரீர் நாரதரே! கிழக்கு முகமாயிருக்கிற அத்ரி மஹர்ஷி பிழனுடைய முன்னே ஸுரீர்யனோடே ஸமானமாயும் கிங்கிணிகளுடைய ஸமுஹத்தோடே கூடிக்கொண்டும் வைரீர்யமயமான தோரணங்களோடே கூடியும் உருக்கப்பட்ட பொன்போன்ற ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயும் முத்து ஸரங்களாலே அலங்கரிக்கப் பட்டுமிருக்கிற விமானமானது உண்டாச்சது.

ஸ ததர்ஸ ததஸ்தஸ்ய பார்ஸ்வயோருபயோரபி,
வீஜந்தேள சாமரே திவ்யே ஷேமதண்டே மனோஹரே. ()

அரஜே வாஸஸீ ஸுக்ஷிமே வஸானே தீர்க்கபாஹுகளே,
புருஷாவமரப்ரக்ரயேள ஸர்வாபரண பூஷிதேள. (198)

அந்த விமானத்தினுடைய உபய பார்ஸ்வங்களிலேயும் பரிசுத்தங்களான வஸ்த்ரங்களை உடுத்துக்கொண்டு ஸர்வாபரண பூஷிதாளாயும் நீண்ட கைகளை உடைத்தாயும் ஸ்வர்ணதண்டங்களோடே கூடின சாமரங்களை வீசிக்கொண்டுமிருக்கிற தேவதைகளேக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்ட்டாளான இரண்டு புருஷர்களை அத்ரி யானவர் பார்த்தார்.

ததஸ்தஸ்ய மஹாபாகோ விமானஸ்யார்க்க ரோசிஷ: (199)
ப்ருஷ்ட்டதோ஽பஸ்யதத்யுக்தம் உத்யந்தமீவ பாஸ்கரம்,

தைத்ய தானவதார்ப்பகநம் வைநதேயம் மஹேளஜஸம். (200)

பின்பு அத்ரியானவர் ஸூர்யஸமமான கார்தியை யுடைத்
தான அந்த விமானத்தினுடைய பின் பக்கத்தில் உக்ரமாயும்,
உகித்திருக்கிற ஸூர்யனைப்போலவும் தைத்யாளென்ன தானவா
ளென்ன இவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்காநின்றும் மஹத்
தான தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாயுமிருக்கிற கருடனைப் பார்த்தார்.

புரதோ஽ஸ்ய விமானஸ்ய தப்தசாமீகராபயா,
விராஜந்தம் வேத்யஸ்த்யா விஷ்வக்ஸேநமபஸ்யத. (201)

உருக்கப்பட்ட பொன்வண்ணத்தை உடைத்தான பிரம்போடே
கூடின் ஸேனைமுதலியாரையும் இந்த விமானத்துக்கு முன்னே
தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்.

அந்தம் நாம நாகேஸம் அந்தபலஸம்யுதம்,
வாமேச பார்ஸ்வேசாத்ராசுஷீத் சந்த்ரபிம்பஸமப்ரபம். (202)

சந்த்ரபிம்பஸமானமான கார்தியை உடைத்தாயும் அளவற்ற
பலங்களோடே கூடியுமிருக்கிற ஆதிசேஷனையும் அந்த விமானத்
துக்கு இடப்பார்ச்சுவத்திலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்.

ஸகாதீந் மஹாதேஜாஸ் ததோ஽பஸ்யச்ச தகூஷிணே,
பார்ஸ்வே பத்தாஞ்சலிபுடாந் பாஷ்பை: பிஷிதலோசநாந். ()

கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ஆரந்த பாஷ்பங்களை உடைத்
தாயிருக்கிற ஸனகாதி மஹர்ஷிகளையும் அந்த விமானத்துக்கு
தகூஷிண பார்ஸ்வத்திலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்.

ஸ ததர்ஸ விமானஸ்ய மத்யே பாஸ்கரரோசிஷ:,
ஆஸீநம் பரமம் தேவம் நரஸிம்ஹ ஸ்வரூபிணம். (204)

ஸாரதாப்ரப்ரதீகாஸம் ஸாரதேந்து ஸமானகம்,
ரக்தோத்பல தலாபாகுஷம் ஸடாபடல பீஷணம். (205)

நானாமணிகனாகீர்ணம் பிப்ராணம் மதுடம் மஹத்,
வஸாநம் பீதவஸகம் மத்யாஹ்நார்க்காயுதப்ரபம். (206)

சதுர்பாஹும் மஹாஸத்த்வம் பூஷ்ணோத்தம பூஷிதம்,
தந்த்ருஷ்ட்வா ஸ மஹாதேஜா தேவதேவம் மஹாமுநே. (207)

ஸம்ஹ்ருஷ்ட: பரயா ப்ரீத்யா ப்ரணாமமகரோத்தத: (207½)

வாரீர் நாரதரே! அந்த அத்ரிமஹாமுனியானவர்
ஸூர்யனைப்போலே ப்ரகாஸிக்கிற விமான மத்யத்திலே ஸரத்தால்
மேகத்தோடே ஸமானராயும் சரத்தால் சந்த்ரனைப்போலேயிருக்
கிற திருமுகமண்டலத்தையுடைத்தாயும் செங்கழுநீரிதழினு
டைய கார்திபோன்ற கார்தியை உடைத்தான திருக்கண்களை
உடைத்தாயும் பிடரிமயிர்களின் ஸமுஹத்தாலே பயங்கரராயும்
நானூர்தன்ங்களினுலே இழைக்கப்பட்ட மஹத்தான கிரீடத்தைத்
தரீயாநின்றும் மத்யாஹ்ந காலத்து ஸூர்யனைப்போன்ற பீதாம்
பரத்தைச் சாத்திக்கொண்டும் நாலுதிருக்கைகளையுடைத்தாயும்
அதிபராக்ரமத்தையுடைத்தாயும் ஸ்ரேஷ்டமான பூஷணங்க
ளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டும் மஹாதேஜஸ்ஸை உடைத்தானவரா
யும் நரஸிம்ஹஸ்வரூபியாய் விமான மத்யத்திலே எழுந்தருளி
யிருக்கிற ஸ்வாமியை அத்ரியானவர் அதிஸந்தோஷத்தை உடைத்
தானவராய் மிகவும் ப்ரீதியினுலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்.

தத: ப்ரணம்ய சோத்தாய ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டதநூருஹ:,
பஸ்யமானோ ஜகந்நாதம் ப்ரஸ்தோது முபசக்ரமே. (208½)

இப்படி தண்டன் ஸமர்ப்பித்து எழுந்திருந்து மயிர்க்கூச்சங்
களோடே கூடினவராய் ஸ்வாமியைப் பாராநின்றனாகொண்டு
ஸ்தோத்ரம் செய்ய யதன்ம் செய்தார்.

தேவதேவ மஹாபாஹோ ஜகந்நாத ஜகத்தரோ,
நமஸ்தே புண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தே விஷ்ணவே விபோ. (209½)

யத்துணை வை ஸக்யந்தே வக்தும் வர்ஷஸதைரபி,
தம் த்வாம் ஸ்தோதும் கதம் ஸக்த: ஸ்யாமஹம் புருஷோத்தம.

வாரீர் தேவாதீஸரே! மஹாபாஹுவே! ஜகந்நாயகரே!
ஜகத்குருவே! புண்டரீகாக்ஷ! ப்ரபுவே! விஷ்ணுவான உமக்கு
பூய: தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அனேக காலத்தாலும் யாதொ
ருத்தருடைய குணங்கள் ஸ்தோதாமஸக்யங்களோ, அப்படிப்பட்ட
உம்மை ஸ்தோத்ரம் பண்ண நான் எப்படி ஸக்தனுவேன்?

நிரஞ்சநாய நித்யாயாநித்யாய விமலாத்மநே,
ஸுத்தாயசாலிகாராய் த்ருஸ்யாயாத்ருஸ்யரூபிணே. (211½)

வ்யக்தாயாவ்யக்தரூபாய விமலாயாவிகாரிணே,
ஸத்யாயாஸத்யரூபாய ஸகுணாய மஹாத்மநே. (212½)

விஜ்ஞானைகஸ்வரூபாய பரமானந்தரூபிணே,
ப்ரஹ்மஸ்வரூபிணே தஸ்மை நமோ ருத்ரஸ்வரூபிணே. (213½)

விஷ்ணவே விபுதேந்தராய நமஸ்ஸக்ராத்மநே ஸதா,
ஜகஜ்ஜந்மக்ருதே தஸ்மை ஜகத்ஸ்திதிக்குதே நம:.. (214½)

வாரீர் ஸ்வாமியே! நிரஞ்சனராயும் நித்யராயும் அநித்ய-
ரூபியாயும் பரிஸுத்தராத்மாவாயும் பரிஸுத்தராயும் அவிசாரர-
ாயும் த்ருஸ்யாத்ருஸ்யரூபியாயும் அவ்யக்தராயும் வ்யக்தராயும்
ஸத்யாஸத்யரூபியாயும் குணஸஹிதராயும் ஜ்ஞானஸ்வரூபியா-
யும் ஆநந்தரூபராயும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபியாயும் ருத்ரஸ்வரூபியாயும்
விஷ்ணுஸ்வரூபியாயும் ஜ்ஞானிஸ்ரேஷ்ட்டராயும் தேவேந்த்ரஸ்வ-
ரூபியாயும் ஜகத்துக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி கர்த்தாவாயுமிருக்கிற
உம்மையும் பொருட்டு தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

ஸுராஸுராத்மநே தஸ்மை ஜகத்ஸம்ஹருதி ஹேதவே,
யமானிலாநலார்க்கேந்து க்ரஹ்நக்ஷத்ர ரூபிணே.. (215½)

நம: ப்ரபஞ்சரூபாய ப்ரக்ருத்யாத்மந் நமோஸ்துதே,
பரமாத்ம் ஸ்வரூபாய நமஸ்தேஜஸேஷேஷிணே.. (216½)

அஸேஷ ஜகதீஸாய நமஸ்தே சேஷேஸாயிநே,
கேஸவாய நமோ நித்யம் நமோ நாராயணாயச.. (217½)

மாதவாய நமஸ்துப்யம் கோவிந்தாய நமோநம:,
நமோஸ்து விஷ்ணவே நித்யம் மதுஸூதந தே நம:,
த்ரீவிக்ரம நமஸ்துப்யம் வாமநாய நமோநம:.. (219)

தேவாஸுர ஸ்வரூபியாயும் ஜகத்ஸம்ஹாரஹேதுவாயும்
யம் ஸ்வரூபியாயும் வாயு ஸ்வரூபியாயும் அக்னி ஸ்வரூபியா-
யும் ஸூர்யசந்த்ரஸ்வரூபியாயும் க்ரஹநக்ஷத்ரஸ்வரூபியாயும்,
ப்ரபஞ்சஸ்வரூபியாயும் பரமாத்ம்ஸ்வரூபியாயும் அஸேஷ-
ஸேஷியாயும் ஸகலஜகதீஸராயும் சேஷேஸாயியாயும் கேஸவ-
ராயும் நாராயணராயும் மாதவராயும் கோவிந்தராயும் விஷ்ணு-
வாயும் மதுஸூதனராயும் த்ரீவிக்ரமராயும் வாமனராயுமிருக்கிற
உம்மையும் பொருட்டு, ப்ரக்ருதிக்கு உயிராயிருப்பவரே! தண்-
டன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

ஸ்ரீதராய நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷ்கேஸாய தே நம:,
நமோஸ்து பத்மநாபாய தாமோதர நமோஸ்து தே.. (220)

லிஸ்வாய லிஸ்வரூபாய வஷ்ட்காராய வேதஸே,
ஸ்வாஹாத்மநே நமோ நித்யம் ஓங்காராய ஸ்வதாத்மநே.. (221)

நமோ வேதஸ்வரூபாய வேதவேத்யாய தே நம:,
யஜ்ஞாய யஜ்ஞாதாய யஜ்ஞபோக்த்ரேச தே நம:.. (222)

நமோஸ்து லோகதூரவே நமஸ்தே வேதயோநயே,
நித்யாய நிரவத்யாய நமஸ்தேஜநந்தஸாக்ஷிணே.. (223)

அநந்தகுணபூர்ணாய நமோஸ்துநதாய விஷ்ணவே,
நமஸ்ஸத்த்வாய ரஜஸே தமஸேச நமோநம:.. (224)

நமஸ் ஸுத்தாய முக்தாய புத்தயேச சிதாத்மநே,
ஸ்தூலாய ஸூக்ஷ்மரூபாய தூரவே லகவே நம:.. (225)

நமோ துர்லபரூபாய நமஸ்தே ஸுலபாத்மநே,
நமஸ் ஸஹஸ்ரபாதாய ஸஹஸ்ரபிரஸே நம:.. (226)

ஸஹஸ்ரசக்ஷுஷே தஸ்மை நமஸ்தேஜநந்தபாஹவே,
அச்யுதாநந்த கோவிந்த விஷ்ணே நரஹரே ஹரே.
ஜநார்த்தந ஜகந்நாத நாத துப்யம் நமோநம:.. (227½)

ஸ்ரீதரராயும் ஹ்ருஷ்கேஸராயும் பத்மநாபராயும் தாமோதர-
ராயும் ஜகத்தாயும் ஜகத்ஸ்வரூபியாயும் வஷ்ட்காரஸ்வரூபியாயும்
ப்ரஹ்மஸ்வரூபியாயும் ஸ்வாஹாஸ்வரூபியாயும் ப்ரணவஸ்வரூபி-
யாயும் ஸ்வதாஸ்வரூபியாயும் வேதஸ்வரூபியாயும் வேதவேத்ய-
ராயும் யஜ்ஞஸ்வரூபியாயும் யஜ்ஞநாதராயும் யஜ்ஞபோக்தாவா-
யும் லோககுருவாயும் வேதமூலராயும் நித்ய நிரவத்யராயும்
அநந்தஸாக்ஷியாயும் பருமல்யாணகுணபரிபூர்ணராயும் அநந்த-
ராயும் விஷ்ணுவாயும் ஸத்வராஜஸ்தமஸ்ஸ்வரூபியாயும் சுத்த-
ராயும் முக்தராயும் புத்திஸ்வரூபியாயும் சித்ஸ்வரூபியாயும்
ஸ்தூலராயும் ஸூக்ஷ்மராயும் குருவாயும் லகுவாயும் துர்லப-
ராயும் ஸுலபராயும் ஆயிரந்திருவடிசுனை யுடைத்தானவராயும்
ஆயிரந்திருக்கண்களும் ஆயிரந்திருமுடிகளும் அனேகந்திருக்கை-
களும் உடைத்தானவராயும் அச்யுதாநந்த கோவிந்த விஷ்ணு-
நரஹரி ஜநார்த்தன ஜகந்நாதாதி திருநாடங்களை உடைத்தானவ-
ராயுமுள்ள தேவரீரைத் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறேனென்று அத்ரி-
யானவர் ஸ்தோத்ரம் செய்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்.

இதி ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்டபுராணே மஹேஸ்வரநாரத
ஸம்வாதே ஸ்ரீப்ருந்தாரண்யமாஹாத்மயே பஞ்சமோத்தியாய:..

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்வரவாமுநயேநம:

ஆளுவது அத்யாயம்.

ருத்ர:—இதி ஸ்துவந்தம் தேவர்க்ஷே முரித்தம் பரமௌஜஸம்,
ஸ்தோத்ராவஸானே தேவே: ஸ்ரிக்ரமேததுவாசஹ. (228½)

வாரீர் நாரதரே! இப்படி ஸ்துதி பண்ணுகிற மஹாதேஜஸ்
கரான அந்த அக்ரிமஹாரிஷியைப் பார்த்து ஸ்தோத்ரந்தத்
திலே தேவாதிபதியாயிருக்கிற அழகிய சிங்கரானவர் ஸ்ரேஹ
யுத்தமாயிருக்கும்படி ஸ்ரீஸூக்தியை இப்படி அருளிச் செய்
தார்.

ஸ்ரீபகவாந்:—ப்ரஸந்நோஸ்மி மஹாபாக தவாஹம் முரிஸத்தம்,
தபஸாந்நயலப்யேந ஸ்தோத்ரேணச விஸேஷத: (229½)

வாரீர் மஹானுபாவரான அக்ரியே! இதராளாலே செய்யக்
கூடாததான உம்முடைய தபஸ்விலுமும் விசேஷமான ஸ்துதி
யிலுமும் ப்ரஸன்னானேன்.

ஸ்தோத்ரேணானேந யோ நித்யம் மாமர்ச்சயதி மாநவ:
தஸ்மை தத்யாமஹம் நித்யம் மஹர்க்ஷே மாமகம் பதம். (230½)

வாரீர் அக்ரியே! எந்த புருஷனுனவன் என்னை இந்த
ஸ்துதியினால் பூஜிக்கிறானே, அவன்பொருட்டு என்னுடைய
நித்யமான பதத்தைக் கொடுப்பேன்.

யத்யப்யஹம் மஹாபாக ஜாநாம்யேவ தவேப்ஸிதம்,
ததாபீச்சாமி பலத: ஸ்ரோதுந் தந் முரிஸத்தம். (231½)

வாரீர் முனிஸ்ரேஷ்ட்டரான அக்ரியே! உம்முடைய
இஷ்டத்தை நான் அறிவேன், ஆனாலும் உம்மைக்கொண்டு கேட்க
இச்சிக்கிறேன்.

ருத்ர:—ஏவம் வதந்தம் ஸமுநிர் வாஸுதேவம் ஸநாதநம்,
பத்தாஞ்சலிபடோ மந்தம் இதமாஹ சுபம் வச: (232½)

அந்த அக்ரி மஹாமுனியானவர் இப்படி அருளிச்செய்த
ஸனாதனராயும் வாஸுதேவராயுமிருக்கிற அழகிய சிங்கரைக்
குறித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு மந்தமாயும் சுபகரமாயுமிருக்கிற
வார்த்தையை இப்படி சொன்னார்.

அத்ரி:—தந்யோஸம்யங்குஷ்ரீதோஸ்மி யஸ்யமேத்வம்
மஹாபஜ,
ப்ரஸந்நோ பகவந்நய வதஸீத்தம் ஜகத்குரோ. (233½)

யதீச்சஸி மமஸ்ரோதம் வசஸ்த்வம் புலநேஸ்வர,
ஸ்ருணுஷ்வ ஸுமஹாபாஹோ! கத்யாமி ததவ்யயம். (234½)

ஹே மஹாபாக்ராமசாலியே! ஜகத்குரோ! ஷாட்குண்ய
பரிபூர்ணரே! இப்போது யாதொரு அடியேன்விஷயத்தில்
ப்ரஸன்னராய்க்கொண்டு இந்த ப்ரகாரம் அருளிச் செய்கிறதோ,
அப்படி சொல்லப்பட்ட நான் தன்யனாயும் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட
வனாயும் ஆனேன். வாரீர் ஜகந்நாதரே! எந்த வ்ருத்தார்த்தத்தை
என்னைக்கொண்டு கேட்க வேணுமென்று இச்சிக்கிறீரோ, அந்த
வ்ருத்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

தவ ஸந்தர்ஸநேநைவ க்ருதக்ருத்யோஸ்மி ஸாம்ப்ரதம்,
ததாபி கிஞ்சித் வக்தவ்யமஸ்தி தச்ச்ருணு கேஸவ. (235½)

வாரீர் விரோதி நிரஸனஸ்வபாவரே! தேவரீருடைய ஸேவை
யால் தானே இப்போது நான் தன்யனானேன். ஆனாலும் சொல்
லத்தக்கதான ஒரு விண்ணப்பத்தைக் கேளும்.

மேதோஸ்ருக்ப்யுலிண்மூத்ர ஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்திபந்தநம்,
ந தர்த்தம் குத்ஸிதம் லோகே ஸரீரமிதமுத்ஸஹே. (236½)

ததத்ய த்வாம் ப்ரபந்நோஸ்மி முக்திம் மே தாதாமர்ஹஸி,
வஸ்தும் ஸுக்ஷணமபீஹாத்ய நசுகுமாயி மஹீதலே. (237½)

கொழுப்பு எலும்புகள் ரக்தம் சவுர்த்தண்ணீர்கள் மலமூத்
ராதிகளாலே கட்டப்பட்டும் குத்ஸிதமாயுமிருக்கிற இந்த சரீ
ரத்தை தரிக்கைக்கு சக்தனல்லேன். இந்த பூமண்டலத்தில்க்ஷண
காலமும் வாஸம் பண்ணப்பொறேன். ஆகையால், தேவரீரைக்
குறித்து ப்ரபத்தி பண்ணலானேன். என்பொருட்டு முக்தியைக்
கொடுக்கக் கடவீர்.

இதஞ்சாபி வசோ தேவ ஸ்ரோதுமர்ஹஸி மாமகம்,
தாதுஞ்ச மத்க்ருதேஸ்யாபி ஜாலேஸ்து ஸுமஹாமதே:
முக்திமர்ஹஸி தேவேஸ ப்ரஸந்நோ யதி மாதவ. (239)

வாரீர் ஸ்ரிய:பதியே! இன்னம் ஒரு அடியேனுடைய
விண்ணப்பத்தைச் செவிசாத்தியருள வேணும். பின்னையும்
அடியேன்விஷயத்தில் தேவரீர் ப்ரஸன்னரானது உண்டானால்
மஹா புத்திமானான இந்த ஜாலி மஹர்ஷிக்கும் அடியேன் நிமித்த
மாய் முக்தியை க்ருபை செய்தருள வேணும்.

ருத்ர:—இத்யேவமுத்தவந்தந்தம் அத்ரிம் பாவகஸந்நிபம்,
உவாச தேவதேவேஸோ முநிம் முநிவரோஸ்யய: (240)

நித்யரான ஸ்வாமியானவர் இப்படி சொல்லாநிற்கிற அக்னி
ஸமானரான அந்த அத்ரியைப் பார்த்து அருளிச் செய்தார்.

பூரீபகவாந்—தத்ததைவ கரிஷ்யாமி யதா வதஸி ஸுவ்ரத,
ஸர்வதைவ மஹாபாக ப்ரஸந்நோ2ஸ்மி நஸம்ஸய:. (241)

வாரீர் நல்ல வ்ரதத்தை உடைத்தானவரே! ஸர்வ ப்ரகாரத்
தாலும் ப்ரஸன்னனானேன். ஸம்சயம் இல்லை. ஆகையால், நீர்
சொன்னபடி செய்கிறேன்.

அஹமத்ரைவ வத்ஸ்யாமி சிரம் ரம்யே தவாஸ்ரமே,
தவஷேதோர்மஹாபாக அந்யேஷாஞ்சாபி முக்தித:. (242)

உம்முடைய நிமித்தமாக இதராளான ஸகல ஜனங்களுக்கும்
முத்தியைக் கொடுக்கிறவனாய்க்கொண்டு ரம்யமான இந்த உம்மு
டைய ஆச்ரமத்திலே வெகுகாலம் வலிக்கிறேன்.

அயம் மனோஹரோ தேஸஸ்ஸம்புல்லதுலஸீவந:,
நாகாதருகனோபேதஸ் ஸர்வதஸ் ஸுகமாருத:. (243)

நாலு பக்கத்திலையும் ஸுகமான காற்றை உடைத்தாயும்
அனேக வருஷஸமுஹங்களுளோடே கூடியும் விகலித்த துலஸீ
வனத்தை உடைத்தாயுமிருக்கிற இந்த ப்ரதேசம் அதிமனோ
ஹரமாயிருக்கிறது.

ஸரஸ்சேதம் மனோஹாரி புல்லபங்கஜகைரவம்,
ஹம்ஸ ஸாரஸ ஸந்நாதம் அதிசீதாமலோதகம். (244)

விகலித்த தாமரஸ புஷ்பங்கள் ஆப்பங்கள் இவைகளை
உடைத்தாயும், ஹம்ஸங்களென்ன ஸாரஸபக்ஷிகளென்ன இவை
களுடைய சப்தங்களோடே கூடிக்கொண்டும் அதிசீதலமாயும்
நிர்மலமாயுமிருக்கிற உதகங்களோடு கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற
இந்த ஸரஸ்ஸானது அதிமனோஹரமாயிருக்கிறது.

இமேச முநயஸ் ஸர்வே விதுதாஸேஷ கல்மஷா:,
வஸந்த்யத்ர மஹாத்மானோ யேசமே ஸம்ஸிதவ்ரதா:. (245)

எந்த ரிஷிகள் என் பொருட்டு தீக்ஷணமான வ்ரதத்தை
உடைத்தானவர்களாக வாஸம் பண்ணுகிறார்களோ, இவர்கள்
பின்னையும் போக்கடிக்கப்பட்ட ஸகல பாபங்களை உடைத்தான
வர்களான மஹானுபாவர்கள்.

மனோஜ்ஞஸ்ததயம் தேஸோ வாஸாய மம ரோசதே,
த்விபரார்த்தாவஸாநம்வா யாவத்த்விஜ பவிஷ்யதி.
தாவதத்ரைவ வத்ஸ்யாமி லோகாநாம் ஷ்ரிதகாம்யயா. (246½)

இப்படி மனோஹரமான இந்த ப்ரதேசத்திலே வாஸம்
பண்ண எனக்கு ருசிக்கிறது. ப்ரஹ்மகல்பபர்யந்தம் ப்ரஜா
ஸௌக்யத்தையும்பொருட்டு வலிக்கப்போகிறேன்.

ஸம்ஸார மருகாந்தார பரீவர்த்தக கேதிநாம்,
தேஹிநாம் க்லேஸகிந்நாநாம் ஷ்ரிதாய ஹதசேதஸாம். (247½)

ஸம்ஸாரமாகிற மருகாந்தாரத்திலே ஸஞ்சாரத்தாலே உண்
டான தாபத்ரயாதாராளாயும் பகவதலாபக்லேசத்தினாலே கின்ன
ளாயும் புத்திஹீனராயுமிருக்கிற மனுஷ்யாளுடைய ஷ்ரிதத்தை
யும்பொருட்டு வலிக்கிறேன்.

கர்மண துக்கஸம்ப்ராப்தி: து:கேந க்ரோதஸம்பவ:,
க்ரோதாத்ஜ்ஞாநஸம்ப்ராப்தி ரஜ்ஞாநாத் துஷ்க்ருதம்பவேத்.
ஏவமேவ நராஸ்ஸர்வே ப்ராம்யந்தி பவஸாகரே. (249)

கர்மத்தாலே துக்கம் உண்டாகும். துக்கத்தாலே க்ரோதம்
உண்டாகும். க்ரோதத்தாலே அஜ்ஞானம் உண்டாகும். அஜ்ஞா
னத்தாலே பாபம் உண்டாகும். இப்படியே மனுஷ்யன் ஸம்
ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்திலே சுழலுகிறார்கள்.

அஜ்ஞாநக்ரோதஸம்பூத துஷ்க்ருதைந்து:கபீடிதா:,
நலிஜாநந்தி மாமேவம்வித மீத்ருக் வ்யவஸீதிதா:. (250)

ஸர்வேச து:கஸந்த்ப்தா மாநவா முடசேதஸ:,
ஈத்ருஸே ஜகதிஹ்ஸம்மிக் து:கஸோகபராயணே. (251)

அஜ்ஞானத்தாலும் கோபத்தாலுமுண்டான பாபம் உண்டு,
அத்தாலுண்டான துக்கவிசேஷங்களாலே பீடிதாளாய் துக்க
ஸோகமயமான இப்படிப்பட்ட இந்த ஜகத்திலே இப்படிப்பட்ட
என்னை அறியாமல் வலிக்கிறார்கள்.

துர்லபஸ்ஸஹி தர்மாத்மா யோமாம் வேத்தி ஸநாதநம்,
கஸ்யசித் க்வசிதேவேஷ தர்மே புத்தி: ப்ரஜாயதே. (252)

திஷ்ட்யா தர்மாதவாப்நோதி ஹ்யர்த்தந் யதி நர: க்வசித்,
காமாய யததே நூநம் அர்த்தந் ப்ராயச மாநவ:,
அபவர்க்காய வைவாஸ்தி யதமானோ மஷீதலே. (253½)

அனுகூலமான என்னை அறியத்தக்க மஹானுபாவன் துர்ல
பன். இந்த லோகத்திலே ஓரிடத்தில் ஒருவனுக்கு தர்மத்தில்
புத்தி உண்டானால் அந்த தர்மத்தாலே அர்த்தத்தை அடைந்து
காமத்தையும் பொருட்டு யத்னிக்கிறான். இந்த பூமியிலே
மோக்ஷத்திலே யத்னமுடையவன் இல்லை.

தக்கதாசித் க்வசித் விப்ர ஜ்ஞாநீ ஜாயேத வைபுலி,
பஹுஹம் ஸஹஸ்ராணி மாமாராத்ய விதாநத:. (254½)

தஸ்ய பாபாநி பூயாம்ஸி யத்யபி ஸ்யுர்த்வீஜோத்தம,
க்ஷமாமி தாநி ஸர்வாணி தஞ்சாஹம் நக்ஷிபாம்யத:. (255½)

வாரீர் அத்ரியே! பூமியிலே ஒருகால் ஓரிடத்தில் அனேக ஜன்மங்களிலே என்னை ஆராதித்து ஜ்ஞானி உண்டானேயானால் அவனுக்குப் பாபங்கள் கிடையாது. யத்யபி உண்டானாலும் அதுகளை நான் போக்கடிக்கிறேன். அந்த புருஷனை அதோ லோகத்தில் ப்ரவேசிப்பியாமல் நானே ரக்ஷிக்கிறேன்.

கதாசிதபி நாதர்மே தஸ்ய புத்தி: ப்ரஜாயதே,
ப்ரமாதாத் யதித்ருர்யாத்வை கிஞ்சித் தந்நாஸ்யாம்யஹம்.(256½)

அப்படிப்பட்டவனுக்கு அதர்மத்தில் ஒருகாலும் புத்தி உண்டாகிதில்லை. ப்ரமாதத்தாலே ஒருகால் கிஞ்சித்து உண்டானாலும் அதை நான் போக்கடிக்கிறேன்.

நபயம் க்வசிதப்யஸ்தி மத்பக்தாநாம் மஹாத்மநாம்,
தேஷாம் பிப்யதி ரக்ஷாம்ஸி பிஸாசாஸ்சைவ தாநவா:. (257½)

மஹாத்மாக்களான என்னுடைய பக்தாளுக்கு ஓரிடத்திலும் பயம் இல்லை. என் பக்தாளைக் கண்டால் பிசாசுங்க ளென்ன ராஷ்டிரஸர்களுென்ன அஸுரர்கள் என்ன இவர்கள் பயப்படுவார்கள்.

தேஷாம் தர்ஸநமாத்ரேண பத்தாஞ்சலிபுடா முநே,
அபஸர்ப்பந்தி தூதாஸ்ச யமஸ்ய பய மோஹிதா:. (258½)

என்னுடைய பக்தாளுடைய ஸேவை மாத்ரத்தினாலேயே யமதூதர்கள் பயமோஹிதாளாய்க் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு தூர விலகிப்போகிறார்கள்.

த்ருஷ்ட்வா ஸர்வே நமஸ்யந்தி மத்பக்தாந் தேவதாகண:,
பூஜ்யாஸ்தேஷு மஹாத்மாநஸ் ஸர்வலோகஹிதைஷிண:. ()

ஸகல லோகஹிதசிந்தகர்களாயும் பூஜ்யாளாயும் மஹாத் மாக்களாயுமுள்ள என்னுடைய பக்தர்களை ஸகலமான தேவஸமு ஹங்களும் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள்.

நிந்தாம் யஸ்து கரோத்யேஷாம் மத்பக்தாநாம் விமூடதீ:,
குலபந்து ஸமாசாரைஸ் ஸயாதி நரகாயுதம். (260½)

எந்த புருஷனைவன் மூடனுக்கொண்டு என்னுடைய பக்தாளை நிந்திக்கிறானோ, அவன் குலபந்துக்களோடுகூட நர குத்தை அடைவான்.

குலீநமகுலீநம்வா ஸுஸீலம்வாபஸீலீநம்,
துர்வ்ருத்தம்வா ஸுவ்ருத்தம்வா மத்பக்தம் நைவ நிந்தயேத்.()

என்னுடைய பக்தன் குலீனனானாலும் துஷ்குலஜாதனான லும் நல்ல ஸ்வபாவ முடையவனானாலும் துஸ்ஸ்வபாவனானாலும் ஆசார முடையவனானாலும் துராசாரனானாலும் அவனை நிந்திக்க வொண்ணாதிறே.

ஸுசிஸ்ஸர்வகலாதகேஷா யதாவத்ஸாங்க வேதவித்,
மத்பக்தஸ்சாப்யகுசலஸ் தயோரேஷ வரோ முநே. (262½)

ஸகலவித்யாபாரீனானாயும் பரிஸுத்தனாயும் ஸாங்கவேத வித்தாயுமிருக்கிற புருஷனைக்காட்டிலும் அகுசலனான என் பக்தன் ஸ்ரேஷ்டன்.

அர்த்தகாம பரா யேயே யம்யம் தேவமுபாஸதே,
தேஷாமப்யஹமேவைகோ தத்யாம்தத்தத்முகேந தத். (263½)

எந்த புருஷர்கள் அர்த்தகாமபராளாய் எந்தெந்த தேவ தையை உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு நானே அந்தந்த ரூபி யாய்க் கொண்டு அந்தந்த பலன்களைக் கொடுப்பேன்.

யேச மாமேவ யாசக்தே ஹ்யர்த்த காமௌ நரா புலி,
தேஷாமபி மஹாபாக தத்ததேவ ததாம்யஹம். (264½)

எந்த புருஷன் என்னை அர்த்தகாமவிஷயங்களுக்காக ஆஸ்ரயிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு நான் அந்த பலத்தைக் கொடுப்பேன்.

தர்மார்த்தகாம மோக்ஷாக்யா: புருஷார்த்தாஸ் சதுர்விதா:,
தேஷாஞ்ச ஸுமஹாத்மாஸௌ மோக்ஷகாங்க்ஷீ விபிஷ்யதே

மத்பக்தஸ்து மஹாத்மாஸுள ப்ராணை: ப்ரியதரோ மம,
ஏகாந்ஜீபூஜநீயஸ்ச ஸேவ்யஸ்சைவ ஜந்ஷமதாம். (266½)

லோகத்தில் புருஷார்த்தங்கள் தர்மமென்றும் அர்த்தமென் றும் காமமென்றும் மோக்ஷமென்றும் நாலுவிதங்கள். அதுங் குள்ளே மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவன் மஹாத்மாவாய் விலக்ஷணனாவன். இப்படிப்பட்ட மாஹாத்மயமுண்டான மஹானு பாவனைவன் என்னுடைய பக்தன். அவன் எனக்கு மிகவும்

இஷ்டனையும் பரமைகார்தியாயும் பூஜிக்கத்தக்கவனாயும் லோகங்க ளுக்கு ஸேவிக்கத்தகுந்தவனாயுமாவான்.

தவந்து ஜித்வேந்த்ரியக்ராமம் நிஸ்ஸ்ப்ருஹோ஽ந்யேஷு
[வஸ்துஷு] மயிபக்திமதீவோக்ராமம் க்ருதவாந் முநிஸத்தம. (267½)

தவ தாஸ்யாம்யஹம் முக்தீம் ப்ரஸந்நஸ்சாஸ்மி தேப்ருஸம்,
யந்நித்யம் லிமலம் சுத்தம் தத்பதம் யாஹி மாசிரம். (268½)

வாரீர் அத்ரியே! நிர் இந்த்ரிய ஸமுஹங்களை ஜயித்து இதரவிஷயங்களில் ஆஸாரஹிதருமாய் என் விஷயத்தில் பரிபூர் ணமான பக்தியையும் செய்தீர். ஆகையால் உம்விஷயத்தில் அனுக்ரஹமுள்ளவனான நான் உமக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறேன். பரிஸுத்தமாயும் ஸாஸ்வதமாயுமிருக்கிற பரமபதத் தைச் சீக்கிரமாக அடையக்கூடவீர்.

இத்யுக்தஸ்து முஹூர்த்தேந ஸமுநிர்ஜாலிநாஸஹ,
தத்யாஜ தேஹம் தேவர்க்ஷே த்வசம் ஜீர்ணமிவோரக:.(269½)

பின்பு அந்த அத்ரிமஹாமுனியானவர் ஸ்வாமியினால் இப் படி சொல்லப்பட்டவராய் ஜாலிமஹர்ஷியுடனேகூட, ஸர்ப்பமா னது ஜீர்ணமான தேகலை விடுமாபோலே ஸரீரத்தை விட்டார்.

ஸவிஸ்ருஜ்ய ஸரீரந்து தருணாதித்யஸந்நிப:,
லிமாநேநார்க்கவர்ணேந பஸ்யதாஞ்ச திவேளகஸாம். (270½)
ப்ரயயேள பரயா லக்ஷ்மியா பூஜ்யமாநஸஸஹர்ஷிபி:,
த்ரிவிஷ்டபம் மஹாதேஜாஸ் தூர்ணம்வை ஜாலிநாஸஹ. ()

அந்த மஹர்ஷியானவர் இப்படி தேஹத்தை விட்டு ஸூர் யன் போலே ப்ரகாஸமான விமானத்தில் தேவதைகள் பாராநிற்க மஹர்ஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டவராய் பாலஸூர்யஸமராய்க் கொண்டு அதிஸோபாஸம்பந்தராய் ஜாலிமஹர்ஷியோடேகூட ஸீக்ரம் பரமபதத்தை அடைந்தார்.

ததாப்ரப்ருதி தத்ரைவ தேவதேவோ ஜகத்க்ரு:,
துலஸீகாநநே ரம்யே பூஜ்யதே ஸர்வதைவதை:.. (272½)

கர்மபூமேள மதுஷ்யாணம் ஷ்ரிதாயார்ச்சாத்மநா ஸ்வயம்,
லிஹாய பரமந்தாம தச்ச நிர்மலமவ்யயம். (273½)

ஸர்வலோக குருஸ்ஸர்வ கதஸ்ஸர்வேஸ்வரோஹரி:,
காருண்யாத் கருணாவாஸோ வர்த்ததே஽தர மஹாமுநே.(274½)

அன்று முதல் மனோஹரமான ப்ருந்தாவனத்தில் ஸகல தேவதைகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டு லீலாவிபூதிகளிலுள்ள ஸகல ஜனங்களுடைய ஹிதத்தின் பொருட்டு ஸகலலோககுருவாயும் ஸர்வவ்யாபராயும் ஸகல நியாமகராயுமிருக்கிற ஸ்ரிய:பதியான வர், நிர்மலமாயும் நித்யமுமான பரமபதத்தைவிட்டு இவ்விடத்தில் அர்ச்சாஸூரியாய் நிர்ஹேதுக க்ருபாவிசேஷத்தாலே வலிக்கிறார்.

இதி ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்டபுராணே மஹேஸ்வரநாரத ஸம் வாதே ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மயே ஷஷ்ட்டோ஽த்யாய:.

ஆருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்வரவாமுநயேநம:

ஏழாவது அத்தியாயம்

ருத்ர:—பூயளவபுநர்வாக்யம் ஸ்ருணுஷ்வஸுமஹாமதே,
வக்ஷ்யாமியதஸேஷேண ஸமாஷ்ரிதமநாமுநே. (275½)

புத்திமானான நாரதரே! பின்னையும் விசேஷமாகச் சொல்லு கிற வார்த்தையை நிச்சலமான சித்தத்தையுடையராய்க் கேளும்.

புரா த்ரேதாயுகே விஷ்ணுர் ஜாத இக்ஷ்வாகுஸந்ததேள,
ராமோ மாநவருபேண ரக்ஷஸாம் நிதநயஷி. (276½)

முன்னே த்ரேதாயுகத்திலே ஸ்ரிய:பதியானவர் ராக்ஷஸ வதார்த்தமாக இக்ஷ்வாகுவம்ஸத்திலே ராமரென்று நாமமுடைய வராய் மனுஷ்ய ரூபியாய் அவதரித்தார்.

ஸ நிஹத்ய ஸ்வவீர்யேண ராவணம் ராக்ஷஸேஸ்வரம்,
ஸமித்ரபுத்ரம் ஸாமாத்யம் ப்ராப்தவாந் ஜாநகீம் புந:.. (277½)

பின்னையும் அந்த ஸ்வாமியானவர் (ஸூர்யகுமாரனான ஸூக்ரீவனை மந்த்ரியாக அடைந்து) தம்முடைய பராக்ரமத் தாலே ராக்ஷஸேஸ்வரனான ராவணனைப் புத்ரமித்ர மந்த்ரிஸஹி தனாக ஸம்ஹரித்துத் திரும்பியும் லீதையை அடைந்தார்.

ஸக்ருத்வா ஸுசிரம் காலம் ராஜ்யம் தர்மேண ராகவ:,
ஸ்வஸ்தாநமகமத் பூயோ ப்ராத்ருபிஸ்த்ரிபிரந்வித:.. (278½)

அனந்தரம் அந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனானவர் பஹுகாலம் ந்யாயமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்து திரும்பியும் ப்ராதாக்க ளோடே பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

தஸ்மிந் ப்ராப்தே தீவம் ராமே ஸமித்ரப்ராத்ருபாந்தவே,
பாண்ட்யேஷு பாண்டரோநாம பர்வதஸ்சித்ரதாதுக: (279½)

தஸ்மிந் ஸஸபதோநாம தபோஜபராயண:,
கஸ்சிதாஸீந்முநிவரோ நியதேந்த்ரிய மாநஸ:,
தபஸ்சசார ருசிரம் ஹுதஹவ்யவஹப்ரப: (281)

இப்படிக்கு அந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனானவர் இளைய
பெருமானென்ன பந்துக்களென்ன இவர்களோடேகூட பரம
பதத்துக்கு எழுந்தருளினார். இது நிற்க: அப்போது பாண்ட்ய
தேசங்களிலே கைரிகாதிதாதுக்களோடே கூடின பாண்டர
மென்று பெயரையுடைய ஒரு பர்வதம் உண்டு. அதில் தபஸ்
விலேயும் ஜபத்திலேயும் ஆஸக்தி யுத்தராயும் இந்த்ரிய ஜய
முள்ளவராயும் அக்னிதல்யமான கார்த்தியையுடையவராயுமுள்ள
ஸஸபதரென்று பெயரை உடைத்தான ஒரு முனிஸ்ரேஷ்ட்ட
ரானவர் மனோஹரமான தபஸ்ஸைப் பண்ணினார்.

தஸ்மிந் சரத்யதீவோக்ரம் தபஸ்ஸஸபதேமுநௌ,
ஸேந்த்ரா தேவகணாஸ்ஸர்வே ஜாதஸங்காஸ்ததோ஽பவந். ()
ததஸ்ஸமேத்ய தே ஸர்வே தேவாஸ்ஸாக்நிபுரோகமா:,
அப்ருவந் மதுரம் வாக்யம் ஹேலாம்நாமாபஸ்ரோவராம். (288)

அந்த ஸஸபதமஹாரிஷியானவர் அதுயுகமான தபஸ்
ஸைப் பண்ணுகிறவனவில், இந்த்ரன் முதலான தேவதைகள்
அவரிடத்தில் பயத்தையுடையவர்களானார்கள். பின்பு அக்னி
முதலான அந்த தேவதைகளானவர்கள் ஒன்று கூடி ஹேலை
யென்கிற பெயரை யுடைய அப்ஸரஸ்ஸைப் பார்த்து மதுரமாக
ஒரு வார்த்தை சொன்னார்கள்.

தேவகார்யமீதம் பத்ரே! த்வயா கர்த்தவ்யமத்ய ஹி,
த்வம்வை ஸுகுஸலா ஸௌம்யே ந்ருத்தகீதகலாஸுச. (284)
தத்கத்வா பாண்டரம் ஸீக்ரம் பர்வதம் தாதுமண்டிதம்,
முநிஸ்ஸபதஸ்ஸோ஽யம் வஸமாநீயதாம் தவ. (285)

வாராய் மங்களகரையே! இப்போது உன்னாலே இந்த
தேவகார்யமானது பண்ணத்தக்கது. நீ ந்ருத்த கீத வித்யைகளில்
ஸமர்த்தையன்றோ. ஆகையால், கைரிகாதிதாதுக்களாலே அலங்
கரிக்கப்பட்ட பாண்டர பர்வதத்தை நீ அடைந்து ஸஸபதரென்
கிற முனியை உனக்கு ஸ்வாதீனராகப் பண்ணக்கடவாயென்று
தேவதைகள் சொன்னார்கள்.

ஏவமுத்தா ஸுரவரைர் ஹேலாநாமாபஸ்ரோவரா,
ரமணீயம் வபு:க்ருத்வா பாண்டரம் பர்வதம்கதா. (286)

தத்ர கத்வா விஸாலாஷீ ஸர்வாபரணபூஷிதா,
முநோதூரதஸ் தஸ்ய ஸ்தித்வாபஸ்யத்ததோ முநிம். (287)

ஹேலையென்று பெயரையுடையவளும் நீண்டகண்களை
யுடையவளுமான அந்த அப்ஸரஸ்ஸானவள் இப்படி தேவதை
களால் சொல்லப்பட்டு அந்த பாண்டர பர்வதத்தை ப்ரவே
ஸித்து ஸகலாபரணங்களால் பூஷிக்கப்பட்டு ஸமீபத்தில் இருந்
துகொண்டு அந்த ஸஸபதரைப் பார்த்தாள்.

தம்த்ருஷ்ட்வாது முநிஸ்ரேஷ்ட்டம் தீப்தபாவகஸந்ரிபம்,
ஸஞ்சசால பயாத்தஸ்ய தர்ஸநாதேவ ஸா முநே: (288)

ஸா஽பஸ்ருத்ய பயாத்தகிஞ்சித் தேவதாகார்யகௌரவாத்,
நிஸ்சித்ய மநஸேத்யேவம் பாதபாந்தர்ஷிதா தத: (289)

அந்த அப்ஸரஸ்ஸானவள் ஜவலிக்கிற அக்னியைப்
போன்ற கார்த்தியை உடைத்தான அந்த மஹாரிஷியைப் பார்த்த
மாத்ரத்தாலேயே பீதையாய் சலித்தாள். முதலில் பயத்தால்,
கொஞ்சம் ஒதுங்கிப் பிறகு தேவதாகார்யகௌரவத்தால் மனோ
நிஷ்கர்ஷ முள்ளவளாய், ஒரு வருஷத்தின் பக்கத்தில் மறைந்
திருந்தாள்.

வாமபார்ஸ்வே முநேஸ்தஸ்ய ஹேலாது பரமாபஸ்ரா:,
காயந்தீ மதுரம் கீதம் தஸ்தேளவை மதுராசுஹம். (290)

அந்த ஹேலையென்கிற அப்ஸரஸ்ஸானவள் அந்த முனிக்கு
இடப்பக்கத்தில் மதுரமான கானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

காயந்த்யாமேவ தஸ்யாந்து ஹேலாயாம் கீதமுத்தமம்,
முநிருந்மீல்ய நயநே திஸ்ஸஸமவலோகயத்,
நததர்ஸ க்வசிச்சாபி கிஞ்சித் ஸத்த்வம் ஸமீபத: (291½)

அந்த ஹேலையானவள் ஸ்ரேஷ்டமான கானம் பண்ணு
நிற்கும்போது அந்த ஸஸபதரானவர் கண்களைத் திறந்து ஸுமன
மான திக்குக்களையும் பாராநின்றுகொண்டு ஓரிடத்திலேயும்
ஸமீபத்தில் ஒரு ஜந்துவையும் பார்க்கவில்லை.

அபஸ்யதஸ்தஸ்தஸ்தஸ்ய கிஞ்சிதப்யமலாத்மந:,
விஸ்மய: பரமோ ஹ்யாஸீத் கீதி: கிந்வேத்தித்யபி. (292½)

ஏவம் ஸம்பஸ்யமாந்நதம் திஸ்ஸஸர்வா ஹாமுநிம்,
விலோக்ய ஹேலா பரமாம் முதமாப ஸுநிஸ்சிதா. (293½)

110008

இப்படி ஒரு வஸ்துவையும் காணாதவராய் நிர்மலமான ஸ்வ ரூபத்தை உடைத்தான அந்த மஹர்ஷிக்கு அதிகமான ஆச்சர் யம் உண்டாச்சது. இப்படி நாலு திக்குக்களையும் பாரா நிற்கிற அந்த மஹர்ஷியை, புன்சிரிப்புள்ள இந்த ஹேலையானவள் பார்த்து அதிஸந்தோஷத்தை அடைந்தாள்.

ததோ நிமீலிதாஹஸ்ஸ பபூவ த்யாநமாஸ்தித:,
முநிஸ் ஸஸப்தோ பூயோ ஹ்யத்ருஷ்ட்வா தஸ்ய காரணம். ()

அந்த ஸஸபத மஹர்ஷியானவர் அந்த கான காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாமல் திரும்பியும் கண்களை மூடிக் கொண்டு த்யானத்தை அடைந்தார்.

புநரேவச ஸா ஹேலா ஜகேள கீதம் மனோஹரம்,
ஸசோந்மீல்யாக்ஷிணீ பூயஸ் ஸமபஸ்யத்திஸோதஸ. (2:51)

பின்பும் அந்த ஹேலையானவள் அதிமனோஹரமான கானத் தைப் பண்ணினாள். அந்த மஹர்ஷியானவர் அந்த கானத்தைக் கேட்டு, திரும்பியும் கண்களைத் திறந்து பத்துத் திக்குக்களையும் நன்றாகப் பார்த்தார்.

தேநசாதிமனோஜ்ஞே கலகீதேநவை முநி:,
ஸக்ஷீக்ருதஸ் ஸராணந்து காமஸ்ய ஸஹஸா முநே. (296)

ஸ்ருத்வா தம்கீதநிகதம் திஸோதஸ விலோகயந்,
ஸ யஸ்மாத் ஸம்ஸ்ருதஸ்ஸப்தஸ் தந் தேஸமுபசக்ரமே. (297)

அந்த ரிஷியானவர் அந்த கானத்தைக் கேட்டு அதிமனோ ஹரமான அந்த கானஸப்தத்தாலே மதனஸர பரவஸராய் எல்லாத் திக்குக்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, எந்ததேஸத்திலே ஸப்தம் கேட்கப்பட்டதோ, அந்த ஸ்தலத்தைக் குறித்து நடந்தார்.

தத்ரகத்வா ஸஸபதஸ் ஸம்ஸ்திதா யத்ர ஸாஸ்பஸரா:,
அபஸ்யத்திஹ்ருத்யாங்கீம் தாஞ்ச ஹேலாம் ஸபசிஸ்திதாம். ()

அந்த ரிஷியானவர் அந்த கானஸ்தலத்தை அடைந்து அங் விடத்தில் வாஸம் பண்ணுகிற அதிமனோஹரங்களான அங்கங் களை உடைத்தாய் நற்சிரிப்புள்ள அந்த ஹேலையைப் பார்த்தார்.

பாலாமஸித கேஸாந்தாம் பூர்ணசந்த்ரநிபாகநாம்,
ந வராஜீவ பத்ராஹீம் ரத்னகுண்டல ஸோபிதாம். (299)

ஸுநாஸாஞ் சாருதந்தோஷ்டமம் கம்புங்குரகந்தராம்,
உத்துங்கபீகவ்ருத்தாப்யாம் குசாப்யாம் பூஷிதோரஸம். (300)

கண்டார்பிதப்ருஹத்தாராம் கமநீயககர்ணிகாம்,
க்ருஷ்ணஸர்ப்பாபயா தந்வயா ரோமராஜ்யா விராஜிதாம். ()

கேயூரகடகாநத்தாம் கோமலாயதபாஹுதாம்,
கம்பீரநாபிதஹராம் விஸாலஜகநஸ்தலீம். (302)

ஹஸ்திஹஸ்தோபமானோரும் வ்ருத்தாஞ்சிதஸுஜங்கிகாம்,
பத்ம கோஸப்ரதீகாஸ விராஜித பதத்வயாம். (303)

தாம் த்ருஷ்ட்வா ரூபஸம்பந்நாம் நவ்யௌவந ஸாலீநீம்,
மந்மதாக்ருஷ்ட ஹ்ருதயோ வாக்யமேத துவாசஹ. (304)

அந்த ஹேலையானவள் எப்படி இருக்கிறாளென்றால், பாலை யாயும் சுறுத்த மயிர்களை உடையளாயும் பரிபூர்ணமான சுந்தர னைப்போன்ற முகத்தை உடையளாயும் நூதனமான தாமரஸ புஷ்பங்கள் போன்ற கண்களை உடையளாயும் ரத்னகுண்டலங் களால் ப்ரகாசியா நிற்பவளாயும் அழகான மூக்கை உடையளாயும் மனோஹரமான தந்தங்களென்ன அதரமென்ன இதுகளை உடைய ளாயும் உன்னதங்களாயும் பெருத்தும் வ்ருத்தமாயுமிருக்கிற குசங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மார்பையுடையளாயும் கண்டத் தில் அணியப்பட்ட பெரிய ஹாரங்களை உடையளாயும் சுந்தர மான கர்ணபூஷணங்களை உடையளாயும், க்ருஷ்ணஸர்ப்பம் போன்ற சோபாவத்தான ரோமாவலியினாலே ப்ரகாசியாநிற்பா ளாயும் தோள்வளைகளாலும் கங்கணங்களாலும் ப்ரகாஸிக்கிற கைகளை யுடையளாயும் கம்பீரமான நாபியையுடையளாயும் விஸா லமான கடிபுரோபாகத்தை உடையளாயும் யானையினுடைய தும் பிக்கைபோன்ற துடைகளை உடையளாயும் வர்த்துலமும் ப்ரகா சமுமான முழங்கால்களை உடையளாயும் பத்மம்போலே ப்ரகா சிக்கும் பாதங்களை உடையளாயும் உள்ளாள் : இப்படிப்பட்ட ரூப முடையவளும் நூதனமான யௌவனமுடையவளுமான அந்த ஹேலையைப் பார்த்து மன்மதனால் கவரப்பட்ட மனஸ்ஸை உடையராய் அந்த ரிஷியானவர் ஒருவர்த்தை சொன்னார்.

கா த்வம் பவஸி கல்யாணி பத்மபத்ர நிபேக்ஷணே,
தேவீவா மாநுஷ்வா த்வம் யக்ஷீ வித்யாதரீச வா. (305)

அபஸராவா குருஸ்ரோணி த்வமந்யா கா ஸுபாநநே,
லக்ஷ்மீர்வாஜத பவாநீவா பாரதீவா ரதிரநு கீம். (306)

ஏஹ்யாஸ்ரமபதம் மே த்வம் காமபாணபரிபல்தம்,
அங்கீகுருஷ்வ மாம் பத்ரே மாபூத்தே மநஸோ பயம். (307)

வாராய் மங்களகரையே! தாமரையிதழ்போன்ற கண்களை யுடைத்தானவனே! நீ யார்? தேவதாஸ்த்ரீயா? மனுஷ்யஸ்த்ரீயா? யக்ஷஸ்த்ரீயா? வித்யாத்ரீயா? விபுலமான கடிபஸ்சாத் பாகமுடையவனே! நீ அப்ஸரஸ்ஸா? பின்னையும் வேறே ஒருந் தியா? அழகிய முகமுடையவனே! லக்ஷ்மியா? பார்வதியா? ஸரஸ்வதியா? ரதிகேவியா என்ன? என்னுடைய ஆஸ்ரம ஸ்தானத்தைக் குறித்து வரக்கூடவாய். மன்மதபாணங்களால் பாதிக்கப்பட்ட என்னை அங்கீகரி. உனக்கு இனி பயம்வேண்டாம்.

ருத்ர:—இத்யேவமுத்தா ஹேலா ஸா முநிநா பரமாப்ஸரா:,
உவாச ப்ரஹஸந்தீவ வாக்யம் மதுரயா கிரா. (308½)

இந்தப்படி அந்த மஹர்ஷியால் சொல்லப்பட்ட ஹேலை யென்கிற அந்த அப்ஸரஸ்ஸானவன் மதுரமான வாக்கினாலே சிரிக்கிறவன்போல் ஒருவார்த்தை சொன்னான்.

ஸாஹம் த்வாமேவ தர்மஜ்ஞ ஸத்ருஸம் பதிமாத்த்மந:,
ஆகதாஸம் மஹாபாக யதி தே ரோசதே முநே. (309½)

ஏவமுத்தஸ்தயா ப்ரீத்யா முதா பரமயா யுத:,
விஜஹார சிரங்காலம் ஹேலயா முநிஸத்த்ம:. (310½)

தஸ்யைவம் ரமமாணஸ்ய தயாஸஹ முநேஸ்ஸுகம்,
பாண்டரே பர்வதேந்த்ரேது வ்யதீயுர்தஸ வத்ஸரா:. (311½)

வாரீர் தர்மஜ்ஞரான மஹாமுனியே! உம்மை எனக்குத் தகுதியான பர்த்தாவாக நினைத்து நான் வந்தவளாவேன். உமக்கு ருசித்தால் பரிக்ரஹிக்கலாமென்று அந்த ரிஷியைக் குறித்துச்சொன்னான். இப்படி சொல்லப்பட்ட அந்த ரிஷியானவர் அதிப்ரேமயுத்தராய் அந்த ஹேலையோடுகூடி பஹுகாலம் ரமித்தார். இப்படி அவருடன்கூடிப் பாண்டரபர்வதத்தில் ரமியாநிற்கையில் ஸம்வத்ஸரங்கள் பத்து அதிக்ரமித்தனாகள்.

ததஸ்ஸாஸுத தநயம் பாலார்க்க ஸமரோசிஷம்,
ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நம் அபிநுபம் மஹாத்யதிம். (312½)

பின்பு அந்த ஹேலையானவள் பாலஸூர்யனைப்போன்ற கார் தியையுடையனையும் ஸகலலக்ஷண ஸம்பன்னனையும் அதிஸூந்தர னையும் விசேஷகார்தியையுடையவனுமிருக்கிற ஒருகுமாரனைப் பெற்றாள்.

ததஸ்தம் பாலகம் ஜாதம் விஸ்குஜ்ய கிரிகந்தரே,
ஹேலா ஸஸபதேவைவ ரேமே நித்யம் ஸுசிஸ்யிதா. (313½)

பின்பு அந்த ஹேலையானவள் இப்படி பிறந்த குமாரனைப் பர்வதகுஹையில்விட்டு, திரும்பியும் அந்த ரிஷியுடனேகூட ரமித்தாள்.

ஸ ஸிஸு: கந்தரே க்ஷிப்த: க்ஷுதார்த்த: ப்ரருரோதஹ,
உத்தாநஸாயீ விக்ஷிப்ய பாஹூ பாதளச ஸஸ்வநம்,
ததஸ்தத்வதநே தைவாந் மதுதாரா பபாதஹ. (315)

இப்படி பர்வத குஹையில் விடப்பட்ட ஊர்த்வமுகனையும் பசியினாலே பீடிதனுயிமிருக்கிற அந்த ஸிஸுவானவன் கைகளை யும் கால்களையும் உதறிக்கொண்டு த்வனியுத்தமாக ரோதனஞ் செய்தான். இப்படியிருந்தவனில் அந்த ஸிஸுவின்னுடைய வதனத்தில் தைவவஸத்தாலே மதுதாரையானது விழுந்தது.

உதயாத்ரேஸ் ஸமுத்திஷ்ட்டன் ஆதித்ய இவ பாலக:,
வவ்ருதேஜகூக்ஷணம் ஸோஜத மதுநைவச நாந்யத:. (316)

வாரீர் நாரதரே! பின்பு அந்த பாலகனானவன் உதயபர்வ தத்தினின்று முண்டாகிற பாலஸூர்யன்போல் ப்ரதிதினமும் அந்தமதுவைத்தானே பானம் பண்ணிக்கொண்டு வருத்தி அடைந்தான்.

ஏவந்து வர்த்தமாநந்தம் ருஷ்யோஜந்யே மஹாமுநே,
அவர்த்தயக் ஸ்வாஸ்ரமேஷு ஜ்ஞாத்வா ஸஸபதாத்மஜம். ()

இப்படி வருத்தி அடைகிற அந்த ஸிஸுவை ஸஸபதகுமார னென்று தெரிந்துகொண்டிருக்கிற ரிஷிகள் அந்த ஸிஸுவை எடுத்துத் தங்களுடைய ஆஸ்ரமத்தில் வைத்துப் போஷித் தார்கள்.

பலம்வா மதுரம் மூலம் நீவாராத்யந்நமேவச,
அதீதஸைஸவோஜப்யேஷ நாஸநாதி ஸுமஹாத்யதி:,
ததஸ்தே தஸ்ய நாமாத மதுமானிதி சக்ரிரே. (318½)

பின்பு அந்த குமாரனானவன் பால்யத்தை அதிக்ரமித்தவ னானாலும் மதுரமான பழங்களையாவது கிழங்குகளையாவது நீவா ராதி அன்னங்களையாவது பக்ஷியாது தேனையே யுண்பதனால் இவனுக்கு மதுமனென்று நாமகரணம் செய்யப்பட்டது.

உபநீதஸ்ச விதிநா முநிபிஸ்ஸம்ஸிதவ்ரதை:,
வேதாம்ஸ்சாந்யாநி ஸாஸ்த்ராணி ஜக்ராஹ ஸுமஹாமுநி:. ()

பின்பு அந்த மதுமானுவர் வ்ரதஸீலர்களான மஹர்ஷி: களால் யதாசாஸ்த்ரமாக உபநயனமும் பண்ணப்பட்டு ஸகல வேதங்களுடும் ஸாஸ்த்ரங்களுடும் அப்யஸித்தார்.

ஏதஸ்யிந்நதரே கஸ்சித் கார்க்யோநாம மஹாபுரு:; தந்தேஸ முபசக்ராம யத்ராயம் மதுமாந் முநே. (320½)

வாரீர் நாரதரே! இப்படிப்பட்ட காலத்தில் கார்ச்சயரென் கிற மஹர்ஷியானவர் மதுமான் எவ்விடத்தில் இருக்கிறாரோ அந்தவனத்தைப் ப்ரவேஸித்தார்.

தந்த்ருஷ்ட்வா கார்ச்சயமாயாந்தம் மதுமாந் மதுரஸ்வர:; அபிவாத்யாப்ரவீத்தீமாந் ஜ்வலந்தமிவ பாவகம். (321½)

ஸ்ராவ்யமான த்வனியை யுடைத்தான மதுமானுவர் ஜ்வ லிக்கிற அக்னியைப்போல வருகிற கார்ச்சய மஹர்ஷியை தண் டன் ஸமர்ப்பித்து அபிவாதனைபண்ணி ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

மதுமாந்—கஸ்த்வம் முநே மஹாபாக கஸ்த்மாத்தேஸாதீஹாகத:; குத்ரவா கம்யதே ப்ரஹ்மந் ஸர்வமாக்க்யாஷி தத்த்வத:.(322½)

வாரீர் மஹர்ஷியே! நீர் ஆர்? எந்த தேஸத்திலிருந்து வரு கிறீர்? எவ்விடத்துக்குப் போகிறீர்? இந்த ஸகலத்தையும் யதார்த்தமாகச் சொல்லும்.

ருத்ரா:—ஏவமுத்தோ மதுமதா கார்க்யோ பார்க்கவஸந்ரிப:; உவாச மதுரம் வாக்யம் அதிஸ்லக்ஷணபதாக்ஷரம். (323½)

பார்க்கவரிஷியோடே ஸமானரான கார்ச்சய மஹாமுனியா னவர் மதுமானுலே இப்படி சொல்லப்பட்டவராய் பஹும்ருது பதாக்கூரத்தை உடைத்தாயிருக்கும்படி ஒருவார்த்தையைச் சொன்னார்.

கார்க்யோஹமந்கோநாம யஸ்யமே ஸகுருஸ் ஸுசி:; அத்யாஹமாஸ்ரமபதாத் வால்மீகேஸ்து மஹாத்மந:.(324½)

கமிஷ்யாம்யாஸ்ரமபதம் கும்பயோநேர் மஹாத்மந:; வால்மீகீநா மஹாபாக ப்ரேஷிதோ஽கஸ்த்ய ஸந்ரிதீம். (325½)

நான் கார்ச்சயரென்று பெயரையுடையவன். அனக மஹா முனி என்னுடைய குரு. நான் இப்போது வால்மீகியினுடைய ஆஸ்ரமத்தில்நின்றும் அவராலே அகஸ்த்யஸன்னிதியைக் குறித்து அனுப்பப்பட்டு அகஸ்த்யமஹர்ஷியினுடைய ஆஸ்ரமத் துக்குப் போகிறேன்.

மதுமாந்:—

குதஸ்சித் காரணத் ஸௌம்ய மஹ்யந் தத் கத்யதாம் த்வயா, இத்யுக்த: புநரேவாத கார்க்யோ வாசம் ஸமாததே. (326½)

வாரீர் கார்ச்சயரே! என்ன காரணத்தாலே போகிறீர்? அதை என்னுடன் சொல்லக்கடவீர். இப்படி மதுமானுலே கேட்கப்பட்ட கார்ச்சயமஹாமுனியானவர் திரும்பியும் ஒரு வார்த் தையைச் சொன்னார்.

கார்ச்சய:—

ஸுருயதாம் கதயிஷ்யாமி யத்தத் ப்ருச்சஸி காரணம்.

வாரீர் மதுமானே! போகிற காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்: கேளும்.

ராமோநாம மஹாபாஹுர் ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:; இக்ஷ்வாகோர்வை தஸரதாத் க்ருத்வாத்மாநம் சதுர்விதம். ()

ஸசிரம் பாலயித்வேமாம் மேதிரீம் தர்மதோ குணை:; இதாரீம் புநரேவஸ்வம் ஸ்தாநம் ப்ராப்தோ மஹாயஸா:.(329)

ஏதத்வக்தும் மஹர்ஷேஸ்து கும்பயோநேர்மஹாத்மந:; கச்சாம்யஹம் மஹாபாக தத்ஸகாஸம் மஹாத்யுதே:.(330)

நித்தியரான விஷ்ணுவானவர் தம்மை நாலுவிதமாகச் செய்து ராமரென்று ப்ரவரித்தராய் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திலுண் டான தஸரதமஹாராஜனிடத்தில் நின்றும் அவதரித்தார். அந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனான ராமரானவர் பஹுகாலம் இந்த பூமி யைப் பரிபாலனஞ்செய்து திரும்பியும் ஸ்வஸ்தானத்தைப் ப்ரவே ஸித்தார். இந்த வருத்தார்த்தத்தை அகஸ்தியருக்குச் சொல்லும் பொருட்டு நான் அவர் ஸந்ரிதியைக் குறித்துப் போகிறேன்.

ருத்ரா:—

ஏதச்ச்ருத்வா ஸமதுமாந் புநரேவாப்ரவீதிதம், கிம் விஷ்ணுரேவ பகவாந் ஜாத இக்ஷ்வாகுஸந்ததேள, தேஹி தந்யா மஹாத்மாநோ யேபஸ்யந்தி ஜகத்தரும். (331½)

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மதுமான் திரும்பியும் சொன் னார். இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பகவானான விஷ்ணுவானவர் அவத ரித்தாரன்றோ! எவர்கள் லோககுருவான ஸ்வாமியை தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறார்களோ, அவர்கள் மஹானுபாவர்களன்றோ.

விஷ்ணும் ஸநாதநம் நித்யம் வாஸுதேவம் ஜகத்பதீம், ஜாதம் மாநுஷ்டுபேண தந்யா: பஸ்யந்தி சக்ரிணம். (332½)

அநாதிரிதநம் விஷ்ணும் ஸர்வலோக மஹேஸ்வரம்,
பஸ்யந்தி யே மஹாத்மாநம் ஸுக்ருதந் தைர் மஹத்தப: ()

விஷ்ணுவாயும் ஸனாதனராயும் நித்யராயும் வாஸுதேவராயும் ஜகந்நாயகராயும் மனுஷ்யரூபமாக அவதரித்த ஸ்ரிய:பதியை தன்யாளான பேர்கள் ஸேவிக்கிறார்கள். ஆத்யந்தரஹிதராயும் விஷ்ணுவாயும் ஸர்வலோக மஹேஸ்வரராயுமுள்ள பரமாத்மாவை எவர்கள் ஸேவிக்கிறார்களோ, அவர்களாலே விஸ்தாரமான தபஸ்ஸானது செய்யப்பட்டது.

யதீஹ லோகே பகவாந் வாஸுதேவஸ் ஸநாதந:,
ஜாயதே நரரூபேண லோகாநாம் ஷ்ரிதகாம்யயா. (334½)

தந்த்ருஷ்ட்வாச ஸமப்பர்ச்ய யதாவத் பரயாமுதா,
கேநவா லப்யதே மோகேஷா நகரேண மரீஷிணா. (335½)

இந்த லோகத்தில் ஸர்வதராயும் வாஸுதேவராயுமிருக்கிற ஸ்ரிய:பதியானவர் ஜந்துக்களுடைய ஸௌக்யத்தையும் பொருட்டு மனுஷ்யஸ்வரூபராய் உண்டாகிறார். அப்படிப்பட்ட ஸ்வாமியை யதாஸாஸ்த்ரமாக ஸந்தோஷத்துடன் கூட ஸேவிக்கும் பூஜித்தும் எவராலேதான் மோகும் அடையப்படாது?

ருத்ர:—

ஏவம் ப்ருவாணம் தம் ஸோஜத மதுமந்தம் மஹாத்யுதிம்,
ஏவமேவேதி சோக்த்வாஸ ப்ரயயேள ஸுசிஸம்பவ: (336½)

பின்பு கார்த்த்யமஹாரிஷியானவர் இப்படி சொல்லாநிற்கிற பஹுகாந்திவிசிஷ்டரான மதுமானைக்குறித்து இந்தப்ரகாரமே யென்று சொல்லி நடந்தார்.

அத கார்த்த்யே கதே தஸ்யிந் மதுமாந் வ்யாகுலோ த்விஜ:,
கதம் த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் விஷ்ணு மிதிசிந்தாபரோடபவத். ()

லோகாநாமீஸ்வரம் தேவம் விஷ்ணும் ஸர்வகதம் விபும்,
முக்திம்ப்ராபஸ்யாம்யஹம் த்ருஷ்ட்வா கதம்வா ஸர்வவத்ஸலம்.

ஏவம் சிந்தயதஸ்தஸ்ய ப்ராபாஸ்தம் தேஜஸூம்பதி:
ரஜநீ சாபவத் ஸோஜபி சக்ரே ஸாயாஹநிகீ: க்ரியா: (339½)

அத தஸ்ய ரஜந்யாந்து ப்ரஸுப்தஸ்ய மஹாத்மந:,
ப்ராதுராஸ ஜகந்நாதஸ் தஸ்ய கார்த்த்யஸ்ய ரூபத்ருத். (340½)

இப்படி சொல்லி கார்த்த்யமஹாரிஷியானவர் போனவளவில், மதுமானுவர் வ்யாகுலமான மனஸ்ஸை உடையவராய் விஷ்ணு

வை எப்படி ஸேவிப்பேனென்று மிகவும் சிந்தையை உடைத் தானவரானார்: லோகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வரனையும் தேவனையும் விஷ்ணுவாயும் ஸமஸ்தத்தையும் அடைந்தவராயும் விபுவாயும் ஸர்வவத்ஸலராயுமிருக்கிற ஸ்வாமியை எந்த உபாயத்தால் நான் ஸேவித்து மோகூத்தை அடைவேனென்று சிந்தையைப்பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அந்த மதுமானுவர் அஸ்தமயமான வுடனே ஸாயம் ஸந்த்யாதி அனுஷ்டானங்களையும் செய்தார். பின்பு ராத்ரியில் நித்தரையை அடைந்த அந்த மதுமானுடைய ஸ்வப்னத்தில் ஸ்ரிய:பதியானவர் அந்த கார்த்த்ய மஹாரிஷிபி னுடைய ரூபமுடையவராய் ஸேவைஸாதித்தார்.

பகவாந்:—

மதுமந் போ மஹாபாக மமேதம் வசநம் ஸ்ருணு,
ப்ருந்தாவநம் ஸமாகச்ச தத்ர ஸ்ரேயோ பவிஷ்யதி. (341½)

வாராய் மஹானுபாவனான மதுமானே! என்னுடைய வார்த்தையைக் கேளும். ப்ருந்தாவனத்தையடையும். அவ்விடத்தில் ஸௌக்யம் உண்டாகப்போகிறது.

தத: ப்ரபுத்தோ மதுமான் சிந்தயாமாஸ கிந்நிதி,
முஹூர்த்தம் சிந்தயித்வாது நிஸ்யஜ்ஞஸ்ஸ நிஸ்யம். (342½)

க்ருதவாந் விஷ்ணுரேவேஹ மாமாஹைவந் நஸம்ஸய:,
தத: ப்ரபாதே விமலே க்ருதபௌர்வாஹ்ணிகக்ரிய:,
ப்ரயயௌயத்ரதத்திவ்யம் ப்ருந்தாரண்யம்ஸ புத்திமாந். (344)

இப்படி ஸ்வப்னத்தில் ஸேவையான வுடனே விழித்துக் கொண்ட அந்த மதுமானுவர் இதைன்னவென்று கூடினம் சிந்தித்து பின்பு பகவானான விஷ்ணுவே தன்னைக்குறித்து இப்படி ஸாதித்ததாக ஸம்ஸயமில்லாமல் நிர்ணயித்துக்கொண்டு நிர்மலமான ப்ராதக்காலத்தில் எழுந்திருந்து ஸந்த்யாவந்தனாதி ஸகலா னுஷ்டானங்களையும் பண்ணிக்கொண்டு திவ்யமான ப்ருந்தாவனத்தைக்குறித்து நடந்தார்.

தத:கைஸ்சிதஹோராத்தரைர் கத்வா ப்ருந்தாவநம் ஸுபம்,
கைரவிண்யாம் விகாஹ்யாஸு தத்ர ஹ்ருஷ்டோஜவஸந் முநே.

சிந்தயந் ஸததம்ராமம் விஸ்மிதம் ப்ராத்த்ரு ஸம்யுதம்,
யதாஹ கார்த்த்யஸ்ஸ ததா தத்ரோவாஸ சிரம்வநே. (346)

அனந்தரம் சில அஹோராத்ரங்களாலே ஸுபமான ப்ருந்தாவனத்தை ப்ரவேஸித்துக் கைரவிணியென்கிற புஷ்கரிணியில்

ஸ்நானம்பண்ணி ஸந்துஷ்ட மனஸ்ஸை யுடையராய் கார்த்த
யஹாமுனியினால் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரம் ப்ராத்ருஸஹிதரான
சக்ரவர்த்தித்திருமகனை மனஸ்ஸிலே த்யானம்பண்ணிக்கொண்டு
அந்த ப்ருத்தாரண்யத்திலே பஹுகாலம் வாஸம்பண்ணினார்.

கேநசித்த்வத காலேந த்யாயதஸ்தஸ்யவை முநே;
உதங்முகஸ்ய புரத: ப்ராதூராஸ ஜகத்குரு: (347)

யோநஸக்யஸ்ஸுரார்ரேஷ்ட்டைஸ்ஸநகாத்யைஸ்ச யோகிபி;
ஸ காருண்யாஜ்ஜகந்நாதஸ் தஸ்ய ப்ராதூரபூத் புர: (348)

யாத்ருகாஸீத்புராராமோ ராஜ்ஞோ தஸரதஸ்யஹி,
ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹிதஸ்தாத்ருக் ஸஸீத: ப்ரத்யத்ருஸ்யத: (349)

இப்படி உத்தராரபிமுகமாக த்யானம்பண்ணுகிற அந்த மது
மானுக்கு முன்னே பஹுகாலானந்தம் ஜகத்குருவான ஸ்வாமி
உண்டானார். ஜகந்நாயகரான எந்த ஸ்வாமியாவாவர் தேவதை
களாலும் ஸனகாதிமஹர்ஷிகளாலும் அடையக்கடவரன்றோ அப்
படிப்பட்ட ஸ்வாமி ப்ரத்யக்ஷரானார். பின்னையும் முன்னே
தஸரத மஹாராஜனுக்குப்போலே இந்த மஹர்ஷிக்கு ப்ராத்ரு
ஸஹிதராயும் ஸீதாஸஹிதராயும் ஸேவை ஸாதித்தார்.

ஸ சோத்தாய ஜகந்நாதம் த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டோ மஹாமதி;
மதுமாந் ப்ரணநாமாஸா ப்ரீத்யா நம்ரஸிரோதர:
ஸப்ரணம்யாதிஹ்ருஷ்டாந்த: க்ருத்வாபூய: ப்ரதக்ஷிணம். ()

இப்படி மதுமானுவர் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுன ஜகத்
ஸ்வாமியை ஸேவித்து எழுந்திருந்து வணங்கின சமுத்தை
உடையவராய் பத்தியுடனே ஸேவித்தார். அந்த மஹர்ஷிபா
னவர் அனேகவாரம் ப்ரதக்ஷிண பூர்வமாக தண்டன் ஸமர்ப்
பித்து அதிஸந்தோஷமுடைய அந்தக்கரணமுடையவராய் இருந்
தார்.

ததர்ஸ தம் மஹாபாஹும் பத்மபத்ரநிபேக்ஷணம். (351)

பூர்ணசந்த்ர ப்ரதீகாஸவதநம் மதுடோஜ்ஜ்வலம்,
கம்புகீர்வம் மஹோரஸ்கம் வ்ருத்தாயத புஜத்வயம். (352)

வஸாநம் பீதவஸநம் ஸர்வாபரண பூஷிதம்,
காலாம்புதமிவாகாஸே வித்யுத்-ஸம்வலிதாந்தரம். (353)

அனந்தரம் அந்த மதுமானுவர், மஹாபாஹுவாயும்
தாமரஸபுஷ்பம்போன்ற கண்களையுடையராயும் பூர்ணசந்த்ரன்

போன்ற முகத்தை உடையராயும் கிரீடத்தால் ப்ரகாஸிதராயும்
ஸங்கம் போன்ற கழுத்தை உடையராயும் வ்ருத்தமாயும் நீண்டு
மிருக்கிற புஜங்களை உடையராயும் பீதாம்பரதரராயும் ஸகலா
பரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறாராகையால் ஆகாஸத்
தில் மின்னலுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிற மேகம்போலே ப்ரகா
ஸிக்கிறவராயுமுள்ள சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஸேவித்தார்.

ததஸ்தத்பார்ஸ்வதோ ப்ராத்ருந் தபநீயஸுகுண்டலாந்,
தாஞ்ச ஸீதாம் மஹாபாகாம் ஸர்வலக்ஷணஸம்யுதாம். ()
த்ருஷ்ட்வா தாந் மதுமாந் ஸோஹத ஸம்பர்ஹ்ருஷ்டதநுருஹ:
பஸ்யமானஸ் சிரங்காலம் நத்ருப்திமுபஜக்மிவாந். (355)

அப்படிப்பட்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய பார்ஸ்வத்தில்
ஸ்வர்ணமயங்களான குண்டலங்களையுடைத்தான இளையபெரு
மான் முதலான தம்பிரமர்களையும் பூஜையையாய் ஸகல லக்ஷணங்
களுடன் கூடியிருக்கிற ஸீதாபிராட்டியையும் பார்த்து மயிர்க்
கூச்சையுடையவராய் பஹுகாலம் ஸேவித்தும் த்ருப்தியை
அடையவில்லை.

தம் பஸ்யமானம் நிப்ருதம் மதுமந்தமதாப்ரவீத்,
ராமோ ராஜீவதாம்ராகேக்ஷா வசநம் மதுராக்ஷரம். (356)

பின்பு செந்தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய ஸ்வாமி,
இப்படி நிச்சலமாகப் பாராநிற்கிற மதுமானுக்குறித்து மதுர
மாக ஒருஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீபக வாந்:—

யத்தே஽பிலஷிதம் ஸௌம்ய மமருபமிதந்தவ,
தர்ஸிதம் வரயஸ்வேஹ கிமந்யத்தவ வாஞ்ச்சிதம். (357)

வராய் ஸாதுவே! உன்னால் அபிலஷிக்கப்பட்ட நம்
முடைய ஸ்வரூபமானது காண்பிக்கப்பட்டது. இத்தைக்காட்டி
அம் வேருன இச்சை உண்டானால் கோரிக்கொள்ளும்.

இத்யுத்தஸ்தமுவாசேதம் மதுமாந் ஸம்யுதாஞ்சலி:
வஸ்துமத்ராந்ஹஸி சிரம் த்வாமாராதயிதம் மம. (358)

இப்படி ஸ்வாமியினால் சொல்லப்பட்ட மதுமானுவர் அஞ்
சலிபந்தமுடையவராய், வாரீர் ஸ்வாமின்! நான் ஆராகிப்புதற்
காக இவ்விடத்தில் வாஸம்பண்ணக்கடவீரென்று சொன்னார்.

ஏவமஸ்த்விதி தஞ்சோக்த்வா தயயா ஸ ஜகத்குரு:
தத்ரைவ வாஸமகரோத் லோகாநாம் ஷிதகாம்யயா. (359)

பின்பு ஸ்வாமியும் அப்படியேயென்று அங்கீகரித்து அவ்விடத்தில் லோகஹரித்தையும்பொருட்டு தையயினால் வாஸம் பண்ணினார்.

சிரமாராதிதஸ்தேந தத்வா தஸ்ய பதம் ஸ்வகம்,
அத்யாபி த்ருஸ்யதே லோகை: ஸஹீரீர்தயயா முநே. (360)

பின்பு ஸ்வாமி பஹுகாலம் அவரால் ஆராதிக்கப்பட்டவராய் அந்த மதுமானுக்குப் பரமபதத்தையும் கொடுத்து அந்தஸ்தலத்தில் இப்போதும் ஜனங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டுக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

இதி ஸ்ரீப்ரஹ்மமாண்டபுராணே ம ஹே ஸ் வ ர ந ர த ஸம்.
வாதே ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மயே ஸப்தமோத்யாய:.

எழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:

எட்டாவது அத்யாயம்

யோந்யஸ்தத்ர மஹாபாகோ முநிஸ்ஸுமதிராத்மவாக்,
தத்ரோவாஸ தப:தூர்வந் ஸுசிர்ம ஸுமஹாமதி:.. (361)

மேலும், அந்த ப்ருந்தாவனத்தில் அதிக ஜ்ஞானமுடையவராயும் மஹானுபாவராயுமிருக்கிற ஸுமதியென்கிற ஒரு ரிஷியானவர் தபஸ்ஸைப்பண்ணுகொண்டு வெகுகாலம் வாஸம் பண்ணினார்.

ஏதஸ்மிந்நந்தரே தேவா: ஸுப்ருஸம் தைத்யபீடிதா:;
ஸமேத்ய மாத்வம் ஸர்வே ப்ரணதா வாக்யமப்ருவந். (362)

இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் தேவதைகளானவர்கள் அஸுரர்களால் பீடிக்கப்பட்டவராய் அனைவரும் ஸமுஹமாய்க்கூடிக்கொண்டு ஸ்ரிய:பதியை தண்டன் ஸமர்ப்பித்து ஒரு வார்த்தையைச் சொன்னார்கள்.

தேவதேவ ஜகந்நாத ஜநார்தந ஜகத்த்ருோ,
ஸரணந்த்வாம் ப்ரபந்நாஸ் ஸ்மஸ் ஸர்வேதே வயமச்யுத. (363)

காலநேமிமுகா தைத்யா: காலாந்தகயமோபமா:;
ஜாதா மாநஷ்ருபேண பீடயந்தி ஜகத்ஸதா. (364)

தர்மஹாநிம் ப்ரதூர்வந்த: பீடயந்தோ மஹாமுநீந்,
அஸ்மாநபி ஸமுத்யேரகம் ஜேதுங்கூர்வந்தி ஸர்வதா. (365)
த்வந்நாதாந் ப்ரணதாநஸ்மாந் பகவந் த்ராதாமர்ஹஸி,
அஸரண்ய ஸரண்யஸ்த்வம் ஸர்வேஷாம் ஸரணாத்திநாம். (366)

வாரீர் தேவதேவரே! ஜகத்துக்கு நாயகரே! ஜனாந்தனரே! ஜகத்துருவே! அச்யுதரே! தேவரீரை ரக்ஷகரென்று நாங்கள் அனைவரும் வந்தடைந்தோம். ப்ரளயகாலத்தில் நாஸ்ததைப் பண்ணுகிற யமனோடே ஸமானர்களாய்க் காலநேமி முதலான அஸுராளானவர்கள் மனுஷ்யரூபம் உடையவர்களாய் எப்போதும் ஜகத்தைப் பிடிக்கிறார்கள். தர்மஹானியைப் பண்ணுகொண்டும் மஹாமுநிகளைப்பிடியாநின்றனுகொண்டும் எங்கோயும் ஆயிக்க எப்பொழுதும் ப்ரயத்னம் பண்ணுகிறார்கள். பகவானே! தேவரீரையே நாதராகவுடைய உம்மையே வணங்கும் எங்களை ரக்ஷிக்கக்கடவீர். ரக்ஷகார்தர ரஹிதாளாய் ஸரணுகதாளான ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் ரக்ஷகரன்றோ நீர்?

குத்ர:—

இத்யுக்தோ தேவதேவேஸோ தேவதாநாங்கணஸ்ததா,
உவாச மதுரம் வாக்யம் ஸாந்த்வயந் ஸுரஸத்தமாந். (367)

தேவதைகளுடைய ஸமுதாயத்தால் இப்படி சொல்லப்பட்ட ஸ்வாமியானவர், அந்த தேவதைகளைப்பார்த்துத் தேற்றுகொண்டு மதுரமாய் ஒரு நல்வார்த்தை சொன்னார்.

ஸ்ரீபகவாந்—

அபயம்வ: ப்ரதாஸ்யாமி பயம் த்யஜத தேவதா:;
தாநஹம் நாஸயாம்யாஸு யுஷ்மாகம் யேபராதிந:.. (368)

நிர்ப்பயா கச்சத ஸ்வர்க்கம் ஸரணம் வோ பவாம்யஹம்,
அஹமேவாஸு ஸம்ப்ராப்ய மேதிநிம் நாஸயாமி தாந். (369)

வாரீர் தேவதைகளே! உங்கள் பொருட்டு அபயம் கொடுக்கிறேன். பயத்தை விடுங்கள். உங்களுக்கு அபராதிகளான அந்த ரக்ஷஸர்களைச் சிக்கிரத்தில் நஸிப்பிக்கப்போகிறேன். பயமில்லாமல் ஸ்வர்க்கத்தைக்குறித்துப் போங்கோள். நான் உங்களுக்கு ரக்ஷைகொடுக்கிறேன். நானே பூமியை அடைந்து அவர்களை நசிப்பிக்கப் போகிறேனென்று ஸ்வாமியானவர் ஸாதித்தார்.

குத்ர:—

இத்யுக்தாஸ் தேந தே ஹ்ருஷ்டா: ப்ரணம்ய மதுஸூதநம்,
ஆயயஸ்த்ரிதிவம் தூர்ணம் ஸர்வே தேவா யதாகதம். (370)

அந்த தேவதைகளானவர்கள் ஸ்வாமியினாலே இப்படி சொல்லப்பட்டு ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாய் அந்த ஸ்வாமியை ஸேவித்து வந்த வழியே ஸ்வர்க்கத்தைப் ப்ரவேசித்தார்கள்.

ஸச தேவோ ஜகந்நாத: பீதவாஸா ஜநார்த்தந:,

வஸுதேவமஷ்ரிஷ்யாந்து தேவக்யாம் ஸம்பபூவஹ. (371)

ஜகந்நாயகராயும் பிதாம்பரதாரியாயுமிருக்கிற அந்த ஸ்வாமியும் வஸுதேவபத்னியான தேவகியினிடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார்.

நீதோ஽த வஸுதேவேந நந்தகோபவ்ரஜம் க்ஷணாத்,

தத்ராவஸச்சிரம் காலம் பூதநாதீந் நிறுத்யஸ:. (372)

பின்பு வஸுதேவராலே நந்தகோபருடைய இடைச்சேரியை அடைவிக்கப்பட்ட அந்த ஸ்வாமியானவர் அவ்விடத்தில் பூதனாதிகளை ஸம்ஹரித்து பஹுகாலம் வாஸம் பண்ணினார்.

தத: கம்ஸமுகாந் ஸர்வாந் ஆஸுரப்ரக்ருதீந் ஹந:,

தஸ்மிந் பாரதஸங்க்ராமே பூத்வா பார்த்தஸ்ய ஸாரதி:. (373)

பூமேர் பாராவதரணம் க்ருத்வா தர்மஸ்யச ஸ்திதிம்,

ஜகாம பூயஸ் ஸ்வபதம் ஸர்வலோககுருஹரி:. (374)

பின்பு ஸர்வலோக குருவான ஸ்வாமியானவர் க்ருரஸ்வபாவத்தை உடையவர்களான கம்ஸன் முதலானவர்களை ஸம்ஹரியாநின்றனுகொண்டு, அந்த பாரதயுத்தத்தில் பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய் பூபாரத்தைப் போக்கடித்து தர்மஸம்ஸ்தாபனத்தைப் பண்ணித் திரும்பியும் ஸ்வஸ்தானத்தைப் ப்ரவேசித்தார்.

தஸ்மிந் கதே திவம் தேவே வ்யாஸஸிஷ்யோ மஹாமதி:,

ஆத்ரேயோ நாம கஸ்சித்து வவந்தே தம் மஹாமுநிம். (375)

பாராஸர்யம் மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் முநிம்,

ப்ரணம்ய ப்ராஞ்ஜலீர் வாக்ய மிதமாஹ மஹாமதி:. (376)

அந்த ஸ்வாமியானவர் பாம்பதத்துக்குப் போனவனவில், வ்யாஸருடைய சிஷ்யராயும் விவேகியாயும் ஆத்ரேயரென்கிற பெரை உடைத்தாயுமிருக்கிற ஓரானொரு மஹாரிஷியானவர் பராஸரகுமாரராயும் மஹாத்மாவுமாயிருக்கிற க்ருஷ்ணத்வைபாயனரை நமஸ்கரித்து அஞ்சலிபந்தத்துடன் கூடினவராய் இப்படி ஒரு வாக்யத்தைச் சொன்னார்.

ஆத்ரேய:—

பகவந் பகவாந் தேவோ வாஸுதேவோ ஜகத்பதி:,

த்ரிதிவம் தமஜாராதிர் கதோ யோ நஸ்ததா கதி:. (377)

யஸ்சாஸ்ய ஜகத: கர்த்தா ஸம்ஹர்த்தா ப்ரபுரேவச, ப்ரமாணஞ்ச ப்ரமேயஞ்ச நாமதூபாதிக்குத் ததா. (378)

யோ஽வ்யயஸ்சாப்ரமேயஸ்ச நித்யஸ் ஸர்வகதஸ் ஸுசி:, நிர்மலோ நிர்விகாரஸ்ச புருஷஸ்சோத்தமஸ் ஸம்ருத:. (379)

அத்யய: புண்டரீகாக்ஷ: பீதவாஸா ரமாததி:, ஸங்கசக்ரகதாபாணிர் யோ நாராயணநாமவாந. (380)

ஸ தேவோ஽த்ய மஹாபாஹார் தர்மஸம்ஸ்தாபகோ புலி, வஸுதேவாத்மஜ: க்ருஷ்ணோ கதஸ்ஸ்வம் ஸ்தாந முத்தமம்.()

பூத்யரே! எவனானால் பகவானாயும் தேவனாயும் வஸுதேவ புத்ரனாயும் ஜகத்பதியாயும் அஸுரஸத்ருவாயும் இருக்கிறானே, எவனானால் இந்த ஜகத்துக்குக் கர்த்தாவும் பாலகனும் ஸம்ஹாரகனும், எவனானால் ப்ரமாணப்ரமேயஸ்வரூபியோ, எவனானால் நாமரூப கர்த்தாவோ, எவனானால் நாஸரஹிதனோ, அப்ரமேயனோ, நித்யனோ, ஸமஸ்தத்தையும் அடைந்தவனோ, பரிஸுத்தனோ, தோஷ ரஹிதனோ, விகார ரஹிதனோ, உத்தம புருஷனாக ஸ்மரிக் கப்பட்டானோ, எவனானால் ஜயிக்கக்கூடாதவனோ, தாமரஸ் புஷ்பம் போன்ற கண்களை உடைத்தானவனோ, எவனானால் பிதாம்பரதரனாயும் லக்ஷ்மீபதியாயும் ஸங்கசக்ரகதாபாணியாயும் நாராயணனென்கிற நாமமுடையவனாயும் மஹத்தான புஜங்களை உடைத்தானவனாயும் வஸுதேவபுத்ரனாயுமிருக்கிறானோ, அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவர் பூமியில் தர்மஸம்ஸ்தாபனத்தைப் பண்ணித் தம்முடைய ஸ்தானமான பாம்பதத்தைப் ப்ரவேசித்தார்.

கால: கலிஸ்சாப்யாஸங்கோ பவத்யததிந் ப்ரபோ, குத்ர வர்த்தாமஹே ப்ரஹ்மந் வயம் வக்தும் த்வமர்ஹஸி. ()

வாரீர் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியே! கவிசாலமானது ஸமீபஸ்தமாயிருக்கிறது. நாம் எவ்விடத்தில் வலிப்போம்? இத்தைச் சொல்லக்கடவீர்,

இத்யுக்தோ ஹேதுமத்வாக்யம் வேதவ்யாஸோ மஹாமுநி:, ப்ரத்யுவாச ஸூபம் வாக்யம் ஆத்ரேயம் முநிஸுத்தமம். (383)

ஆத்ரேயராலே இப்படி காரணகர்ப்பமான வர்த்தையைச் சொல்லப்பட்ட வேதவ்யாஸரானவர் முனிஸ்ரேஷ்ட்டரான ஆத்ரேயரைப் பார்த்து ப்ரதிவசனத்தைச் சொன்னார்.

வ்யாஸ:—

ஸூயதாம் தவ வக்ஷ்யாமி யத்ப்ரவீஷி மஹாமதே.

வாரீர் மஹாமதியே! யாதொன்றைக் கேட்கிறோ
அத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறேன், கேட்கக்கடவீர்.

ஸம்யுக்தம் த்வயா ஸௌம்ய கால: க்ருரோ பவிஷ்யதி. (384)

கதஸ்ச தேவதேவேஸோ வஸுதேவாத்மஜோ ஹரி:,
க்ருத்வா பாராவதரணம் பூமேஸ்த்ரிஜகதீஸ்வர: (385)

உம்மாலே நன்றாகச் சொல்லப்பட்டது. கலிகாலமானது
க்ருரமாகப்போகிறது. தேவநாயகராயும் வஸுதேவபுத்ரராயு
மிருக்கிற ஜகதீஸ்வரமாயானவர் பூபரநிஸ்ருத்தியைப் பண்ணிப்
பரமபதத்தை அடைந்தார்.

கால: கலிஸ்ச துர்த்தர்ஷோ பவிஷ்யதி ஸம்ஸய:,
தர்மலோபோ பவேந்நித்யம் அதர்மஸ்ச மஹாந் பவேத். (386)

க்ருரமான கலிகாலமானது உண்டாகப்போகிறது, எப்போ
தும் தர்மலோபமும் அதர்மவ்ருத்தியும் உண்டாகும். ஸம்ஸயம்
இல்லை.

அஸ்மிந்நேவம் கதே கார்யே யத்ப்ரவீரி ஷ்ரிதந்தவ,
ததேவாசர ஸௌம்ய த்வம் அசிராதாத்மனோ ஹிதம். (387)

வாரீர் ஸௌம்யரே! இப்படிப்பட்ட ரீதியை உடைத்தான
கார்ய விஷயத்தில் நான் உமக்கு ஹிதமாக எனக்குச் சொல்லுகி
றேனோ, நீர் அதையே ஸீக்ரமாக அனுஷ்டியும்.

தக்ஷிணஸ்யாம் மஹாபாக திஸி ப்ருந்தாவநாபிதம்,
மனோஜ்ஞமாஸ்ரமபதம் முநீநாம் பாவிதாத்மநாம்,
அஸ்தி கிஞ்சித்நவம் திவ்யம் நந்தனோபமமத்பதம். (388)

வாரீர் மஹானுபாவரே! தக்ஷிணதிக்கிலே ப்ருந்தாவன
மென்று பெயரை உடைத்தாயும் மனோஹரமாயும் தந்தவஜ்ஞான
முடைத்தான மஹர்ஷிகளுக்கு ஆஸ்ரமஸ்தானமாயும் நந்தன
வனத்தோடே ஸமானமாயும் ஆஸ்சர்யகரமாயிருக்கிற ஓரா
னொரு வனமானது இருக்கிறது.

ப்ருக்வாத்யா முநயோ யத்ர தப: குர்யுருத்தமம். (389)

தத்ர கைரவிணீநாம் ஸரஸீ விமலோதகா,
புல்லபத்மோத்பலவதீ காசிதஸ்தி மனோஹரா. (390)

யாதொருவனத்திலே ப்ருகுமுதலான மஹாரிஷிகளானவர்
கள் உத்தமமான தபஸ்ஸைப் பண்ணுகிறார்களோ, அந்த வனத்
தில் நிர்மலமான உதகத்தை உடைத்தாயும் விகலித்த தாமாஸ

புஷ்பங்களையும் கருநெய்தல்களையும் உடைத்தாய் கைரவிணி
யென்று ப்ரலித்தமான ஓராநொரு ஸரஸ்ஸானது இருக்கிறது.

ததுத்தரம் மஹாபாக முக்திசேஷத்ரம் ந்ருணாம் புலி,
ப்ருந்தாவநமிதி க்யாதம் துலஸீகாநநாயதம். (391)

யத்ர ஸந்ரிஷிதோ தேவ: புராணஸ் ஸார்ங்கத்ருக் ஸ்வயம்,
ஸந்ரிதம் த்ருதே ஸௌம்ய ஸதா லோகஹிதாய வை,

தத்ராஸ்தே ஸுமதிர்நாம கஸ்சித்முநிவரோத்தம: (392)

அந்த கைரவிணிவென்கிற ஸரஸ்ஸுக்கு வடக்காயும்
துளவீகானனங்களையுடைத்தாயும் ப்ருந்தாவனமென்று ப்ர
லித்தமாயும் மனுவ்யர்களுக்கு மோகஷப்ரதமாயுமுள்ள
சேஷத்ரமானது இருக்கிறது. அனாதியாயும் தேவனுமிருக்கிற
ஸ்ரீய:பதியானவர் ஜனங்களுடைய சேஷமத்தையும்பொருட்டு
ஸமீபவர்த்தியாக எந்த வனத்திலே எப்போதும் வாஸம் பண்ணு
கிறாரோ, அந்த வனத்திலே ஸுமதியென்று ப்ரலித்தரான முனி
ஸ்ரேஷ்டரானவர் வலிக்கிறார்.

ந தஸ்யாஸ்தி ஸம: கஸ்சித் தபஸா மேதயாபிவா,
தஸ்யாஸ்ரமஸமீபே த்வம் தேகைவ ஸஹ நித்யஸ:,
வஸைகாக்ரமதிர்விஷ்ணௌ தத்ர ஸ்ரேயோ பவிஷ்யதி. (393)

தபஸ்வின்னிலையாவது புத்தியின்னிலையாவது அவருக்கு எவ
ரும் ஸமானரல்லர். அந்த வனத்தில் அவருடைய ஆஸ்ரமஸமீ
பத்தில் நீர் விஷ்ணுவிஷயத்தில் நிச்சலபத்தியையுடைத்தான
வராய் எப்போதும் அவருடன்கூட நித்யமாக வலியும். அவ்
விடத்தில் உமக்கு ஸ்ரேயஸ்ஸு உண்டாகும்.

குத்ர:—

இத்யுக்த்வா ஸமுநிஸ் தூர்ணம் க்ருத்வா ப்ரதிக்குதிம் ஹரே:,
ஆவாஹ்ய விதிவத் தஸ்யாம் வாஸுதேவம் ஸநாதகம்,
தமப்பர்ச்ய யதாந்யாயம் பார்த்தஸாரதிமவ்யயம். (395)

வஹந்தம் தக்ஷிணே ஹஸ்தே பாஞ்சஜந்யமதுத்தமம்,
வாமேச பாணிகமலே தாநமுத்ராவிபூஷிதம். (396)

ஆத்ரேயஸ்ய ததௌ ஹஸ்தே பாராஸர்யோ மஹாமுநி:
தத் புந்ருவாசேதம் க்ருஷ்ணத்வைபாயனோ முநி: (397)

வ்யாஸமஹாமுனியானவர் இப்படி சொல்லி ஸ்வாமியினு
டைய ப்ரதிக்குதியைச் சீக்ரமாக ஏறியருளப்பண்ணி ஸாஸ்வத

ரான வாஸுதேவரை அந்த பிம்பத்திலே ஸாஸ்த்ரபாகாரம் ஆவாஹனம் பண்ணி உத்தமமான ஸங்கத்தை வலத்திருக்கையிலே வஹித்துக்கொண்டும் தாமரஸபுஷ்பம்போன்ற இடத்திருக்கையிலே தானமுத்தரையை உடைத்தாயுமிருக்கிற அந்த பார்த்த ஸாரதியை ஸாஸ்த்ரபாகாரம் ஆரதித்து ஆத்ரேயருடைய ஹஸ்தத்திலே கொடுத்துத் திரும்பியும் ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

ஆத்ரேய த்வம் மஹாபாக கத்வா ப்ருந்தாவநம் ஸுபம்,
ஸுமதேரோஸ்ரமம் ஸௌம்ய வஸ தேக மஹாத்மநா. (398½)
தத்ர ரம்யே வநோத்தேசே ஸம்ஸ்தாப்ய ப்ரதிமாமிமாம்,
வைகாநஸேந விதிநா ஸமர்ச்சய ஜகத்தகும். (399½)

மஹாநுபாவரான ஆத்ரேயரே! நீர் மங்களகரமான ப்ருந்தாவனத்தை அடைந்து ஸுமதியென்கிற மஹாரிஷியோடேகூட வாஸம் பண்ணிக்கொண்டு அந்த ரம்யமான வனப்ரதேசத்தில் இந்த விக்ரஹத்தை ப்ரதிஷ்டை பண்ணி வைகாநஸஸிதியினால் ஸ்வாமியை ஆரதியும்.

ஏவமுத்த: ப்ரணம்யைநம் ஆத்ரேயோ ஹ்ருஷ்ட்மாநஸ:
ஹிம் ஸூர்த்நா ததாநஸ்து தூர்ணம்ப்ருந்தாவநம்யயௌ. (400½)

இப்படி சொல்லப்பட்டவரும் ஸந்தோஷமுடைய மனஸ்ஸை உடையவருமான ஆத்ரேயமஹர்ஷியானவர் வ்யாஸரை தண்டன் ஸமர்ப்பித்துப் பார்த்தஸாரதியை ஸிரஸ்ஸால் தரியாரின்றுகொண்டு ப்ருந்தாவனத்தை அடைந்தார்.

ஸது கத்வாஸ்ரமம் தூர்ணம் ஸுமதேஸ்து மஹாத்மந:
தத்ரத்வாலோகயாமாஸ தமேவ முநிஸத்தமம். (401½)

அந்த ஆத்ரேயரானவர் ஸுமதி மஹாரிஷியினுடைய ஆஸ்ரமத்தைச் சீக்ரமாக அடைந்து அவ்விடத்தில் முநிஸ்ரேஷ்டரான அந்த ஸுமதியைப் பார்த்தார்.

தேந த்ருஷ்டஸ்ஸுமதிநா யதாவத்பூஜிதஸ்ததா,
ஸர்வமேதத் யதாதத்த்வம் கதயாமாஸ தத்த்வத: (402½)

ஆத்ரேயரானவர் ஸுமதியினால் பார்க்கப்பட்டு ஸாஸ்த்ரோக் தமாகப் பூஜிக்கப்பட்டவராய் ஸகலமான இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை யதார்த்தமாகச் சொன்னார்.

ஸ்ருத்வா தத் வசநந்தஸ்ய ஸுமதிர் ஹ்ருஷ்ட்மாநஸ:
யதாவத் பூஜயாஞ்சக்ரே தம்ருஷிம் பாவகப்ரபம். (403½)

இப்படி ஸுமதியானவர் ஆத்ரேயருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸந்துஷ்டசித்தராய் அக்னிபோலே தேஜஸ்வியான அந்த ஆத்ரேயரை யதாஸாஸ்த்ரமாகப் பூஜித்தார்.

ஸோ஽பி தத்ர ப்ரதிஷ்டாப்ய ப்ரதிமான்தாம் முரத்விஷ:
வைகாநஸேந விதிநா சிரகாலமபூஜயத். (404½)

அந்த ஆத்ரேயரும் அவ்விடத்தில் பார்த்தஸாரதிவிக்கரஹத்தை ப்ரதிஷ்டை செய்து வைகாநஸஸிதியினால் பஹுகாலம் ஆரதித்தார்.

ஸ ஸமாநாத்ய ஸுசிரம் வாஸுதேவம் ஜகத்தகும்,
ஆத்ரேய: பரமந்தாம் ஜகாம் மதுவித்விஷ: (405½)

ஆத்ரேயரானவர் இப்படி பார்த்தஸாரதியை பஹுகாலம் ஆரதித்துப் பரமபுத்தை அடைந்தார்.

ஸ இதானீமபி முநே த்ருஸ்யதே தத்ர மாநவை:
ருக்மிண்யா சாநிருத்தேந ப்ரத்யுமநேச ஸேவித: (406½)

ஹலாயுதேந ஸஷ்மிதஸ் ததா ஸாத்யகிநாஸஹ,
பார்த்தஸாரதிரித்யேவ விஸ்ருதோ ஜகதீபதி: (407½)

ஆத்ரேய மஹாமுனியினால் ப்ரதிஷ்டை பண்ணப்பட்டும் ருக்மிணி அநிருத்தர் ப்ரத்யுமனர் இவர்களாலே ஸேவிக்கப்பட்டும் பலராம ஸாத்யகிகளோடே கூடியுமிருக்கிற ஸ்வாமியானவர் பார்த்தஸாரதியென்று ப்ரவரித்தராய் இப்போதும் ஜனங்களால் ஸேவிக்கப்படாநிற்கினார்.

இதஞ்சைவ புராவ்ருத்தம் ஸ்ரோது மர்ஹஸி நாரத,
யந்மயா கத்யதே தஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய ஸார்ங்கின: (408½)

வாரீர் நாரதரே! என்னால் சொல்லப்படுகிற பார்த்தஸாரதியினுடைய பூர்வ வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்கக்கடவீர்.

பூர்வமாஸீந் மஹரப்ராஜ்ஞோ ராஜா துண்டரமண்டலே,
ஸுமதிர் நாம் நம்நாது ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுத: (409½)

ஸர்வ ஸாஸ்த்ரார்த்த தத்த்வஜ்ஞ: ப்ரஜாபாலந தத்பர:
கல்யாண வசநோ தீர: கந்தர்ப்பஇவ ஸூர்த்திமாந்.

ஸ ரரக்ஷ ஸுதிம் ராஜா யுக்ததண்டோ யதாவதி. (411)

பூர்வகாலத்தில் துண்டரமண்டலத்தில் மிகவும் ஜ்ஞானியாயும் ஸகல லக்ஷணங்களோடே கூடினவனாயும் ஸகல ஸாஸ்த்ரார்த்தத்தையும் அறிந்தவனாயும் ப்ரஜாபரிபாலனத்தில் ஆஸக்தனாயும்

மங்களமான வார்த்தையையுடையவனாயும் தைர்யசாலியாயும் மன்மனைப்போன்ற ரூபத்தை உடைத்தானவனாயும் ஸுமதியென்று பேரை உடைத்தானவனுமுள்ள ராஜாவானவன் ஸாஸ்த்ரோக்த தண்டனை பண்ணிகொண்டு ஸாஸ்த்ரானுஸாரமாக பூமியைப் பரிபாலித்தான்.

ஸமுவாஹ த்ருடாம் பக்திம் ஹரேள முரவிமர்த்தகே,
ஸ ஸமாராதயத் விஷ்ணுமீ ஸுமதிர் ந்ருபஸத்தம:.. (412)

ராஜ ஸ்ரேஷ்ட்டனான அந்த ஸுமதியானவன் முராவஸூர ஸம்ஹாரகனுன் ஸ்ரியபுத்திரிவிடத்தில் நிஸ்சலமான பக்தியை வஹித்து, விஷ்ணுவை ஆரதித்தான்.

ஸ ஸம்ப்ராப்ய மஷுரிபாலோ வேங்கடாசலமவ்யயம்,
அநேகதருஸம்பாதம் நாகாபக்ஷிஸமந்விதம். (413)

பஹுகந்தர ஸங்கீர்ணம் நைகநிர்ஜ்ஜர ஸோபிதம்,
விசித்தரே தாதுபிரயுக்தம் சிகரரைருங்கதையி. (414)

ஸேவிதம் முரிவார்யைச்ச பகவத்பக்தி கோவிதை;
அவகாஸ்யாமலே ராஜா ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீஜலே,
ஸுராஸுரகுருந் தேவம் வவந்தே ஹ்ருஷ்டமாநஸ:.. (415)

மேலாம் அந்த ஸுமதிமஹாராஜாவானவன் அனேகங்களான வருஷங்களாலே நெருக்கமாயும் அனேக பக்ஷிகளோடே கூடியும், அனேக குகைகளுடன் கூடியும் பல அருவிகளால் சோபிதமாயும், உன்னதங்களான சிகரங்களோடே கூடிக்கொண்டும் பகவத்பக்தி சீலானான அனேக ரிஷிகளாலே ஸேவிக்கப்பட்டிருப்பதும் நாஸரஹிதமுமான வேங்கடாசலத்தை அடைந்து நிர்மலமான ஸ்வாமி புஷ்கரிணி தீர்த்தத்தில் ஸ்னானம்பண்ணி ஸந்நுஷ்டமான மனஸ்சை உடைத்தானவனுய் தேவாஸுர பூஜ்யனான திருவேங்கடமுடையான ஸேவித்தான்.

காலாம்புதமிவாகாஸே ப்ராவ்ருட்காலே ஸமுச்சரிதம். (416)

ஸ்புரத்ரத்தவிசித்தரேண கிரீடேந விராஜிதம்,
தண்டலாப்யாம்மகோஜ்ஞாப்யாம்ஸோபிதம்கர்ணயோர்த்வயோ:,
க்ரையேய ஹார கேயூர கர்ணிகாஸமலங்க்ருதம்,
மஹத்ப்யாம் ஸங்கசக்ராப்யாம் ஸோபிதம்பார்ஸ்வயோர்த்வயோ:,
ஸேவிதம் சக்த்ரஸூர்யாப்யாமிவ காலவலாஹகம்,
பர்யமாஸ்சிரம் தேவம் ஸுமதிர் ஹ்ருஷ்டமாநஸ:,
ஸாகந்தபாஷ்பயகோ மநஸைவமசிந்தயத். (419)

மின்னையும் அந்த ஸுமதியானவன் வர்ஷாகாலத்தில் ஆகாஸத்தில் இருக்கும் உன்னதமான சுறுத்த மேகம் போன்றவரும் ப்ரகாசியாநித்திர ரத்னங்களால் நானாவர்ணமான கிரீடத்தால் விளங்காநிற்பவரும் மனோஹரங்களான இரண்டு கர்ணகுண்டலங்களாலே ஸோபிதரும் கண்டட்டபூஷணமுத்தாஹாரங்களென்னதோள்வனையென்ன கர்ணபத்ரங்களென்ன இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், இரண்டு பார்ஸ்வங்களிலேயும் ஸ்ரேஷ்ட்டங்களான ஸங்கசக்ரங்களால் ப்ரகாசிக்கிற ராகையால் ஸூர்யசக்த்ரளால் உபயபார்ஸ்வங்களில் சூழப்பட்ட சுறுத்தமேகம் போன்றவருமான திருவேங்கடமுடையான பஹுகாலம் ஸேவியாநின்றுகொண்டு ஸந்நுஷ்டசித்தனாய் ஆந்தபாஷ்பயுக்தங்களான கண்களை உடைத்தானவனுமாய் மனஸ்சால் இப்படி சிந்தித்தான்.

அயம் ஸ விஷ்ணுர் பகவாந் த்ரிதாமா ஸங்கசக்ரப்ருத்,
ஸம்ஸாராம்புதிமக்நானாம் ஷுநிதார்த்தம் தேஷுநாம் ஸ்வயம்,
ஆஸ்தே ஸதாத்ர பகவாந் யோசிநாமபி தூரக:.. (421)

அயம்ஹி தஸ்மிந் ஸங்க்ராமே ஸாரத்யந்து கிரீடந:,
சக்ரே தயாபரவஸ: ஸாக்ஷாச்சக்ரதரோ ஹி:.. (422)

அபிதேநைவ ரூபேண ஸ்புரத்ஸாரத்யலக்ஷ்மண:,
மமாத்ய தயயா தேவ: ஸ்வவமாவீர்பலிஷ்யதி. (423)

பகவானும் ஸங்கசக்ரதாரும் த்ரிதாமாவும் யோகிகளுக்குக் கூட அடையக்கூடாமலிருக்கிற ஸ்வாமியுமான இந்த விஷ்ணுவானவர் ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தில் முழுகியிருக்கிற ப்ராணிகளுடைய கேஷமத்தையும்பொருட்டு ஸேஷாசலத்தில் தயையினாலே வலிவிக்கிறார். சக்ரதாரான இந்த ஸ்வாமியானவர் தயாபரவசராய் பாரத யுக்த்தத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஸாரத்யத்தைப் பண்ணினார். ப்ரகாஸமாவ ஸாரத்ய சிஹ்னத்தை உடைத்தான ஸ்வரூபத்தோடு கூடினவராய் அடியேனுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கப் போகிறாரா?

ஏவம் சிந்தயமானேது ஸுமதேள தர்மவத்ஸலே,
ஆபபாஷே மஹாதேஜாஸ் ஸஷிவேங்கடநாயக:.. (424)

தர்மவத்ஸலனான ஸுமதிமஹாராஜனானவன் இப்படி சிந்தியாநின்றவளவில், மஹத்தான கார்த்தியையுடைய அந்த திருவேங்கடமுடையான் ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

யத்தேதபிலஷிதம் ராஜந் தத்ததைவ பவிஷ்யதி,
யத்து ப்ருந்தாவந்நாம விபிநம் முநிஸேவிதம்.

தத்ர தே தர்ஸயேஜஹம் வை யத்ருபந்து தவேப்ஸிதம். (425½)

வாராய் ஸுமதிமஹாராஜனே! எது உம்மால் இச்சிக்கப் பட்டகோ அது அப்படியே ஆகப்போகிறது. ப்ருந்தாவன மென்று ப்ரவித்தமான எந்த சேஷத்ரம் உண்டோ, அதைக் குறித்துப்போம். அவ்விடத்தில் உம்மால் சிந்திக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தைக் காண்பிக்கப்போகிறேன்.

இத்யேவ முக்தஸ்யஸுமதிஸு தஸ்மாத் ப்ருந்தாவநம் யயேள,
தத்ர ப்ரகாஸமானந்தம் தமாலாக்யமிவ த்ருமம்,

வஹந்தம் ஸங்கராஜாநம் தக்ஷிணே கரபல்லவே,

தாநமுத்ராஞ்ச ஸவ்யேது ஸர்வாபரணபூஷிதம். (427½)

ஸ ப்ரணம்ய முநிஸ்ரேஷ்ட்டஸ் ஸுமதிர் ஹ்ருஷ்டமானஸு;

வாஸுதேவம் ஜகந்நாதம் அதிமாத்ரம் முதம் யயேள. (428½)

திருவேங்கடமுடையானால் இப்படி சொல்லப்பட்ட அந்த ராஜாவானவன் திருமலையில்லின்றும் ப்ருந்தாவனத்தை அடைந்த வனாய் அந்த அரண்யத்தில் ப்ரகாஸியாநின்றும் தமாலவ்ருஷம் போல் உறுத்த திருமேனியை உடைத்தாயும் வலத்திருக்கையில் பாஞ்சஜன்யத்தை வஹியாநின்றும் இடத்திருக்கையில் தான முத்தரையை உடைத்தாயும் ஸகலாபரணங்களால் அலங்க்ருதரான பார்த்தஸாரதியை ஸந்துஷ்ட சித்தனாய் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து மிகவும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்.

ஸ தஸ்ய விதிவத்ராஜா தேவதேவஸ்ய ஸார்ங்கிண;

உத்ஸவம் காரயாமாஸ சைத்ரமாஸே ஸுபோதயே. (429½)

அந்த ஸுமதிமஹாராஜாவானவன் ஸ்வாமிக்கு ஸுபமான ஆவர்ப்பாவத்தை உடைத்தான சைத்ரமாஸத்தில் உத்ஸவத்தைப் பண்ணிவைத்தான்.

இதம் மயா யதாக்யாதம் புராவ்ருத்தம் மஹாமுநே,

ஸந்ஸேஷிபேண யதாவ்ருத்தம் கோவக்தும் ஸக்ருயாந் நர: . ()

வாரீர் நாரதரே! இந்த பூர்வகால வ்ருத்தாந்தமானது ஸந்ஸேஷபமாக என்னுடைய சொல்லப்பட்டது. இத்தை நன்றாகச் சொல்ல ஸமர்த்தன் ஆர்?

யஇதம் ஸ்ருணுயாத்விப்ர பக்த்யா பாபப்ரணாஸநம்,

ஆக்யாநம் ஸஹரேந்தாம யாதி பாபயுதேரூபிவா. (431½)

எந்தப் புருஷனுனவன் பக்தியினாலே இந்த வ்ருத்தாந்தத் தைக் கேட்கிறானோ, அந்தப் புருஷன் பாபஸஹிதனுனாலும் பரம பதத்தை அடைவான்.

அதாந்யஸ்தத்ர யோஜ்யஸ்தி ஸப்தரோமேதி விஸ்ருத: (432)

முநி: பரமதர்மிஷ்ட்டஸ் ஸர்வபூதஷுநிதே ரத:.

வைநதேயாதிருடந்து ஸ க்ருத்வா விஷ்ணுமவ்யயம். (433)

ஸங்கசக்ரதரம் தேவம் வஹந்தமபயம் முநே.

வைகாநஸேந விதிநா ஸம்ஸ்தாப்ய புருஷோத்தமம், (434)

சிரமாராத்ய விதிவத் வரதம் ப்ரணமந்ருணம்.

தேஹாவஸாநே தத்திவ்யம் பதம் ப்ராப முரத்விஷ: . (435)

பின்னையும் அவ்விடத்தில் ஸப்தரோமாவென்று ப்ரவித்த ரான ஒரு மஹர்ஷிபானவர் இருந்தார். அந்த ரிஷியானவர் கருடாருடராயிருக்கிற வரதனை ஏறியருளப்பண்ணி வைகாநஸ விதியினாலே ஸ்தாபித்து பஹுகாலம் ஸாஸ்த்ரோக்தமாக ஆரா தித்து தேஹாவஸான காலத்தில் முரத்விட்டாயிருக்கிற ஸ்வாமியினுடைய திவ்யமாயிருக்கிற ஸ்தானத்தை அடைந்தார்.

ஸோஜபி ஸம்ப்ரதி ஸர்வேஷாம் ப்ராணிகாம் கோசரீபவந்,

வரதோ நாம தேவேஸோ த்ருஸ்யதே தத்ரவை ஹரி: . (436)

இப்போது வரதனைன்று ப்ரவித்தரான அந்த ஸ்வாமியும் மனுஷ்யானுடைய கண்களுக்கு விஷயராய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

ஏவம் பஞ்ச ஸமாக்யாதா மூர்த்தயோ முநிஸத்தம,

யா: ப்ருஷ்டவாநஸி புரா விஷ்ணேஸ்து தநுஜத்விஷ: . (437)

வாரீர் நாரதரே! அஸுராத்கரான எந்த விஷ்ணுவினுடைய எந்த எந்த மூர்த்திகளைக் கேட்டீரோ அந்த மூர்த்திகள் இப்படி அஞ்ச ப்ரகாரங்களாகச் சொல்லப்பட்டதுகள்.

இதி ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்டபுராணே மஹேஸ்வரநாரத ஸம்வாதே ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மியே அஷ்டமோத்தியாய: .

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்வரவாமுநயேநம:

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

நாரத:—விஜ்ஞாதா ஸூர்த்தய: பஞ்ச விஷ்ணோரத்ர மஹாத்மந:,
தீர்த்தஸ்ய வைபவஞ்சாபி வக்துமர்ஹஸி ஸங்கர. (438)

வாரீர் ஸங்கரரே! அந்த ப்ருந்தாவனத்திலே எம்பெருமானுடைய மந்தாதாதிகளான அஞ்ச திருக்கோலங்களானவை உம்மிடத்திலின்றும் என்னுடைய நன்றாக அறியப்பட்டன. கைரவிணீதீர்த்தத்தினுடைய வைபவத்தையும் சொல்லுவீராக.

ருத்ர:—கோநாம முநிஸார்தூல ஸக்தோ வக்தும் ஷுரி வைபவம்,
தஸ்ய தீர்த்தஸ்ய மஹதோ மனுஷ்யோ தேவஏவவா. (439)

வாரீர் முனிஸ்ரேஷ்ட்டரான நாரதரே! மனுஷ்யனாவது தேவனாவது எவன்தான் மஹத்தரமான அந்தத் தீர்த்தத்தினுடைய வைபவத்தைச் சொல்லுகிறதென்பொருட்டு ஸமர்த்தனாக இருக்கிறான்?

இதம் குஹ்யதமம் லோகே தஸ்ய தீர்த்தஸ்ய வைபவம்,
யத் ப்ருஷ்டவாநஸி முநே வம் த்மாமத்ய மஹாவ்ரத. (440)

வாரீர் மிகுந்த வரதத்தை உடைத்தான நாரதரே! இப்போது நீர் எத்தை ப்ரஸ்ரம் பண்ணினீரோ இந்த லோகத்திலே இந்த தீர்த்தத்தினுடைய வைபவமானது மிகவும் குஹ்யதமமாயிரா நிற்கிறது.

ஸாஷுரி கைரவிணீநாம கைரவோத்பல ஸோபிதா,
ஸம்புல்ல பத்மஸஞ்சந்நா ஸரஸீ விமலோதகா. (441)

ஹம்ஸைஸ்ச மாநஸாவாஸேஸ் ஸர்வதா ஸங்கஸோ யுதா,
காரண்டவைஸ் ஸாரஸைஸ்ச நித்யமத்தைஸ்ஸதா வ்ருதா. (442)

மிதுகைஸ் சக்ரவாகாநாம் மதுராவ ஸம்யுதை:
ஸேவிதா விஹகைரந்யை ரதிஹ்ருத்யவிராவிபி:. (443)

ஆம்பல்களென்ன செங்கழுநீர்ப்புஷ்பங்களென்ன இதுகளினுடைய ஸோபிதையையும் விகவித்த பத்மங்களினுடைய மறைக்கப்பட்டதாயும் நிர்மலமான தீர்த்தத்தை உடைத்தானதாயுமிருக்கிற அந்த ஸரஸ்ஸானது கைரவிணியென்று ப்ரவரித்தையாயிருக்கிறது. இன்னம் எப்படி இருக்கிறதென்றால் மானஸஸரஸ் விலே வாஸம் பண்ணுகிற ஹம்ஸங்களினுடைய எப்போதும்

கூடிக்கொண்டும் எப்போதும் மதித்திருக்கிற காரண்டவ ஸாரஸ பக்ஷிகளினுடைய எப்போதும் சூழப்பட்டும் மதுரமாக ஸப்தியா நிற்கிற சக்ரவாகமிதுனங்களோடே கூடினதாயும் மிகவும் மனோஹரமாக ஸப்தியாநிற்கிற அனேகபக்ஷிவிஸேஷங்களாலே ஸேவிதையாயும் வண்டுகளுடைய ஜங்காரங்களாலே வ்யாப்தையாயும் கரையிலே உண்டான ஸகலவ்ருக்ஷவிஸேஷங்களோடே கூடினதாயும் எந்த ஸரஸ்ஸானது ப்ரகாஸியா நிற்கிறதோ.

தஸ்யா: பஞ்ச ப்ரஸஸ்தாநி தீர்த்தாநி பரிதோ முநே,
தேஷாம் மத்யே கைரவிணீ ஸ்திதா ஸா ஸரஸீ ஸூபா (444)

வாரீர் நாரதரே! அந்தக் கைரவிணியினுடைய நாலு பக்கத்திலேயும் ப்ரஸஸ்தங்களான அஞ்ச தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அந்தத் தீர்த்தங்களுடைய மத்யையிலே பாவனையான அந்தக் கைரவிணி இராநிற்கிறது.

ஸா த்ருஷ்டா஽பி ந்ருணம் பாபம் நாஸயத்யமலோதகா,
கிம்புநஸ் ஸ்பர்ஸநஸ்நாநைர் துர்லபம் புவி மாநவை:. (445)

அந்தக் கைரவிணியானது த்ருஷ்டமாத்ரையாயிருந்து கொண்டு மனுஷ்யாளுக்குப் பாபங்களை நசுப்பியாநிற்கிறது. அந்தக் கைரவிணீஸ்பர்ஸனஸ்னாநங்களாலே பூமியிலே அடையக் கூடாத புருஷார்த்தமானது என்ன இருக்கிறது?

ஸ்ரியமாயுர்யஸ: காந்திமாரோக்யபஸுபுத்ரகாந்,
ப்ராப்நோதி துர்லபஞ்சாபி பதம் ஸ்நாதஸ்திதோ நர:. (446)

அந்தக் கைரவிணியிலே யாதொரு புருஷனுடன் ஸ்னானம் பண்ணுகிறானே அவன் ஆயுராரோக்ய யஸ: காந்தி பசுபுத்ரானையும் மற்றும் துர்லபமான புருஷார்த்தத்தையும் அடைகிறான்.

ந ஜநம் புநராயாதி தஸ்யாம் ஸ்நாதோ நர: க்வசித்,
நாயஸோ நைவ நரகம் நசாபக்திம் ஜநார்தநே. (447)

மனுஷ்யனுடன் ஒருகால் அந்த ஸரஸ்ஸிலே ஸ்னானம் பண்ணினவனுக்கொண்டு மறுபடியும் ஜன்மத்தை அடையான். அபயஸ்ஸையும் நரகத்தையும் பகவத்பக்தியில்லாமையையும் அடையமாட்டான்.

தஸ்யாம் ஸ்நாதஸ் ஸக்ருந்மர்த்யோ முச்யதே ஸர்வகில்பிஷை:
பதம் ததபிசாப்நோதி யதநந்தமநாதிச. (448)

அந்த ஸரஸ்ஸிலே ஸ்நாதனை நரனுடன் ஸமஸ்த பாபங்களினுடைய விடுபடுகிறான். எந்த ஸ்தானமானது

அனந்தமாயும் அனாதியாயும் இருக்கிறதோ, அப்படிப் பராயமான பரமபதத்தையும் அந்தத்திலே அடையா நிற்கிறான்.

மாத்த்ருஹா பித்ருஹா சாபி ப்ரஹ்மஹா கோக்ஞவச,
மாஸமேகந்நர: பாபைஸ்தத்ர ஸ்நாத்வா விமுச்சயதே. (449)

யாதொரு மனுஷ்யனுனவன் பித்ருமாத்ருப்ரஹ்மகோக்னனு கிலும் அந்த ஸரஸ்வதியிலே ஒரு மாஸம் ஸ்னானம் பண்ணினானாகில் கீழ்ச்சொன்ன பாபங்களினாலே விடுபடுகிறான்.

ஸ்வர்ணஸ்தேயீ ஸாராபஸ்ச யஸ்சாந்ய: பாபக்ருந்நர:,
ஸ்நாத்வா மாஸம் ஸதஸ்யாம் வை முச்சயதே நாத்ர ஸம்ஸய:.(.)

யாதொரு புருஷனுனவன் ஸ்வர்ணபஹாரியாயும் மத்ய பாயியாயும் இருப்பினே அவனும் மற்றும் பாபக்ருந்தகான புருஷ னும் அந்தக் கைரவிணியிலே நியமமாக ஒரு மாஸம் ஸ்னானம் பண்ணுவனையானால் அவன் ஸகல பாபங்களினின்றும் விடுபடு கிறானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

கார்த்திகஸ்யது மாஸஸ்ய க்ருஷ்ணபக்ஷேஷ்டமீதிதேள,
யஸ் ஸ்நாத்த்தகம் குருதே ஸபித்தூணம் ப்ரியோ மத:.(451)

யாதொரு புருஷனுனவன் கார்த்திக மாஸத்தில் க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் அஷ்டமீதிதியில் அந்தக் கைரவிணீதீரத்தில் பித்ருஸ் ராதத்ததைப் பண்ணுகிறானே அந்தப் புருஷனுனவன் பித்ருக் களுக்கு மிகவும் அபிமதனுகிறான்.

நகயா நைவகாஸீச நகேஷுத்ரம் கௌரவந்ததா,
ந புஷ்கரஞ்ச ஸத்ருஸம் தஸ்ய க்ஷேத்ரஸ்ய வை முநே. (452)

வாரீர் நாரதரே! அந்த ப்ருந்தாவனத்துக்குக் காஸியும் கையையும் குருக்ஷேத்ரமும் புஷ்கரமும் ஸமானமாகமாட்டாது.

கீதோ யஸ்து புராவித்பிர் முநிபிர் முநிஸம்மத:,
ஸ்லோகம் ஸ்ருணுஷ்வ தேவர்ஷே தம்வக்ஷ்யாமிஸமாஹித:.

யாதொரு ஸ்லோகமானது ரிஷிஸம்மதமோ அப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்லோகமானது புராவித்துக்களான ரிஷிகளாலே கானம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. வாரீர் நாரதரே! அந்த ஸ்லோகத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். நீர் ஸமாஹிதமனஸ்கராய்க் கேளும்.

ஸஹஸ்ராண்யபி ஜந்மாநி ஜஹ்நுகந்யாநிஷேவணாத்,
ஸக்ருத் கைரவிணீஸநாகம் அதிகந் நாத்ர ஸம்ஸய:.(454)

ஜன்மஸஹஸ்ரங்களிலே கங்கையிலே ஸ்னானம் பண்ணுகிற திலுங்காட்டில் கைரவிணியில் ஒருகால் ஸ்னானமானது அதிசயித மென்கிறதில் ஸந்தேஹமில்லை.

நியதோ நியதாஹாரோ நியதேந்த்ரியமானஸ:,
ஸ்நாயாத் தஸ்யாம் ஸரஸ்யாந்து மந்த்ரமேத முதீரயந். (455)

புருஷனுனவன் நியதனையும் நியதாஹாரியாயும் மனஸ்ஸு முதலான இந்த்ரிய ஜயமுடையவனாயிருந்துகொண்டு மேலே சொல்லப்படுகிற மந்த்ரத்தை ஜபியாநின்றிகொண்டு ஸ்னானம் பண்ணக்கடவன்.

அபஹர மம துரிதாநி ப்ரதிஸத்வம் நிருபமாம் யஸோலக்ஷ்மீம்,
பகவதி கைரவிணி த்வாம் ப்ரணமாமி ஜநார்தகப்ரியேஸுபகே.

எம்பெருமானுக்கு அர்க்யபாத்யாத்யபசாரங்களுக்கு அர் ஹையாய் அத்தால் அவனுக்கு ப்ரியையாய் பாக்யவதியா யிருக்கிற கைரவிணியே! உன்னை தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். என்னுடைய ஸகல பாபங்களையும் அபஹரி. உபமானரஹித மான யஸோலக்ஷ்மியை உண்டாக்கு.

ஏஷ மந்த்ரஸ்து ஸுமஹாந் வஸிஷ்ட்டேந மஹாத்மநா,
ஸகாஸாத் ப்ரஹ்மண: ப்ராப்த: பரமஸ் சதுரானநாத். (457)

இப்படி கீழே சொல்லப்பட்ட ச்லோகருபமாய் பரமமான இம்மந்த்ரமானது நாலு வேதங்களையும் நாலு முகங்களிலே தரித்த ப்ரஹ்மவினிடத்தினின்று மஹாத்மாவான வலிஷ்ட்ட ராலே அடையப்பட்டது.

ஏவமுக்த்வாவகாஹ்யாம்பஸ்யமலே விமலாம்பஸ:,
மநுஜஸ்தஸ்ய ஸரஸோ மாதவம் ப்ரதிபத்யதே. (458)

மனுஷ்யனுனவன் நிர்மலமான தீர்த்தத்தை உடைத்தான அந்தக் கைரவிணியினுடைய பாபஹரமான தீர்த்தத்தில் இந்த மந்த்ரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ஸ்னானம் பண்ணி எம்பெருமானை அடையாநிற்கிறான்.

அத்ர த்வயேதம் ஸ்ரோதவ்யம் இதிஹாஸம் புராதநம்,
ஸார்தூலஸ்ய முநேஸ்சாபி ஸம்வாதோ வ்யாக்ரஜந்மந:.(459)

வாரீர் நாரதரே! இந்தத் தீர்த்தத்தினுடைய வைபவவிஷயத் திலே ஸார்தூலரென்கிற மஹர்ஷிக்கும் வ்யாக்ரஜன்மாவென்கிற ரிஷிக்கும் ஒரு ஸம்வாதம் பூர்வத்திலே உண்டாயிருக்கிறது.

அப்படி ப்ரவ்ருத்தமாயும் புராதனமாயிருக்கிற இந்தக் கதை யானது உம்மாலே கேட்கப்படத்தக்கதென்று மரிவன் சொன்னான். ஸார்தூல:—

இதழுத்தம் த்வயா ப்ரஹ்மக் மாஹாத்மயம் பஹுஸோமுநே,
கங்காயா ஜஹ்நகந்யாயாஸ் ஸர்வஸ்மாததிகம் புவி. (460)

யதா மஹாநதீஷ்வேஷா ப்ரஸஸ்தா தேவவாஷுநீ,
ஏவம் ஸரஸ்ஸு கிந்தீர்த்தம் தத்வதஸ்வ மஹாமுநே. (461)

வாரீர் ப்ரஹ்மநிஷ்ட்டரான வ்யாக்ரஜன்மரே! உம்மாலே ஜஹ்நுகன்யையான கங்கையினுடைய மாஹாத்மயமானது பூமியிலே ஸர்வதோதிகமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. மஹாநதிகளுக் குள்ளே தேவவாஹினியான கங்கையானது எப்படி ப்ரவரித் தையோ அப்படி ஸரஸ்ஸுக்களுக்குள்ளே எந்த ஸரஸ்ஸானது ப்ரசஸ்தமாயிருக்கிறதென்று வ்யாக்ரஜன்மாவை ஸார்தூலர் ப்ரஸ்னம் பண்ணினார்.

வ்யாக்ரஜன்மா —

ஸாது ப்ருஷ்டம் த்வயா தாத ஸ்ருணுஷ்வ கதயாம்யஹம்,
கங்காயா அபி யத்தீர்த்தம் ப்ரஸஸ்தம் ஜகதீதலே. (462)

வாரீர் ஸார்தூலரே! உம்மாலே வெகுநன்றாக ப்ரஸ்னம் பண்ணப்பட்டது. கங்கையைக்காட்டிலும் பூமியிலே எந்தத் தீர்த்தமானது ப்ரஸஸ்தமோ அந்தத் தீர்த்தவைபவத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளும்.

யத்து ப்ருந்தாவநந்நாம் வநம் மதுநிகாதிந்,
ஜகத்யாம் ப்ரியமத்யர்த்தம் நானாதரும்குதவிஜம். (463)

நானாவிதங்களான வருஷங்களுென்ன, ம்ருகங்களுென்ன, பக்ஷிகளுென்ன, இவைகளை உடைத்தாய் ப்ருந்தாவனமென்ற எந்த துளவீவநமானது மதுஸூதனனுக்கு இந்தப் பூமியிலே அதிப்ரியதமமோ.

தத்ர கைரவிணீ நாம ஸரஸீ முநிஸத்தம்,
காசிதச்சோதகாநேகவிஹங்கமவிராஜிதா. (464)

வாரீர் ஸார்தூலரே! கிர்மலோதகையாய் நானாவித பக்ஷி விராஜிதையாயிருக்கிற கைரவிணியென்கிற ஓராநொரு ஸரஸ்ஸா னது அந்த ப்ருந்தாவனத்திலே இருக்கிறது.

தத்ஸமம் ஜகதீப்ருஷ்ட்டே நகுத்ராபிச த்ருஸ்யதே,
ஸரோவாபி தடாகோவா நதீவா கூபஏவவா. (465)

இந்தப் பூமியிலே எந்த இடத்திலேயும் அந்தக் கைர விணியோடே துல்யமான ப்ரபாவத்தை உடைத்தான ஸரஸ் ஸாவது தடாகமாவது நதியாவது கிணராவது கிடையாது.

கங்காயாமபிச ஸ்நாத: ஸ்வர்க்கமேத்ய புநர்புவி,
ஜநம் ஜந்துரவாப்நோதி தத்ஸநாநீ நபுநர்பவம். (466)

கங்கையிலே ஸ்நானம் பண்ணின புருஷனும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து புண்யம் கூடினமானவுடனே மறுபடியும் பூமியிலே ஜனிக்கிறான். அந்தக் கைரவிணியிலே ஸ்நானம் பண்ணினவனோ வென்றால் மறுபடியும் ஜன்மத்தை அடையான்.

பஹுநா கிமிஹோக்தேந வக்ஷ்யே ஸங்க்ஷேபதஸ் ஸ்ருணு,
தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாணாம் ஸாதநம் தத்ஸரோ மதம். (467)

இந்த ஸரோவைபவவிஷயத்தில் மிகவும் சொல்ல வேண் டியது என்ன? ஸங்க்ஷேபமாகச் சொல்லுகிறேன், கேளும். அந்தக் கைரவிணி தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களுக்கு முக்கிய ஸாதனமாக ரிஷிகளினாலே ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வக்தும்வா வைபவந்தஸ்ய ஸக்தோ கைவ நரோ புவி,
தேவோவா தேவராஜோவா ஸோபி ஸாக்ஷாத்ப்ருஹஸ்பதி:.

இந்தப் பூமியிலே ஓராநொரு புருஷனும் இதன் வைபவத் தைச் சொல்லுகிறதையும் பொருட்டு ஸமர்த்தனேயன்று. தேவ னாவது தேவராஜனாவது ப்ருஹஸ்பதியாவது இவர்களும் தத்வை பவகதனத்திலே ஸமர்த்தானன்று.

ஸ்ருயதே ஹி புராவ்ருத்தம் இதம் முநிவரோத்தம்,
விஸ்வாவஸோ: க்ருதஜ்ஞஸ்ய கந்தர்வாதிபதேர் மஹத். (469)

வாரீர் ஸார்தூலரே! க்ருதஜ்ஞனாய் கந்தர்வாதிபதியான விஸ்வாவஸுவினுடைய ஸம்பந்தியாய் மஹத்தரமான ஓரா நொரு கதையானது கேட்கப்படா நிற்கிறது.

ஸ கதாசிந் மஹாபாக விமாநம்வரமாஸ்தித:,
சசார விமலே வ்யோம்நி கந்தர்வவரஸத்க்ருத: (470)

வாரீர் நாரதரே! அந்த விஸ்வாவஸுவானவன் கந்தர்வ ஸ்ரேஷ்ட்டர்களாலே ஸத்கரிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டும் விமாந ஸ்ருடனாய்க்கொண்டும் கிர்மலமான ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரித்தான்.

தஸ்ய ஸஞ்சரதோ வ்யோம்நி கந்தர்வாதிபதேர்முநே,
அதஸ்தாதரஜோநாம ஸரஸ்ஸுவிமலோதகம். (471)

வாரீர் நாரதரே! அப்படிக்கு ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரியா நிற்கிற கந்தர்வாதிபதியான விஸ்வாவஸுவினுடைய கீழே நிர்மலோதகமான ஓரானொரு அரஜஸ்ஸென்கிற ஸரஸ்ஸானது இருந்தது.

விந்த்யஸ்ய தக்ஷிணே பார்ஸ்வே ஹேமோநாம மஹாகிரி:,
தர்ணி ஸ்ருங்காணி தஸ்யாபி ப்ருஸமுச்சைஸ்தராணிரைவ. (473)

விந்த்யபர்வதத்துக்கு தக்ஷிணபார்ஸ்வத்திலே ஹேமமென்று பேரை உடைத்தான ஒரு மஹாபர்வதமானது இருக்கிறது. அதுக்கு மிகவும் உன்னதங்களான மூன்று ஸிகரங்கள் இருக்கிறன.

தத்ர ஸ்ருங்கே ப்ரதீசீநே மத்தவாரணஸம்ஜ்ஞிதே,
மஹத்யப்ரம்லிஹே ரம்யே ஸ்திதந்ததாஜஸ்ஸர:. (473)

பெரிதாயும் ஆகாயத்தை அளவியும் ரம்யமாயும் மத்தவாரணமென்று பேரை உடையதுமான மேற்கு திக்கிலே இருக்கிற சிகரத்திலே அந்த அரஜஸ்ஸென்கிற ஸரஸ்ஸானது இருக்கிறது.

தத்ராத்திரபுத்ரோ பகவாந் துர்வாஸா முநிஸத்தம:,
தபஸ்சார ஸுப்ருஸம் வர்ஷாணி ஸுபஹுலிரிவை. (474)

அத்திரபுத்ரராய் தபஸ்வியாய் முனிஸ்ரேஷ்ட்டரான துர்வாஸாவானவர் அந்த அரஜஸ்ஸென்கிற ஸரஸ்ஸின் கரையிலே பஹுஸம்வதஸ்ரங்கள் தபஸ்ஸு பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

தஸ்யோர்த்வம் கச்சதஸ்தத்ர வ்யோம்நி விஸ்வாவஸோர்முநே:,
துர்வாஸஸ்யஸரீரேச சாயாவை நிபபாதஹ. (475)

வாரீர் நாரதரே! அந்த ஸரஸ்ஸின் கரையிலே தபஸ்ஸு பண்ணுநிற்கிற அந்த துர்வாஸாவினுடைய ஸரீரத்திலே ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரியாநிற்கிற விஸ்வாவஸுவினுடைய சாயையானது விழுந்தது.

தத: க்ருத்தோ மஹாபாகோ துர்வாஸா முநிஸத்தம:,
கந்தர்வராஜம் கச்சந்தம் அபஸ்யத் வ்யோம்நி நிர்மலே. (476)

தந்த்ருஷ்ட்வா ஸுப்ருஸம் க்ருத்தோ வாக்யமேததுவாசஹ.

அந்தச் சாயாநிபாதத்தினாலே மஹாதபஸ்வியாய் ரிஷிஸ்ரேஷ்ட்டரான துர்வாஸாவானவர் கோபிஷ்ட்டராய்க்கொண்டு நிர்மலமான ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரியாநிற்கிற கந்தர்வராஜா

வான விஸ்வாவஸுவைப் பார்த்துக் கோபிஷ்ட்டராய்க்கொண்டு வக்ஷ்யமாணப்ரகாரமாய் ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

துர்வாஸா:—

யஸ்மாத் கச்சஸி துர்புத்தே மமோபரி திவி த்ருதம்,
மாமநாத்ருத்ய தஸ்மாத் த்வம் அஸரீரோ பவிஷ்யஸி,
ஏவமுத்த்வா ருஷாபஸ்யந்நிர்தஹந்நிவ சக்ஷுஷா. (478)

வாராய் துர்புத்தியான விஸ்வாவஸுவே! எந்த ஹேதுவினாலே என்னுடைய மேலே ஆகாஸத்திலே என்னை லக்ஷ்யம் பண்ணாமல் ஸஞ்சரித்தாயோ அந்தக் காரணத்தினாலே நீ அஸரீராகப் போகிறாய். இந்தப் ப்ரகாரமாகச் சொல்லிக் கோபத்தினால் கண்ணாலே தவறிக்கிறவர்போல் பார்த்தார்.

வ்யாக்ரஜந்மா—

ஏவமுத்தேது வசநே ஸரீரமபதத் புலி,
தஸ்ய விஸ்வாவஸோர் விப்ர ஜகாம ஸுமஹத் பயம். (479)

வாரீர் சார்தூலரே! துர்வாஸாவினாலே விஸ்வாவஸுவானவன் இப்படி ஸபிக்கப்பட்ட மாத்ரத்திலே அந்த விஸ்வாவஸுவினுடைய ஸரீரமானது பூமியிலே விழுந்தது. அவனுக்கு மஹத்தரமான பயம் உண்டாச்சது.

அஸரீரஸ்ததோ கத்வா வாயுபூதோ மனோஜவ:,
ப்ரணம்ய ப்ராஞ்ஜஸிர்வாக்ய மிதமாஹ தநாதிபம். (480)

அதுக்குமேலே அந்த விஸ்வாவஸுவானவன் வாயுபூதனாய் அஸரீரனாய்க்கொண்டு மனோவேகத்தை உடைத்தானவனாய் அலகாபுரியை அடைந்து பத்தாஞ்சலிபுடனாய்க்கொண்டு குபேரனைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொன்னான்.

விஸ்வாவஸு:—

பஸ்ய தேவ மம ப்ராப்த மீத்ருஸம் கர்ம குத்ஸிதம்,
த்ராஷித்ராஷி தநாத்யக்ஷி ஸரணந்த்வா முபாகத:. (481)

வாராய் அலகாதிபதியே! என்னாலே அடையப்பட்ட குத்ஸிதமான இந்த கர்மத்தைப் பார். ரக்ஷிதரக்ஷி. உன்னை ஸரணமாக அடைந்தேன்.

அஜநதைவஷி மயா ப்ராப்தம் கர்மேத்ருஸம் ப்ரபோ,
துர்வாஸஸாதிதபஸா ஸமுத்ஸ்ருஷ்டந் தநாதிப. (482)

வாராய் அலகாதிபதே! அதிக தபஸ்சியான துர்வாஸஸ்விலி
னாலே ஸபிஷ்கப்பட்டதால் குத்வலிதமான இப்படிப்பட்ட கர்மமா
னது அபுத்தியூர்வகமாக என்னாலே அடையப்பட்டது.

தமேவ முக்தவந்த்ரு ப்ரத்யுவாச தநாதிப:,

ஸாந்த்வயந் ஸ்லக்ஷணயா வாசா மாகமோமாகமோ பயம். ()

குபேரனுவன் இப்படி சொல்லாநிற்கிற விஸ்வாவஸு
வைப் பார்த்து, பயப்படாதே பயப்படாதேயென்று வ்யக்தமாக
ஒரு வார்த்தை சொன்னான்.

அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம் ஸுக்ருதந் துஷ்க்ருதந்ததா,

ஸ்வேவைவ ஸ்வக்ருதந்தாத நாபரஸ்யாபரேணவுறி. (484)

வாராய் விஸ்வாவஸுவே! தன்னாலே பண்ணப்பட்ட ஸு
க்ருதமும் துஷ்க்ருதமும் தன்னாலே அவஸ்யம் அனுபவிக்கத்
தக்கது. அன்யனுடைய ஸுக்ருதமும் துஷ்க்ருதமும் அன்ய
னாலே அனுபவிக்கத்தக்கதன்று.

தர்மாதர்மௌ ஸுகம் துகம் லாபாலாபௌ ஜயாஜயௌ,

ஸ்வேச்சயா வைவ ஜாயக்தே ப்ராணிகாம் ப்ராணவத்தம. ()

வாராய் புருஷஸ்ரேஷ்ட்டனான விஸ்வாவஸுவே! தர்மாதர்
மங்களும் ஸுகாஸுகங்களும் லாபாலாபங்களும் ஜயாபஜயங்
களும் ப்ராணிகளுக்கு ஸ்வேச்சையினாலே லபியாது.

ததத்ர த்வம் ஸாசம் த்யக்த்வா தருணீவ ஜராந்விதம்,

தபஸ்சரஸ்வ ஸுமஹத்யதாஸ்யாத் தேஹஸம்பவ:. (486)

வாராய் விஸ்வாவஸுவே! இந்த ஸாபவிஷயத்திலே தருணி
யான ஸ்தீரியானவன் வருத்தனை விடுமாபோலே ஸோகத்தை த்ய
ஜித்து எப்படி தேஹம் உண்டாகுமோ அப்படிப்பட்ட தபஸ்
வைப் பண்ணென்று குபேரன் சொன்னான்.

ஏவமுக்த: ப்ராணம்யைந மஸரீரோ தநாதிபம்,

ததேத்யுக்த்வா ஜகாமாத ஸிதிகண்ட்டம் மஹேஸ்வரம். (487)

இப்படி குபேரனாலே சொல்லப்பட்ட விஸ்வாவஸுவான
வன் குபேரனை நமஸ்கரித்து அப்படியே தபஸ்ஸு பண்ணுகி
றேனென்று சொல்லி மஹேஸ்வரனான ஸிவனை அடைந்தான்.

வ்ருஷபத்வஜமாஸாத்ய ப்ராணம்ய ப்ராஞ்ஜலிஸ்ததா,

பார்வத்யா ஸஹிதந் தேவமிதம் வசநமப்ரவீத். (488)

விஸ்வாவஸுவானவன் வ்ருஷபத்வஜனாய் பார்வதியோடே
கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஸிவனை அடைந்து ப்ராணமம் செய்து பத்
தாஞ்சலிபுடனாய்க்கொண்டு வசந்யமாணப்ரகாரம் ஒரு வார்த்தை
சொன்னான்.

விஸ்வாவஸு:—

பகவந் தேவதேவேஸ த்ராஹிமாம் ஸரணுகதம்,

குத்ராஹம் தபஸஸ்ஸித்திம் ஸத்ய: ப்ராப்ஸ்யாமி ஸங்கர,

தத்வதஸ்வ மஹாதேவ த்வஸ்யமே ஸரணூர்த்திந:. (489)

வாரீர் த்ரிகாலஜ்ஞராய் தேவஸ்ரேஷ்ட்டரான மஹா
தேவரே! ஸரணுகதனான என்னை ரக்ஷியும்? எவ்விடத்திலே தபஸ்
வித்தியை ததக்ஷணத்திலே எந்த ஸாபாசரணத்தாலே அடை
வேனோ, ஸரணுகதனான இந்த எனக்கு அந்த இடத்தைச்
சொல்லுமென்று விஸ்வாவஸு கேட்டான்.

வ்யாக்ரஜ்ஞமா—

ஏவமுக்தேது வசநே நீலகண்ட்டோ2ப்ரவீதிதம். (490)

இப்படி விஸ்வாவஸு சொல்லுகையில் ஸிவன் ஒரு
வார்த்தை சொன்னான்.

ருத்ர:—

துலஸீகாநநந்தாத கந்துமர்ஹஸி ஸுவ்ரத,

யத்ர கைரவிணீ நாம ஸரஸீ ஸா மஹத்தரா,

தத்ர ஸித்திஸ்தவ பவேத் ஸத்ய ஏவ மஹாதபா:. (491)

வாராய் நல்ல வ்ரதத்தை உடைத்தான் விஸ்வாவஸுவே!
நீ எவ்விடத்திலே கைரவிணியென்கிற மஹாஸரஸ்ஸானது இருக்
கிறதோ, அதன் கரையிலே இருக்கிற ப்ருந்தாவனத்தைச் சேரும்
பொருட்டு அர்ஹனாகாநிற்கிராய். அந்த ப்ருந்தாவனத்திலே
உனக்குத் தபஸ்வித்தியானது உண்டாகும். ததக்ஷணத்திலே
மஹாதபஸ்வியும் ஆவாய்.

வ்யாக்ரஜ்ஞமா—

ஏவமுக்தஸ்து தேவேந ஹ்ருஷ்டோ விஸ்வாவஸுஸ்ததா,

துலஸீகாநநம் ஸீக்ரமாஜகாம மஹாமதி:. (492)

அப்போது விஸ்வாவஸுவானவன் ருத்ரனாலே இப்படி
சொல்லப்பட்டவனாய்க்கொண்டு ஸந்துஷ்டனாய் ப்ருந்தாவனத்
தைச் சீக்ரமாக அடைந்தான்.

ப்ருந்தாரண்யம் ததோ கத்வா த்ருஷ்ட்வா கைரவிணிம் ஸுபாம்,
ஹ்ருஷ்டஸ்தத்ர தபஸ்சக்ரே கிஞ்சித்தகாலம் மனோரமே. (493½)

அதுக்கு மேலே அந்த விஸ்வாவஸுவானவன் ப்ருந்தாரண்யத்தை அடைந்து பாபஹரையான கைரவிணியையும் ஸேவித்து ஸந்துஷ்டனாய்க்கொண்டு மனோஹரமான அந்தக்கைரவிணிதீரத்திலே கொஞ்ச காலம் தபஸ்ஸு பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

ஏவந்தபோசரத்தத்ர ஸஷி விஸ்வாவஸுர் முநே. (494)

வாரீர் நாரதரே! அந்த விஸ்வாவஸுவானவன் அவ்விடத்திலே இப்படி தபஸ்ஸு பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

ஏவமாஹ மஹாபாக வ்யாக்ரஜன்மா மஹாமுநி:

அதஸ்தத்ஸத்ருஸம் கிஞ்சித் த்ருஸ்யதே நஸர: க்வசித்,

தத்ஸநாநாத் துர்லபம் கிஞ்சித் ந்ருணாம் புவி நஜாயதே. (495½)

வாரீர் நாரதரே! வ்யாக்ரஜன்மாவென்கிற மஹாரிஷியானவர் இந்த ஸரஸ்வரின் வைபவத்தை இப்படிப்பட்டதாகச் சொன்னார். ஆகையால் அந்த கைரவிணியோடே ஸத்ருஸமான ஓரானொரு ஸரஸ்ஸானது ஓரிடத்திலேயும் என்னுடைய பார்க்கப்படவில்லை. இந்த பூமியிலே மனுஷ்யாளுக்கு ஓரானொரு இஷ்டமும் அந்தக்கைரவிணிஸ்னானத்தினாலே துர்லபமாக ஆகிறதில்லை.

இதி ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்டபுராணே மஹேஸ்வரநாரதஸம்வாதே
ப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மியே நவமோ2த்யாய:.

ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:.

பத்தாவது அத்யாயம்.

யதுக்தந் தேவதேவேஸ த்வயா ஹ்ருஷபலாஞ்ச்சந,

பஞ்ச தீர்த்தநி தஸ்யேதி புரதஸ்தாநி மே வத. (496½)

ஹ்ருஷபத்வஜனான தேவஸ்ரேஷ்ட்டனே! அந்தக் கைரவிணிக்கு நாலு பக்கத்திலேயும் அஞ்ச தீர்த்தங்கள் இருக்கிறதென்று உம்மாலே சொல்லப்பட்டதன்றோ? அந்தத் தீர்த்தங்களையும் தத்தத்வைபவத்தையும் சொல்லுமென்று நாரதர் ருத்ரனைக் கேட்டார்.

ருத்ர:—

கைரவிண்யாஸ்ஸரஸ்யாஸ்து ஸ்திதமுத்தரபூர்வத:

விமலாம்பஸ்ய: கிஞ்சி திர்த்ததீர்த்தமிதி ஸ்ம்ருதம். (497½)

அந்தக் கைரவிணிக்கு உத்தரபூர்வதிக்கிலே நிர்மலமான தீர்த்தத்தை உடைத்தான ஓரானொரு ஸரஸ்ஸானது இந்த்ரதீர்த்தமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்நானே தானே க்ருதே தத்ர நரோ நித்யோ பவிஷ்யதி,

வாஜிதாநம் க்ருதந்தத்ர விஸேஷேண ப்ரஸஸ்யதே. (498½)

அந்த இந்த்ர தீர்த்தத்திலே ஸ்னானமாவது தானமாவது பண்ணப்பட்டிருந்துள்ளவளவில் அப்படிப்பட்ட தாதாவான புருஷனவன் சிரஞ்ஜீவியாக ஆகாநிற்கிறான். அந்த இந்த்ர தீர்த்தத்திலே அஸ்வதானம் மிகவும் ஸ்லாக்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதாந்யத் தக்ஷிணே பாகே ஸ்திதம் கிஞ்சித்ஸரோவரம்,

ஸோமதீர்த்தமிதி க்யாதம் ஸர்வபாப்ரணஸநம். (499½)

அதற்குமேல் கைரவிணிக்கு தக்ஷிணபார்ஸ்வத்திலே ஸர்வ பாபஹரமாய் ஸோமதீர்த்தமென்கிற ஓரானொரு ஸரஸ்ரேஷ்ட்டமானது இருக்கிறது.

க்ஷீரானாம் நவநீதாநாம் க்ஷௌமஸ்ய ச படஸ்யச,

தத்ரதாநம் ப்ரஸஸ்தம் ஸ்யாத் தத்நஸ்ச முநிஸத்தம். (500½)

வாரீர் நாரதரே! அந்த ஸோம தீர்த்தத்திலே பால் தயிர் வெண்ணெய் பட்டு வஸ்த்ரம் இந்த தானங்கள் மிகவும் ப்ரஸஸ்தமாயிருக்கிறதுகள்.

ததோ தக்ஷிணத: பஸ்சாத் மீநதீர்த்தமிதி ஸ்ருதம்,
மஹாபாபப்ரஸமநம் ஸர்வஸித்திகரம் ந்ருணம். (501½)

தத்ரஸாபி விஸேஷேண முக்தாதாநம் ப்ரஸஸ்யதே,
ப்ரவாலஸ்ய மணீநாஞ்ச மதுநஸ்ஸர்ப்பிஷஸ்ததா. (502½)

அந்தக் கைரவிணிக்குத் தென்மேற்குத் திக்கிலே மனுஷ்யா
ளுக்கு ஸர்வஸித்திகரமாய் ஸர்வபாபஹரமாய் ஓரானொரு
ஸரஸ்ஸானது மீனதீர்த்தமென்று ப்ரஸஸ்தமாயிருக்கிறது.
அந்த மீனதீர்த்தத்திலே ப்ரவால மௌக்திக மது ஸர்ப்பிஸ்
ஸுக்களுடைய தானமானது மிகவும் விஸேஷமாயிருக்கிறது.

தத உத்தரத: பஸ்சாத் அக்நிதீர்த்தாபிதம் ஸர:,
மஹதாம் பாதகாநாஞ்ச குலிஸந் தந் நிவாரணே. (503½)

மேஷதாநம் ப்ரஸஸ்தம் ஸ்யாத் க்ருதந் தத்ர மஹாமுநே,
ஆரோக்யதம் புஷ்டிகரம் ஐஸ்வர்யஸ்யாபி தாயகம். (504½)

அந்தக் கைரவிணிக்கு வடமேற்கு திக்கிலே மஹாபாதகங்
களுடைய நிவாரணத்திலே வஜ்ராயுதமாயிருக்கிற ஓரானொரு
ஸரஸ்ஸானது அக்நிதீர்த்தமென்று ப்ரஸஸ்தமாயிருக்கிறது.
அந்தத் தீர்த்தத்திலே அஜதானம் ப்ரஸஸ்தமாயிருக்கிறது.
அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்னானம் பண்ணுகிற மனுஷ்யாளுக்கு அது
ஆயுராரோக்ய ஐஸ்வர்ய புஷ்ட்யாதி புருஷார்த்தப்ரதமாக
ஆகாநிற்கிறது.

உத்தரஸ்யாந்நிபிததா கைரவிண்யாஸ் ஸ்திதம் ஸூபம்,
விமலாம்பஸ் ஸர: கிஞ்சித் விஷ்ணுதீர்த்தமிதி ஸ்ருதம். (505½)

யம்யம் காமயதே காமம் தந்தமாப்நோதி மாநவ:,
தத்ர ஸ்நாத்வா மஹாபாபைர் முச்யதே நாத்ர ஸம்ஸய:.. (506½)

அந்தக் கைரவிணிக்கு உத்தர திக்கிலே நிர்மலமான தீர்த்
தத்தை உடையதும் பாபஹரமுமான ஓரானொரு ஸரஸ்
ஸானது விஷ்ணுதீர்த்தமென்று மிகவும் ப்ரஸஸ்தமாயிருக்கிற
தென்று கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விஷ்ணுதீர்த்தத்திலே
ஸ்னானம் பண்ணுகிற மனுஷ்யன் மஹாபாதகங்களினின்று விடு
பட்டவனாய்க்கொண்டு எத்தெத்ததை அபேக்ஷிக்கிறானோ அந்தந்த
புருஷார்த்தத்தை அடைகிறான்.

தத்ர தாநம் மஹாபாக ஸர்வேஷாஞ்ச ப்ரஸஸ்யதே,
ஸர்வேஷாமேவ தீர்த்தாநாம் உத்தமம் வைஷ்ணவம்
ஸ்மருதம். (507½)

வாரீர் நாரதரே! அந்த விஷ்ணுதீர்த்தமானது எல்லாத்
தீர்த்தங்களுக்கும் உத்தமமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத்
தீர்த்தத்தில் ஸகலதானங்களும் ப்ரஸஸ்திக்கப்படாநிற்கிறதுகள்.

தத்ர ஸ்நாநம் ப்ரஸஸ்தம் ஸ்யாத் முநிவர்க்காபவர்க்கதம். (508)

அந்த விஷ்ணுதீர்த்தத்திலே ஸ்னானமானது நிஷிர்ரேஷ்ட்
டாளுக்கும் முக்திப்ரதமாக ப்ரஸஸ்தமாகா நிற்கிறது.

பஞ்சதீர்த்தஸமாயுக்தாமீத்ருஸீந்தாம் ஸரோவராம்,
ஸ்நாயாத் கைரவிணீம் விப்ர யதீச்சதி ஹரே: பதம். (509)

எந்த மனுஷ்யனாகிலும் பகவதஸ்யுஜ்யத்தை அடைய வேணு
மென்று இச்சித்தானாகில் அவன் இந்த அஞ்ச தீர்த்தங்களாலே
சூழப்பட்டதாயும் ஸரஸ்ரேஷ்ட்டையாயும் இப்படிப்பட்ட வைப
வத்தை உடைத்தாயுமிருக்கிற கைரவிணியிலே ஸ்னானம் பண்ணக்
கடவன்.

ஏதச்ச ஸரஸிஹ்யந்யத் அத்துதம் ஸ்ரோதுமர்ஹஸி,
தேவ்ஷே வததோ மத்தோ யதநாதி மஹாமதே. (510)

ஸர்வஜ்ஞரான நாரதரே! எந்த ஸரஸ்ஸானது அநாதியோ,
அப்படிப்பட்ட இந்த ஸரஸ்ஸுக்கு அத்யத்துமான இந்த வைப
வத்தைக் கேட்கிறதின் பொருட்டு அர்ஹராகா நிற்கிறீர்.

முத்கலோநாம் கஸ்சித்து முநி: பரமதார்மிக:,
கண்வபுத்ரோ மஹாதேஜாஸ் தபஸ்ஸவாத்யாய தத்பர:.. (511)

ரம்யேது கோமதீதீரே கோவிதாரவநே ஸ்தித:,
ஸக்ருத் பித்ராந்வித:சூர்வந் தப: பரமதுஸ்சரம். (512)

தத்ரவ வஸதஸ்தஸ்ய கோவிதாரவநே ஸூபே,
ரம்யமாஸ்ரமமாஜக்முர் முந்யஸ்தத்த்வதர்ஸிக:.. (513)

கோஹிலோ கௌதமஸ்சைவ கதகோ விமலோ விது:,
பஞ்சைதே பாவநப்ரக்யா முத்கலஸ்ய மஹாமுநே. (514)

தபஸ்சரணதத்பராரயும் மஹாதேஜஸ்வியாயும் பரமதார்மிக
ராயும் கண்வபுத்ராரயும் முத்கலரென்று பேரை உடைத்தாயு
மிருக்கிற ஓரானொரு நிஷியானவர் கோமதீதீர்த்திலேயிருக்கிற
கோவிதார வனத்திலே பிதாவோடுகூட ஒருத்தராலும் பண்ண
முடியாத தபஸ்ஸைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். ஸூபமான
கோவிதாரவனத்திலே தபஸ்ஸு பண்ணு நிற்கிற அந்த முத்கல
ருடைய ஆசிரமத்தைக் குறித்து தத்வதர்ஸிகளாயும் பாவன

மாண பஸஸை உடைத்தானவாளாயிருக்கிற கோஹிலர்
கௌதமர் கதகர் விமலர் விது என்கிற இந்த ஐந்து ரிஷிகள்
வந்தார்கள்.

பூஜிதாஸ்ச யதாந்யாயம் தேநதே முநயஸ்ததா,
ரம்யே தஸ்யாஸ்ரமே ராத்ரி முஷ்டா[†] விமலமாநஸா:.. (515)

அந்த கோஹிலாதி மஹர்ஷிகளானவர்கள் ந்யாயமாக அந்த
முத்கலராலே ஆராதிக்கப்பட்டவாளாய்க்கொண்டு அந்த முத்கல
ருடைய ரம்யமான ஆஸ்ரமத்திலே நிர்மலமனஸ்களாய்க்
கொண்டு அந்த ராத்ரி வலித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தாநப்ரவீந் மஹாதேஜா முத்கலோ முநிஸத்தம:.. (515½)

முநிஸ்ரேஷ்ட்டராய் மஹாதேஜஸ்வியான முத்கலரானவர்
அந்த கோஹிலாதி மஹர்ஷிகளைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை
சொன்னார்.

க்வ கச்சத மஹாபாகா: பஸ்யதோ மம ஸம்ஸய:.. (516)

வாரீர் மஹாபாகாளான ரிஷிகளே! உங்களைப்பாரா நிற்கிற
எனக்கு ஸம்ஸயம் உண்டாயிருக்கிறது. நீங்கள் எங்கே போகப்
போகிறீர்களென்று முத்கலரானவர் ப்ரஸ்னம் பண்ணினார்.

ருத்ர:—

அத ப்ரத்யூசரேந்தே கோஹிலாத்யாஸ்தபோதநா:.. (517)

பிறகு கோஹிலர் முதலான அந்த தபஸ்விகளானவர்கள்
இப்படி கேளாநிற்கிற முத்கலரைப் பார்த்து ப்ரத்யுத்தரம்
சொன்னார்கள்.

முநய:—

ப்ருந்தாரண்யம் கமிஷ்யாமோ யத்ராஸ்தே பகவாந் ஹரி:,
யத்ர ஸா ஸரஸீ ரம்யா நாந்நா கைரவிணீ ஸுபா. (518)

எவ்விடத்திலே மங்களகரையாயும் பாவனமாயும் கைரவிணீ
நாமகமுமான ஸரஸ்ஸானது இருக்கிறதோ, எவ்விடத்திலே
ஷாட்குண்ய பூர்ணரான ஸ்ரிய: பதியானவர் வலித்துக்கொண்
டிருக்கிறாரோ அந்த ப்ருந்தாரண்யத்தைக் குறித்துப் பேசுகிறோம்.

ப்ருக்வாத்யா முநயோ யத்ர தபஸ்சக்ருஸ்ஸுதுஷ்கரம்,
தத்ர கத்வா வயம் ஸர்வே தப: கர்த்தும் க்ருதசுக்ரு:
தத்ஸமம் த்ருஸ்யதே க்வாபி முக்திசுக்ருத்நந் பூதலே. (519½)

எந்த ப்ருந்தாரண்யத்திலே ப்ருக்வாதி ரிஷிகளானவர்கள்
ஒருத்தராலேயும் பண்ணமுடியாத தபஸ்ஸைப் பண்ணிக்கொண்
டிருந்தார்களோ, இந்த பூமியில் ஒரு இடத்திலேயும் அந்த
ப்ருந்தாரண்ய சேஷத்திரத்துக்கு ஸமாநமான முக்திசேஷத்திர
மானது எந்த ஹேதுவினாலே இல்லையோ, அந்த ஹேதுவினாலே
ப்ருந்தாரண்ய சேஷத்திரத்திலே நாங்களுந் போய் தபஸ்ஸு
பண்ண நிர்ஸயித்திருக்கிறோமென்று கோஹிலாதி ரிஷிகள்
சொன்னார்கள்.

ருத்ர:—

இத்யுத்தஸ் தைந் முநிவரைந் முத்கலோ முநிஸத்தம:,
தாநப்ரவீதஹஞ்சாபி[†] யாஸ்யாமி துலஸீவநம். (520½)

ரிஷிஸ்ரேஷ்ட்டர்களாலே இப்படி சொல்லப்பட்ட முநி
ஸ்ரேஷ்ட்டரான முத்கலரானவர் உங்களுடேகூட நானும்
அந்தத் துளவீ வனத்தைக்குறித்து வருகிறேனென்று சொன்
னார்.

ஸம்ப்ராப்தா முநயஸ் தேச ஸசாபி முநிஸத்தம:,
ப்ருந்தாரண்யந் ததோ கத்வா ரம்யபக்ஷிம்ருகத்விபம். (521½)

அலங்க்ருதம் முநிசுலேஸ்தபஸ்சரணத்தபரை:,
தாமபஸ்யந் முநிவராஸ் தபஸ்சக்ரு: ப்ருதக்ப்ருதக. (522½)

அந்த கோஹிலாதி முநிஸ்ரேஷ்ட்டாரும் அந்த முநி
ஸ்ரேஷ்ட்டரான முத்கலரும், ரம்யமான பக்ஷிகள் ம்ருகங்கள்
யானைகள் இதுகளை உடைத்தாயும் தபஸ்ஸுபண்ணுகிறதிலே
ஆஸக்தமாயிருக்கிற ரிஷிஸமுஹங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்டு
மிருக்கிற ப்ருந்தாரண்யத்தை அடைந்து கைரவிணியைப்பாரா
நின்றுகொண்டு அவ்விடத்திலே வேறுவேறுகத் தபஸ்ஸு
பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தத்ரதத்ர ஸரஸ்தீரே ரம்ய பாதபஸங்குலே,
முத்கலஸ்து மஹாதேஜா முநி: பரமதார்மிக:,
ததம்பஸ்யவகாஸ்யாந்தஸ் தத்ர சக்ரே மஹத்தப:.. (524)

மஹாதேஜஸ்வியாயும் பரமதார்மிகராயுமிருக்கிற முத்கல
ரானவர் நான்விதமான செடிகளாலே சூழப்பட்ட அந்த ஸரஸ்
திரத்திலே அந்தக் கைரவிணியிலே நித்யஸ்னானம் பண்ணிக்
கொண்டு துஷ்கரமான தபஸ்ஸைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

[†] ஆயாஸ்யாமி என்று இருந்தால் மணிப்ரவாள நடைக்குச்சேரும்.

தஸ்யைவம் கைரவிண்யம்பஸ்யவகாஹ்ய ஸ்திதிஸ்யது,
பஹ்வோ வத்ஸரா யாதாஸ் ஸுகேகைவ மஹாத்யுதே: (525)

அந்தக் கைரவிணீதீர்த்தத்திலே நீராடி இப்படி தபஸ்ஸைப்
பண்ணுபவரும் மஹாதேஜஸ்வியுமான அந்த முக்கலருக்கு
ஸுகமாய் அநேகஸம்வத்ஸரங்கள் நடந்ததுகள்.

தத: கதாசிதுந்மீல்ய சக்ஷுஷி ஸர்வதோ திஸ:,
விலோகயந்ததர்ஸாக்ரே ஸ்திதம் மீநம் மஹாதநம். (526)

அதற்குமேல் ஸமாதியிலேயிருக்கிற முக்கலரானவர் ஒரு
கால் கண்களை விழித்து நாலுபக்கத்திலேயும் பாராநின்றனுகொண்டு
எதிரே இராநிற்கிற ஒருபெரிய மீனைப் பார்த்தார்.

தாரை: புத்ரைஸ்ச பௌத்ரைஸ்ச பந்துபிஸ்சாப்யதேதரை:
பரிதஸ்ஸம்வ்ருதம் கஞ்சிந் மனோஹரதராக்குதிம். (527)

தந்த்ருஷ்ட்வா தபஸோவிக்நம் அமந்யத மஹாத்யுதி:
முத்தலோ முரிஸார்தூல: ஸம்ஸ்திதிஸ்ய மமாத்ரஹி. (528)

மஹாதேஜஸ்விபாய் முனிஸ்ரேஷ்ட்டரான முக்கலரானவர்
பார்யைகளோடும் புத்ரானோடும் பெளத்ரானோடும் பந்துக்களோ
டும் இன்னம் இதரானோடும் கூடிக்கொண்டு மனோஹரதர
மான ஆகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கிற மத்ஸ்யத்தைப் பார்த்து
இங்கே இருக்கிற என்னுடைய தபஸ்ஸுக்கு விக்னமென்று
கினைத்தார்.

தமுவாச ஸூபம் வாக்யம் ஸாந்த்வயந் பரயா கிரா. (528½)

முக்கலரானவர் அந்த மத்ஸ்யத்தைப் பார்த்து ச்லாக்ய
மான வார்த்தையினாலே ஸமாதானம் பண்ணிக்கொண்டு ஸூப
மான ஒருவார்த்தையைச் சொன்னார்.

மீநம்ந மஹாபாக ஸத்வரோஜ்ய த்வமந்யத:
கச்சைபிர் பந்துபிர் யுத்தோ நத்வம் வஸ்துமிஹார்ஹஸி. (529½)

வாராய் மஹாபாக்கியவானான மஹாமத்ஸ்யமே! நீ இந்த
பந்துக்களோடு கூடினவனாய்க்கொண்டு வேறே ஒரு தடாகத்திலே
போய்விடு. நீ இவ்விடத்திலே வலிக்க யோக்யனன்று.

யேச த்வதீயாஸ்ஸரஸி யத்ரவாஸந்தி வாரிஜ,
ம்ருதப்ராயா பவிஷ்யந்தி ஸ்வஸ்தே ஸூரீயோதயாத்பரம். (530)

வாராய் மத்ஸ்யஸ்ரேஷ்டமே! உன்னுடைய ஸம்பந்தி
களான இந்த மத்ஸ்யங்கள் நாளையதினம் ஸூரீயோதயத்துக்கு

மேல் இந்த ஸரஸ்வரிலே வலித்ததுகளையானால் ம்ருதப்ராயம்
களாக ஆய்விடும்.

மமாத்ர ஸரஸி ப்ராஜ்ஞ குர்வதஸ் தப உத்தமம்,
தர்ஸநந்தே மஹாவிக்நோ பவிஷ்யதி ஸம்ஸய: (531½)

வாராய் மத்ஸ்யமே! இந்த ஸரஸ்வரிலே உத்தமமான
தபஸ்ஸு பண்ணாநிற்கிற எனக்கு உன் தர்ஸனம் நிஸ்ஸம்ஸயமாக
மஹாவிக்னத்தை உண்டாக்குமென்று முக்கலர் அந்த மத்ஸ்யத்
தைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

இத்யுத்தோ பந்துபிஸ்ஸர்வைஸ் தத்க்ஷுணாதேவ ஸோஜந்யத:
ஜகாம மீனோ தேவாஷ்ஷே நாத்யாபி பரித்ருஸ்யதே. (532½)

வாரீர் நாரதரே! அந்த மத்ஸ்யமானது முக்கலராலே
இந்தப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டதாய்க்கொண்டு பந்துக்களோடு
கூடினதாய் அந்த க்ஷுணத்திலேயே வேறொரு ப்ரதேஸத்துக்குப்
போய்விட்டது. ஆகையால் அதில் இப்போதும் ஒரு மத்ஸ்ய
மும் காணப்படவில்லை.

ஏதத்தே கதிதம் ஸர்வம் யத்ப்ருஷ்டோஜஹம் மஹாமுநே,
ப்ருந்தாரண்யஸ்ய மாஹாத்மயம் தீர்த்தஸ்யச விஸேஷத: (533)

வாரீர் ரிஷிஸ்ரேஷ்ட்டரான நாரதரே! எதைக்குறித்து
நான் ப்ரஸ்னம் பண்ணப்பட்டேனோ, ப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்
மியம் என்ன கைரவிணீதீர்த்த வைபவமென்ன இந்த ஸமஸ்த
வைபவமும் என்னாலே உம்மையும்பொருட்டு விஸேஷமாகச்
சொல்லப்பட்டது.

கச்சித்தே ஸம்ஸயோ நஷ்ட: கச்சித்தே நைவ விஸ்மருதி:
கச்சிச்சாதிததஸ்சார்த்த: கச்சித்தே ஸபலஸ்ஸரம: (534½)

கச்சித்தே ஸபலோதர்ம: கச்சித்தே ஸபலோநய:
இச்சாதே ஸபலா கச்சித் கச்சித் த்ருப்திஸ்தவாபவத். (535½)

ஏதத்தே பரிவிஜ்ஞாதம் கச்சிந் மாஹாத்மய முத்தமம்,
நைவமர்த்தம் விஜாநந்தி ஜநாஹி ஜகதீதலே,
மநஜ: குத்ரசித் கஸ்சிஜ் ஜாநாதி ஸுக்ருதீ க்ருதீ. (537)

வாரீர் நாரதரே! உம்முடைய ஸம்ஸயம் தீர்த்ததா? இந்தக்
கதையில் உமக்கு விஸ்மருதி இல்லாமலிருக்கிறதா? இதில்
அர்த்தமானது உமக்கு நன்றாக அறியப்பட்டிருக்கிறதா? உம்மு
டைய பரிஸ்ரமம் கைகூடிற்று? உம்முடைய தர்மம் ஸபலமாச்சதா?
உம்முடைய ந்யாயம் ஸபலமாச்சதா? உம்முடைய இஷ்டம் ஸபல

மாச்சுதா? உமக்குத் த்ருப்தி உண்டாச்சுதா? இந்த உத்தம
மான மாஹாத்மியமானது உம்மால் நன்றாக அறியப்பட்டதா?
இந்த பூமியிலே வலியாநிற்கிற ஜனங்களானவர்கள் உத்தம
மான இந்த அர்த்தத்தை ஒருத்தரும் அறியமாட்டார்கள். புண்ய
வானையும் ஸமர்த்தயுமிருக்கிற ஓராநொரு புருஷனுனவன்
இதின் வைபவத்தை அறியமாட்டுவன்.

நாவைஷ்ணவாய வக்தவ்யம் நைலாபாகவதாயச,
நஸு'த்ராயச வக்தவ்யம் யதேஷ்டந்து தநேச்சயா. (538)

நவாச்சம் மூர்க்கமத்யேவா நபாஷண்டகணேஜதவா,
நநாஸ்திகாநாம் மத்யேச ப்ருந்தாரண்யஸ்ய வைபவம். (539)

இந்தப் புராணவேதாவினாலே இதன் வைபவமானது
அவைஷ்ணவன்பொருட்டும் அபாகவதன்பொருட்டும் கேவல
சூத்ரனையும்பொருட்டும் சொல்லத்தக்கதன்று. இந்தப் புராண
மானது கேவலம் தனேச்சையாலே மூர்க்காளுடைய மத்யத்திலே
யும் பாஷண்டாளுடைய ஸமுஹத்திலேயும் நாஸ்திகாளுடைய
மத்யத்திலேயும் சொல்லத்தக்கதன்று.

ப்ராஹ்மண: கூத்திரியா வைஸ்யாஸ் ஸு'த்ராஸ்ச க்ருதலக்ஷணை;
ஸ்ரோதுமர்ஹந்தி தேவர்ஷே துலஸீவந வைபவம். (540)

பஞ்சமம்ஸகாரபராளான ப்ராஹ்மணஸ் கூத்திரியாள்
வைஸ்யாள் சூத்ராள் இவர்கள் ப்ருந்தாவன வைபவத்தைக் கேட்
கிறதிற்பொருட்டு யோக்யராகிறார்கள்.

ஸ்ருண்வந்தி யே நரா பக்த்யா விமலாந்யமாநஸா;
தேஷாநந துர்லபம் லோகே கிஞ்சிதஸ்தி மஹாமுநே. (541)

வாரீர் நாரதரே! எந்த மனுஷ்யானானவர்கள் நிர்மலமாய்
அவ்யபிசாரமான மனஸ்ஸை உடைத்தானவர்களாய்க்கொண்டு
இதன் வைபவத்தை பக்தியாலே கேட்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு
இந்த லோகத்தில் துர்லபமான வஸ்து ஒன்றுமில்லை.

யே ஸ்ருண்வந்தி நராபக்த்யா வைபவம் ப்ரதிவாஸரம்,
தே ஜதர்வந்நஸ்வமேதாதி மஹாயஜ்ஞாந் திநேதிநே. (542)

எவர்கள் இந்த ப்ருந்தாரண்யவைபவத்தை திரந்தோ
றும் பக்தியாலே கேட்கிறார்களோ அவர்கள் திரந்தோறும்
அஸ்வமேதாதி மஹாயஜ்ஞங்களைப் பண்ணினவர்களாகிறார்கள்.

அத்யாய் மேகமதவா ஸ்லோகமேகமதாபிவா,
அதவா பாதமேகந்து ஸ்ருணுயாத் ப்ரதிவாஸரம். (543)

ஸாதத்விகனுனவன் இந்த ப்ருந்தாவநவைபவத்தில் ஒரு
அத்யாயமாவது ஒரு ஸ்லோகமாவது ஒரு பாதமாவது திரந்
தோறும் கேட்கக்கடவன்.

அநந்யமாநஸாஸ் ஸ்ருத்வா துலஸீவநவைபவம்,
ஸர்வ காமாநவாப்யேஹ மஷீயந்தே ஹரே: பதே. (544)

இந்த துலஸீவநவைபவத்தை அநந்யமனஸ்கராய்க் கேட்
டார்களேயானால் இந்த லோகத்திலே ஸர்வ காமங்களையும்
அடைந்து பரமபதத்தில் ஸக்த்ருதாளாக ஆகிறார்கள்.

வித்தார்த்தீ வித்தமாப்நோதி புத்ரார்த்தீ புத்ரமேவச,
வித்யார்த்தீச ததா வித்யாம் ஐஸ்வர்யார்த்தீததைவதத். (545)

துலஸீவநமாஹாத்மியம் ஸ்ருத்வா பக்த்யா நரஸ்ஸுதீ;
ரோகாத் விழுச்சயதே ரோகீ பந்தநாத் பந்தவாநபி. (546)

பயாத் விழுச்சயதே பீதோ விபந்நோ விபதஸ்ததா,
கர்ப்பிணீ லபதே புத்ரம் கந்யா விந்ததி ஸத்பதம்,
பக்த்யேதம் வைபவம் ஸ்ருத்வா பர்த்து: ப்ரியதமாபவேத். ()

நல்ல மனஸ்ஸை உடைத்தானவன் பக்தியினாலே ப்ருந்தா
வந மாஹாத்மியத்தைக் கேட்டு தநார்த்தியானவன் தனத்தையும்
புத்ரார்த்தியானவன் ஸு புத்ரனையும் வித்யார்த்தியானவன்
வித்யையையும் ஐஸ்வர்யார்த்தியானவன் ஐஸ்வர்யத்தையும்
அடையா நிற்கிறான். இதன் வைபவத்தைக் கேட்டு கர்ப்பிணி
யானவன் ஸுபுத்ரனையும் கந்யகையானவன், ஸுதர்ஸநனு
பர்த்தாவையும் அடைகிறான். அந்தக் கன்யகையானவன் பர்த்தா
வுக்கு ப்ரியதமையாயுமாகிறான். இந்த ப்ருந்தாவந வைபவத்தை
பக்தியோடே கேட்ட புருஷன் ரோகியானால் ரோகத்தினின்றும்
காராக்ருஹவாலியானால் அந்த பந்தனத்தினின்றும் பீதனனால்
அந்த பயத்தினின்றும் ஆபத்தினால் அந்த ஆபத்தினின்றும்
விடுபடுகிறான்.

ப்ராஹ்மணஸ்து ஸமாகர்ண்ய பக்த்யா வேதாந்தகோ
பவேத். (548)

வீஜயம் லபதே ராஜா வைஸ்யஸ்து தநமாப்துயாத்,
ஸு'த்ரஸ்து ஸுகமாப்நோதி பூஜ்யதேச ஸ்வபந்துபி:.. (549)

இந்த ப்ருந்தாவந மாஹாத்மியத்தை பக்தியோடே ப்ராஹ்
மணனுனவன் கேட்டால் வேதாந்த பாரங்கதனாகிறான். கூத்திரிய
னுனவன் கேட்டால் யுத்தத்தில் ஜயத்தை அடைகிறான். வைஸ்

யன் கேட்டால் புஷ்கலமான தந்தை அடைகிறான். ஸூத்ரன் கேட்டால் ஸுகத்தை அடைந்து பந்துக்களாலேயும் பூஜிக்கப்படுகிறான்.

ஸ்ருண்வதாஞ்ச நராயேவை துலஸீவகவையவம்,
உபதர்வந்தி தேஜப்யந்தே மஹீயந்தே ஹரே:பதே. (550)

துலஸீவன வையவத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்கு எந்த புருஷர்கள் உபகாரம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்களுக்கும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே கொண்டாடப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ருண்வந் படந் லிகந் பிப்ரத் அதவா ஸ்ராவயந் பராத்,
துலஸீவந் மாஹாத்மயம் வைகுண்டேது மஹீயதே. (551)

எந்த பத்திமானான பாகவதனுனவன் இந்த ப்ருந்தாவந் மாஹாத்மயத்தைக் கேளாநின்றனுகொண்டும் எழுதாநின்றனுகொண்டும் இந்த ஸ்ரீகோஸத்தைத் தன்னிடத்தில் வைத்துக் கொள்ளாநின்றனுகொண்டும் இந்த ப்ருந்தாவந் மாஹாத்மயத்தை இதரானைக் கேட்பியாநின்றனுகொண்டும் இருக்கிறானே, அந்த மஹாபாகவதனுனவன் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி யென்கிறபடியே நித்யமுத்தாளாலே அநவரத பரிசர்யமான சரண நரினனாய்ப் பெரிய பிராட்டியார் முதலான நாயக்கிமார்களோடே வீற்றிருந்தேழுலகுந் தனக்கோல் செல்ல எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை ஸ்ரிய:பதிக்குச் 'சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே' என்கிறபடியே நித்யஸூரி களோடே ஒரு கோவையாய் மங்களாஸாஸனபரனாய் வாழ்ந்திடுவன்.

இதி ஸ்ரீப்ரஹ்மாண்ட புராணே மஹேஸ்வர நாரதஸம்வரதே
ஸ்ரீப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மயே தஸமோ2த்யாய:.

பத்தாவது அத்தாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்வரவர முநயே நம:.

ப்ருந்தாரண்ய மாஹாத்மிய அநுபந்தம்.

ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம்
ந்யாய்யேந மார்க்கேண மஹீம் மஹீஸா:;
கோப்ராஹ்மணேப்யஸ்ஸாபமஸ்து நித்யம்
லோகாஸ் ஸமஸ்தாஸ் ஸுகிநோ பவந்து.

காலே வர்ஷது பர்ஜய: ப்ருதிவீ ஸஸ்யஸாலிநீ,
தேஸோ2யம் சேஷாபரஷ்ரிதோ ப்ராஹ்மணஸ்ஸந்து நிர்ப்பயா:.
காவோ வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:;
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீஸ்ச வர்த்ததாம்.

வந்துதைத்த வெண் திரைகள் செம்பவளவெண்முத்தம்
அந்திவிளக்குமணிவிளக்காம்—எந்தை
ஒருவல்லித்தாமரையாள் ஒன்றியசீர்மார்வன்
திருவல்லிக்கேணியான் சென்று.

தாளாலுலக மளந்தவசைவே கொல்
வாளாகிடந்தருளும் வாய்திறவான்—நீளோதம்
வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக்கேணியான்
ஐந்தலைவாய் நாகத்தனை.

விற்பெருளிழவும் கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும்
பாகனும் வீழச்

செற்றவன் தன்னைப் புரமெரிசெய்த சிவனுறு
துயர்களை தேவை

பற்றலர் வீழக் கோல் கையிற் கொண்டு பார்த்தன்தன்
தேர்முன் நின்றானைச்

சிற்றவை பணியால் முடி துறந்தானைத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே.

வந்தே ப்ருந்தாவநாதே மணிகண
விலஸத்ஸௌதஹர்மயே க்ருஹாட்யே

ஸம்ராஜந் கைரவிண்யாஸ்தடபுவி
க்ருணிமத்தகோபுரே ஸாலரம்யே,

ஆநந்தாக்யே விமானே முநிகணவிதுதம்
பார்த்தஸுதஞ்ச ராமம்

ரங்கேஸம் ஸ்ரீந்ருவிம்ஹம் கஜவரவரதம்
ஸ்ரீக்ஷிதிப்பாம் ஸமேதம்.

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி மங்கலம்.

- 1 ப்ருத்தாரண்யகிவாஸாய பவராமாநுஜம்மகே,
ருத்மினிப்ராஸாதாநாய பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
 - 2 ஸ்ரீய: காந்தாய கல்யாணாகிந்ய நிதியேஜ்ஜந்திராம்,
ப்ருத்தாரண்ய கிவாஸாய பார்த்த ஸாரதாய மங்கலம்.
 - 3 ஸர்த்மீ ஸவிப்ரவாலோக ஸுப்ரு விப்ரம சக்ஷுஷே,
சக்ஷுஷே ஸர்வலோகாதாம் பார்த்த ஸாரதாய மங்கலம்.
 - 4 நித்யாய நிர்வத்யாய நித்யாகந்த சிநாத்மகே,
ஸ்ர்வாந்த்யாமினே ஸ்ரீமத் பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
 - 5 ஸ்வதஸ்ஸர்வவிதே ஸர்வபத்த ஸர்வஹிதைஷினே,
ஸுஸாய ஸுசரீலாய பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
 - 6 பாஸ்மைப்ரஹ்மினே பூர்ண உபாய பரமம்மகே,
ப்ரயுத்தே ப்ருத்தாரண்ய பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
 - 7 ஆசாரதாய பஸ்ராத்மம் ஆக்ஷா மகாஸ்யதாம்,
அந்நுப்தாம்நத ஸாய பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
 - 8 ப்ராயஸ்ஸவசரெனா புர்ணம் ஸரண்யதீவக பாணினா,
ஸ்வயம்ந்நயதே ஸ்ரீமத் பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
 - 9 ஸ்ரக்பூஷதர்ப்பா தேஹநீகாம் ஸுஷ்மாஹ ஸ்ரந்த்யே,
ஸ்ர்வரத்தி ஸமகாயஸ்து பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
 - 10 ஸ்ரீ வைருண்ட விரக்தாய ஸ்ரீமத் கைரவினிதே,
ருத்மினியா ரமமாஸ்ய பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
 - 11 ஸ்ரீமத் ஸுந்தர ஜாமாந்ரு முநி மாகஸவாவலிகே,
ஸ்ர்வலோககிவாஸாய பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
 - 12 ஸ்ரீமத் ப்ருத்தாவகாந்தஸக மங்கலபரணங்கரே,
மங்கலாதாம் கிவாஸாய பார்த்தஸாரதாய மங்கலம்.
- மங்கலாஸாஸ பரை: மதாசார்யபுரோகமை;
ஸர்வாஸ்ச பூர்வாராசார்யை: ஸந்த்ருதாயாஸ்து மங்கலம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

தோசார்யரே எம்பெருமானாராக அவதரித்தல்

ஸ்ர்வேசுவரன் ஆசரித ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக ஸ்ரீப்ருத்தாரண்ய கோத்ர
மாக் திருவல்லிக்கேணியில் தோசார்யராக சேவை சாதித்து செல்லுபய
ருணத்தைப் ப்ரகாசப்படுத்துகிறார். கலியுகத்தில் ஆருகி கேசவ சோமயாஜி
வாரும் அவர் பத்னியான காந்திமதியம்மைபாரும் புத்ர சந்தானர்த்தமாக
கைரவினி திர்த்தக் கரையில் ஸ்ரீ தோசார்யரை த்யானித்துக் கொண்டு
சிவகாலம் ஆரதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு நாள் அவர்கள் ஸ்வப்
னத்தில் தோசார்யர் எழுந்தருளி நாமே உமக்கு புத்ரனாக அவதரிக்
கிறேன் என்று சாதித்தார். பிறகு இருவரும் ஸ்ரீபெரும்பூதாரில் எழுந்
தருளி வரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சில நாள் கழித்து காந்தி
மதியம்மையார் கர்ப்பவதியாகி பத்து நாளுக்கடந்த இரண்டாம் நாள்
சித்திரைத் திருவாதிரை நன்னாளில் ஸ்ரீ ஸத்புத்திரன் ராமாதுஜ திவாகர
ராக அவதரித்து உலகில் அஜ்ஞானவிருஹப் போக்கி ஜ்ஞான ஒளியைப்
பெருக்கி உலகத்திலுள்ளவர்களை திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியருளினார்.
பிறகு இவர் இளையாழ்வார் என்னும் திருநாமத்துடன் விளங்கியருளினார்
ஸ்ரீ கீதைப்ருளிச் செய்த ஸ்ரீ தோசார்யர்தானே ராமாதுஜ திவாகரராயத்
தோன்றி, கீதையின் செம்மைப் பொருளைப் பாரினில் உப்யும்பொருட்டு
தோ பாஷ்யமாக அருளிச்செய்தருளினார். பிறகு திருவல்லிக்கேணிக்கு
எழுந்தருளி மங்கலாசாஸனம் செய்தருளினார். ஆகையால் இவருக்கு
சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரை ப்ரஹ்மோற்சவத்தில் இரண்டு வேளை
திருவீதிப் புறப்பாடும் நாலாயிர திவப் ப்ரபந்த சேவையும் நடந்து வரு
கிறது. ஆக, தோசார்யரே உடைவராகத் தோன்றி கீதையின் பொருளை
விளக்க வைத்தார் என்றும், உடையவர் திருவல்லிக்கேணிக்கு எழுந்
தருளி மங்கலாசாசனம் செய்தருளினார் என்றும் திருவல்லிக்கேணிக்கு
உண்டான பெருமைகளை சொல்லப்பட்டது. இவ்விஷயம் ராமாதுஜர்ய
திவ்யஸூரி சரிதையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

னும் வரம் வாங்கிக்கொண்டு அஸ்திபுரத்திற்கு வந்ததும் ஆயுதமெடுக்கும்படி நான் செய்கிறேன் என்று வீஷ்ணுச்சாரியர் ப்ரமாணம் பண்ணினார். தன்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞையை மாற்றியாகிலும் அடியவர்களுடைய ப்ரதிஜ்ஞையை பூர்த்தி செய்தருள்வது பகவானுடைய தன்மை என்பதையறிந்த ஜ்ஞானாதிகர் வீஷ்ணுச்சாரியர். ஆகையால் ஆயுதம் எடுக்கும்படி செய்கிறேன் என்று ப்ரமாணம் பண்ணினார். பிறகு பாரத யுத்தத்தில் முன்னாயிபில் வீஷ்ணுக்கும் பார்த்தனான அர்ச்சுனனுக்கும் போர் துடங்கியது. பார்த்தனுக்கு சாரதிபான கண்ணன் வீஷ்மர் அகேச அம்புகளினால் முகத்திலே இரத்தம் பெருதமபடியாக அடித்தார். கண்ணன் புன்முறுவலாக சிரித்த துடங்கினான். வீஷ்ணும் துக்கப்பட்டு தன் ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றக் கருதி “மம ப்ராணாஸி பாண்டவா:” என்கிற படி கண்ணனுக்கு பாண்டவர்கள் ப்ராண பூதர்களாகையால் ப்ராண பூதனான அர்ஜுனுடைய பலபடி பல அம்புகளினால் அடித்தார். உடனே கண்ணனுக்கு சீற்றம் பிறந்து திருவாழ்வைய நிறைந்த கையிலேங்கி இரத்தத்திலிருந்து கீழ் குதித்து வீஷ்ணுச்சாரியரிடம் ஓடிவந்தார். உடனே வீஷ்ணுச்சாரியர் தன் கையிலுள்ள ஆயுதங்களை கீழே போட்டு கண்ணனிடம் சரணாகதி பண்ணி பலவிதமாக தோத்திரம் செய்து ஆனந்த பாஷ்பம் பெருக்கினார். பிறகு ஆயுதமெடுக்கும்படி பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றவும் சக்திமந்திய அழகை சேவிக்கவும், உன் சொந்த மரை போலப் திருக்கண்களை சேவிக்கவும் இம்மாதிரி உபாத்தியோகம் என்னுடைய இட்டம் சித்தித்து விட்டது, இனி என்னுடைய அபராதங்கள் எல்லாவற்றையும் பொருத்தருளவேணும் என்று ப்ரார்த்தித்து அபராதக்காபணம் பண்ணிக் கொண்டார். போரில் இந்த நிலையோடு வின்ற கண்ணன் சேவித்த வீஷ்ணுச்சாரியர் மிக்க சந்தோஷம் கொண்டு பக்தி மிகுந்து யுத்தத்திலிருந்து மீண்டு சரதல்பத்தில் படுத்து தம்முத்திரை வ்யாஜமாக்கி ஸஹஸ்ரராம தோத்திரத்தை கண்ணன் விஷ்ணுமாசு செய்து லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு உபகாரகாரனார். அடியவர்களுக்காதான் தன் ப்ரதிஜ்ஞையை மாற்றிக்கொள்ளும் தன்மையும், பார்த்தனான அருச்சுனனுக்கு செளசீலம் குணத்துடன் ஒரு நராகக் கலந்து பரிமாறின தன்மையும், தன் திருமேனியில் பல ஆயுதங்கள் ஏந்தி புஷ்பமாக நிறைந்து சந்தோஷித்த தன்மையும், சக்கரத்தை கையிலேந்திப் ஸ்வாமியிவ் தன்மையும், ப்ரத்பக்ஷமாகத் தோன்றுகையால் ஸௌ லப்பத் தன்மையும், வீஷ்ணுருடைய தோஷங்களுக்கும் பாண்டவர்களுடைய தோஷங்களையும் போக்யமாகக்கொண்ட வாத்ஸல்யத் தன்மையும் அமைந்த நிலைபை சேவிக்க வேணும் என்று ஸுமதி என்னும் மஹருஷி பல வருஷங்கள் தவம் புரிந்தார். பிறகு கண்ணனும் வீஷ்ணுச்சாரியருக்கு சேவை சாதித்தருளியவண்ணமே ஸுமதி ருஷிக்கு சேவை சாதித்தருளினார். பார்த்தனுக்கு ஸாரத்யம் செய்த நிலையல் சேவை சாதித்தமையால் பார்த்தஸாதி என்னும் திருநாமத்துடன் வீஷ்ணுச்சாரியருடைய அம்பினால் அடிபட்ட நிலைபை தன் திருமண்டலத்தில் காட்டியருளினார். தன் பக்தரும் ஜ்ஞானாதிகருமான வீஷ்ணுச்சாரியருடைய அம்பை புஷ்பம்போல் தன் மாயில் ஏற்றுக்கொண்டார். இப்போது ஆனி மாதம் ஜ்யேஷ்டாபிஷேகத்தன்று கவசம் களைந்து திருமஞ்சனம் கண்டருளும்போது அந்த அம்புகளை திருமார்பில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டு சேவிக்கலாம். பார்த்தனுக்கு கண்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணும் சமயத்தில்

லோகோபகாரர்த்தமாக அருளிச் செய்த கீதோபவிஷத் தூதப்ரமாண சரம ச்லோகார்த்தத்தை அர்ச்சையில் ப்ரத்பக்ஷமாகக் காட்டியருளினார். அதாவது பூர்வார்த்தத்தில் “மாமேகம் ஸாணம்” என்று ஸுலவான வேங்கடக்ருஷ்ணன் இடது திருக்கையால் என் திருவடிகளையே பற்றிக் கொள் என்று தன் திருவடிகையாடிக் சேவை சாதித்தருளினார். உற்சவ ஸூர்த்திபான பார்த்தஸாதி உத்தரார்த்தத்தில் “உபயம் ஸர்வ பூதேபய:” என்று வலது திருக்கையால் ஸர்வருக்கும் அபயப்ரதானம் பண்ணி காட்டியருளினார். ஸ்ரீ சீதைபை திருத்தேர்த்தத்திலே அருளிச்செய்த மையால் தீதாசார்யன் என்று திருநாமம். லோகத்திலுள்ள பல சமயத் தவர்களுக்கும் சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் உபவிஷத் அர்த்தங்களையும் ஸ்ரீ சீதை வாயிலாக சாதித்தருளுகையால் ஜகத்தருவென்ற திருநாமம். இவ்வர்த்தங்களை யுட்கொண்ட பிள்ளை பெருமான் நாயக்கார் னாற்றெட்டு திருப்பதியந்தாதியில் திருவல்லிக்கேணி 94-வது பாயில் “கருவல்லிக்கு மருதநாம்” என்றும் “மாசுந்திக்கு ஏனியாம்” என்றும் சரமச்லோகார்த்தம் அடங்கிய பாய்த்தருள்ள திவ்ய தேசம் என்று கூறியுள்ளார். அதாவது மாமேகம் ஸாணம் என்பதைக் கருவல்லிக்கு மருத்தாம் என்றும், அபயம் என்பதை ஏனியாம் என்றும், யோஷ்யப்பாயி என்பதை மாகதி என்றும் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்.

ஆக, திருவேங்கடமுடையானே திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டை மான் சகரவர்த்திக்கு ப்ரத்பக்ஷமானார் என்றும், அவரே ஸ்ரீகுக்மிணி பல ராம ப்ரதியுமன அருத்த ஸாத்பகங்களுடன் ஸதுமபமாக வ்யாச ருக்கு சேவை சாதிக்க ப்ரதிஷ்டிப்பித்தார் என்றும் ஸுமதி என்னும் மஹ ரிஷிக்கு தீதாசார்யன் சேவை சாதித்தருளினார் என்றும் சரமச்லோகார் த்த்தத்தை ஸுலவரும் உற்சவரும் ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் சரமச்லோகார்த்த ப்ரகாசத்தில் பிள்ளை பெருமான் நாயக்கார் னாற்றெட்டு திருப்பதி யந்தாதியில் ஈதுபட்டார் என்றும் பேயாழ்வார் திருந்தவனம் வைத்து கைக்காய் பண்ணினைத்தலம் என்றும் திருமழி சைப்பிரான் பேயாழ்வாரால் ஸ்ரீவைஷ்ணவராய் 400 வருஷகாலம் யோகத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்தலம் என்றும் திருமங்கையாழ்வார் பஞ்ச ஸூர்த்திகளையும் தனித்தனியாக மங்களாசாஸனம் பண்ணி ஸ்தலம் என்றும் ருஷிகள் பலரும் தவம் புரிந்து வித்தி இபற்ற ஸ்தலம் என்றும் ஸ்ரீப்ருத்தாரண்ய கேபத்திரமான திருவல்லிக்கேணி ஸ்தல மாஹாத்மயத்தைக் கூறப்பட்டது.

110008

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஷ்டகம்.

1. வஸுதேவ ஸுதம் தேவம் கர்ஸ சாஹார மர்த்தநம்
தேவஜீ பரமாதந்தம் க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குநம்.
2. அதுஸீபுஷ்ப ஸங்காஸம் ஹார தூபுர ஸோபிதம்
ரந்த கங்கண கேயூரம் க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குநம்.
3. குழலாலக ஸம்யுக்தம் பூர்ண சந்த்ர நிபாநநம்
விலஸந் குண்டல தரம் க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குநம்.
4. மந்தார கந்த ஸம்யுக்தம் சாருஹாஸம் சதுர் புஜம்
பர்ஹி பிஞ்சாவகுடாங்கம் க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குநம்.
5. உத்புல்ல பத்ம பத்ராஷ்டம் நீலஜீமுத ஸந்திபம்
யாதவானம் ஸிரோரத்தம் க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குநம்.
6. ருக்மிணீ கேளிஸம்யுக்தம் பிதாம்பர ஸுஸோபிதம்
அவாப்த துலஸீகந்தம் க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குநம்.
7. கோபிகாநாம் குசத்வந்த்வ குங்குமாங்கித வஷஸம்
ஸ்ரீநிகேதம் மஹேஷ்வாஸம் க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குநம்.
8. ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் மஹாரஸகம் வநமாலா விராஜிதம்
ஸங்க சக்ர தரம் தேவம் க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குநம்.
9. க்ருஷ்ணஷ்டக மிதம்புண்யம் ப்ராதருத்தாய ய :படேத்
கோடிஜநம் க்ருதம் பாபம் ஸபரணேந விநஸ்யதி.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஷ்டகம் ஸமாப்தம்

ப்ருந்தாரண்ய நிவாஸாய ப்ரணதாபிஷ்டதாயினே
ஸ்ரீமத் வேங்கடக்ருஷ்ணாய கீதாசார்யாய மங்களம்.

ஸ்ரீ மானம் நரஸிம்மலு நாயடு குமாரரும்,
M. N. ஆனவந்தார் இராமானுஜ தாஸர் கீயேஷ்ட ப்ரதாவுமான
ஸ்ரீமான் M. N. வரதராஜராமானுஜ தாஸர்.